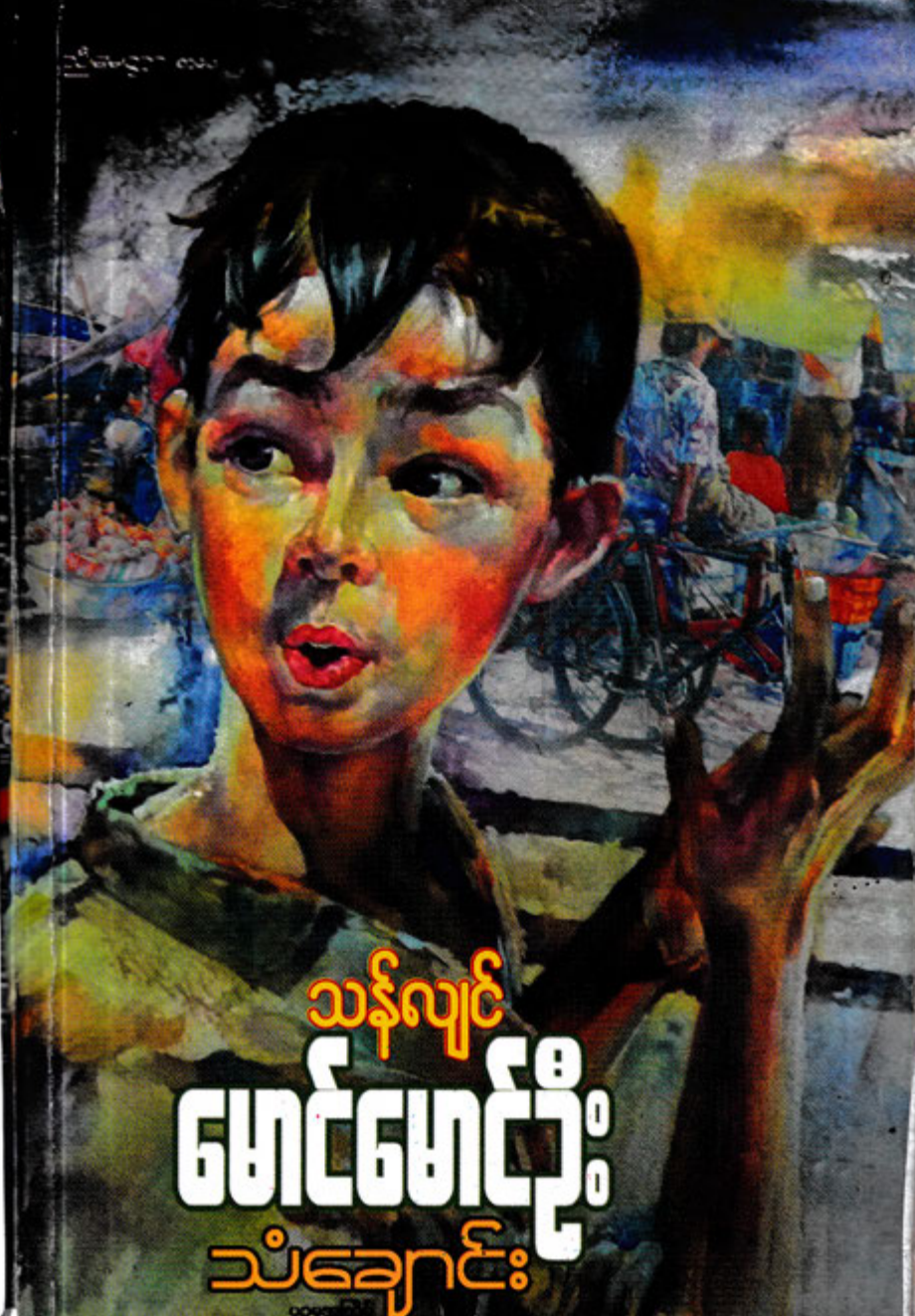

သီရိလင်္ကာ

သန်လျင်
စောင်စောင်
 သံချောင်း

၀၄၀၀၀၀၀၀

သန်လျင်
မောင်မောင်ဦး
သံချောင်း

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၅၊ မတ်လ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊

အုပ်စု

၁၀၀၀

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးစိုးတင့်၊ ညီမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်၊

သုဗ္ဗင်္ဂပဿနာရိပ်သာ၊ မော်ကီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစိုးတင့်၊ ညီမေတ္တာစာပေ၊

အမှတ်(၂၇၂-က)၊ ဗထူးလမ်း ၆/၁၀ ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာမြို့။

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

ပန်းချီ မောင်မြင့်ဌေး

ကွန်ပျူတာ နှင့် အတွင်းဖလင်

ခင်သန္တာခိုင် ထက်အကာကျော်

တန်းဖိုး

၁၅၀၀

စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

သံချောင်း/သံလျှင်မောင်မောင်ဦး၊

ညီမေတ္တာစာပေ၊ ရန်ကုန်။

၂၃၃ စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီမီတာ

(၁)သံချောင်း

ထုတ်ဝေသူ၏အမှာ

တစ်ချိန်က စာဖတ်သူအများ၏ ရင်ထဲကို လှုပ်ခါစေသော ဆရာသန်လျှင်မောင်မောင်ဦး၏ သံချောင်းရသဝတ္ထုကို ယနေ့ချိန်တွင် စာဖတ်သူများကို ပြန်လည်ခံစားစေချင်ပါသည်။ တနည်းအားဖြင့် မြန်မာ ဝတ္ထုစစ်စစ်တစ်ပုဒ်ကို ရသာစာပေလောကအတွက် တိမ်မြုပ်ပျောက် ကွယ်မသွားစေချင်တဲ့အတွက် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထု စာအုပ်ကို ယခုအကြိမ်နဲ့ဆိုရင် ငါးကြိမ်မြောက် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ရပြီဖြစ်ပါတယ်။

ရှုပ်ရှင်ဝီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်ခဲ့တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ လူတွေ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေရင်ထဲကို ရသစာပေတွေ များများ ရောက်စေချင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်အစဉ်ကို ပြောင်းလဲစေတာ ရသစာပေများပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူများကိုမတရားမလုပ်နဲ့ အရက်

မသောက်နဲ့လို့ ရိုးရိုးပြောဆို ဆုံးမတာထက် သူများကို မတရားလုပ်ရင်
ဒီလိုဝင့်လိုက်တတ်တယ်။ အရက်သောက်လို့ ဒီလိုဆိုးကျွေးကို ခံစားရတယ်
ဆိုတဲ့အဖြစ်အပျက် ရသပုံဝတ္ထုလေးနဲ့ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ ရောက်အောင်
ရေးသားတာဟာ ရသာစာပေရဲ့ တန်ဖိုးပါပဲ။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ စာနာစိတ်တွေ ဝင်လာစေတာ ရသာစာပေ
ပါပဲ။ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဝမ်းသာစရာ၊ ရယ်စရာ၊ ငိုစရာ၊ ကြောက်စရာ၊
လန့်စရာတွေ သံဝေဂရစရာတွေကို ပေးစွမ်းနိုင်တာဟာ ရသာစာပေတွေ
ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ နမူနာအနေနဲ့ အထက်မှာဖော်ပြခဲ့သလို
ရသမျိုး ပေါ်လွင်စေခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို တင်ပြပါမယ်။
တစ်နေ့ မေတ္တာရှင်ဆရာတော် ကျောင်းကို ရေတွင်းနဲ့ ရေစက်အလှူရှင်
ပေါ်တဲ့အတွက် ဆရာတော်မှာ ဝမ်းသာနေပါတယ်။ ဝမ်းသာမယ်ဆို
သာစရာပါပဲ။ သုံးလေးငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဒီဘုံဘိုင်ကိုပဲ နှိပ်သုံးနေရတာ။ ရေစက်
မောင်းလို့ ရေတွေ ဒလဟောထွက်နေတာကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတုန်း
ပုဆိုးအင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ ဒကာကြီးတစ်ဦးရောက်လာပြီး ဦးချကာ “တပည့်
တော်တစ်ခုလောက် လျှောက်ထားပါရစေဘုရား။” “ဘာများလဲ ဒကာကြီး
လျှောက်လေ” “တပည့်တော်အိမ်မှ ရေဘုံဘိုင်က သံချေးစားပြီး ပျက်စီး
နေလို့ အသစ်ကိုလဲ မဝယ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်ဘုရား။ အသက်ကြီးမှ
လေးငါးအိမ်ကျော်ကို သွားရေခပ်နေရတယ်ဘုရား။ အဲဒါ အရှင်ဘုရားရဲ့
ရေဘုံဘိုင်အဟောင်းလေးကို တပည့်တော်ကို ရောင်းပါလားဘုရား။”

“မရောင်းနိုင်ပါဘူး ဒကာကြီးရယ်” ဆရာတော်စကားကြောင့် ဒကာကြီးမှာ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ “ကျုပ်က ဣလကားပေးချင်တာ ဒကာကြီးရဲ့၊ ကဲ ဖြုတ်သာယူသွားပေတော့”။ ဒကာကြီးဆိုသူမှာ အားရ ဝမ်းသာဖြင့် ဖြုတ်ယူသွားလေတော့၏။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပဲ ကျောင်းကပ္ပိယ ရောက်လာပြီး “ဆရာတော် ဒီကရေဘုံဘိုင် ဘယ်ရောက် သွားတာလဲ ဘုရား” “ပေးလိုက်ပြီလေ၊ ရေစက်ရှိနေတာပဲ လိုမှမလိုတော့ တာ” “ဟာ ဒုက္ခပါပဲ။ အရှင်ဘုရားကလဲ မီးကအမြဲတမ်းလာနေတာမှ မဟုတ်တာ။ မီးပျက်တဲ့နေ့ကျရင် ဘုံဘိုင်ရေကို နှိပ်သုံးရမှာ ဘုရား” “အဲ ဟုတ်သားပဲ။ ငါလဲ ပေးချင်တာနဲ့ မီးပျက်မှာကို မစဉ်းစားမိလိုက်ဘူး ကပ္ပိယရယ်။ ဘုံဘိုင်အသစ်တစ်ခုသာ ဝယ်တပ်လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”။

အဲဒါ ရသစာပါပဲ။ ဒီလိုရသမျိုးစုံပါတဲ့ ဆရာသန်လျင် မောင်မောင်ဦးရဲ့ သံချောင်းဝတ္ထုကို စာဖတ်သူများ ဖတ်စေချင်သော စေတနာသာ ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်။ ဘယ်နှကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။ ပေးချင်သော စေတနာဖောက်ကြောင့် ပြန်လည်ရိုက် နှိပ်ထုတ်ဝေပြန်ချိလိုက်ပါတယ်။ ဖတ်ပြီး ခံစားပေးကြပါလို့သာ တိုက်တွန်း လိုက်ပါရစေ။

ညီမေတ္တာ
ညီမေတ္တာစာပေ

အဘယျံ ဟုတိသလား၊ မဟုတိသလားတော့ မပြောတတ်။
 သည်ကောင် ဦးနှောက်မကောင်းသည်ကတော့ အမှန်
 ပင်။
 အများပြောသလို ဦးနှောက်အားနည်းသည့် ရောဂါဆို
 တာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ အတတ်မသိနိုင်။
 ဦးနှောက် အားနည်းသည့်ရောဂါ ဆိုသည်ကလည်း
 ဆန်းတော့အဆန်းသား။
 လူက အသက် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း
 ဦးနှောက်က ၁၀ လသားအရွယ်မျှသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၀
 လသားအသိမျှသာရှိ၏။ သည့်ထက်ပို၍မသိ။ သည်လိုဆိုသည်။
 ဟုတ်လိမ့်မည်။
 ယခု သည်ကောင့်အသက် ၁၃ နှစ်ကျော်သွားလေပြီ။
 သို့သော် ဘာအသိတရားမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိသေး။
 ယခုအချိန်အထိ အပေါ့အပါးသွားခြင်းကိစ္စကို အိမ်သာ

(၁)

ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလားတော့ မပြောတတ်။
 သည်ကောင် ဦးနှောက်မကောင်းသည်ကတော့ အမှန်
 ပင်။
 အများပြောသလို ဦးနှောက်အားနည်းသည့် ရောဂါဆို
 တာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ အတတ်မသိနိုင်။
 ဦးနှောက် အားနည်းသည့်ရောဂါ ဆိုသည်ကလည်း
 ဆန်းတော့အဆန်းသား။
 လူက အသက် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း
 ဦးနှောက်က ၁၀ လသားအရွယ်မျှသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၀
 လသားအသိမျှသာရှိ၏။ သည့်ထက်ပို၍မသိ။ သည်လိုဆိုသည်။
 ဟုတ်လိမ့်မည်။
 ယခု သည်ကောင့်အသက် ၁၃ နှစ်ကျော်သွားလေပြီ။
 သို့သော် ဘာအသိတရားမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိသေး။
 ယခုအချိန်အထိ အပေါ့အပါးသွားခြင်းကိစ္စကို အိမ်သာ

သို့သွားရကောင်းမှန်းမသိတတ်သေး။ ကြုံလျှင်ကြုံသည့်နေရာ၌ သွားပစ်လိုက်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သည်ကောင့်ဘဝကို တွေးကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အတော်ယူကျုံးမရဖြစ်မိရလေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။

ဘဝအကျိုးပေးမကောင်း၍ ဦးနှောက်ချို့တဲ့သည်က ထားပါတော့။

စကားက ဘာကြောင့်မပြောတတ်ရှာလေသနည်း။ မှန်သည်။

သူ စကားလည်း မပြောတတ်ရှာပေ။

သို့ဆို၍ လမ်းကလေးဘာလေးများ ဟုတ်တိပတ်တိ လျှောက်တတ်သလား ကြည့်ပြန်တော့ လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်တတ်နိုင်ပြန်။

ဟုတ်သည်။

သူ လမ်းလည်းပဲ ကောင်းစွာမလျှောက်တတ်။

သူကား ဒုက္ခိတဘဝအလုံးစုံကို တစ်ဦးတည်း တာဝန်ယူထားရရှာလေသော ကျွန်တော်၏ညီငယ်အရင်းဖြစ်လေသည်။

ဒုက္ခိတဆိုပေသော်လည်း သူ့နာမည်က မနွဲ့လေ။ သံချောင်း။

မှန်သည်။

သူ့အမည်က သံချောင်း။

(၂)

ကျွန်တော်တို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ၁၀ ယောက်ရှိသည်။
ယောက်ျားလေးငါးယောက်၊ မိန်းကလေးငါးယောက်၊
ပေါင်း ဆယ်ယောက်။

သည်ထဲမှာ သံချောင်းက အငယ်ဆုံး၊ ထူးလည်း အထူး
ခြားဆုံး။

နောက်ဆုံးသည်တစ်ယောက်ကျမှ ထူးထူးခြားခြား
ဒုက္ခိတကလေးဖြစ်နေတော့လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့ကိုအချစ်
ပိုကြရသည်။

အမေကလည်းချစ်၊ အမေကလည်းအချစ်မယိုင်။
သည့်နှယ် အစ်ကိုအစ်မများကလည်း အချစ်မလျော့ကြ။

သားငယ်ကိုး၊ ဒုက္ခိတလေးကိုး။

ညီငယ်၊ မောင်ငယ်ကိုး၊ မစွမ်းမသန်ကလေးကိုး။

သူ့ဘဝကလည်း ပီဘီသနားစဖွယ်ကောင်းလှသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့ကိုမွေးတော့
အမေမှာ အသက်ကလည်း ကြီးလှပြီ၊ ထို့ကြောင့် အတော်ပင်
ပင်ပင်ပန်းပန်း မွေးယူရလေ၏။

သို့တပင်တပန်းမွေးယူရသည့် ကလေးကျမှ လူစဉ်က
မမိချင်။

မွေးစကတော့ သည်သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ
မထင်ကြ။

အသားကလည်းဖြူ မျက်ခုံးကလည်းကောင်း၊ နှာတံကလည်းပေါ်သည်မို့ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ညီငယ်တစ်ယောက်ရပြီဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ ပီတိကိုယ်စီလွမ်းခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ဘဝ သူ့အဖြစ်ကို သိလာရလေသောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ကြရလေသည်။

မှန်သည်။ သူသည် အသက်တစ်နှစ်သားအရွယ်ရှိလာတော့လည်း အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်။

နှစ်နှစ်သားအရွယ်ကျတော့လည်း သည့်နှယ်။ သို့ဖြင့် အသက်ငါးနှစ်သားအရွယ်သို့ တိုင်အောင် သူ့ခမျာ အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်ကလေးပင်။ ထ၍ပင် မထိုင်တတ်။ ထိုင်၍လည်းမရ။

ဆေးရုံများသို့ ပြကြည့်တော့လည်း ဘာမျှမထူးခြား။ ဆရာဝန်တစ်ဦးကတော့ပြောသည်။

“လမ်းမလျှောက်နိုင်တာကတော့ ပိုလီယိုပဲဗျ။ အဲ စကားမပြောတတ်တာကတော့ ဦးနှောက်အားနည်းတဲ့ ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ လူက အသက်ငါးနှစ်သားပေမယ့် ဦးနှောက်က ငါးလသားဦးနှောက်လောက် ရှိတာကိုး။ ဆိုတော့ ဒီထက်အသက်ကြီးလာရင် စကားပြောချင် ပြောလာမှာပါ။

သူလျှာခင်တွေ ဘာတွေက အကောင်းပဲ”

သည့်နှယ်ဆိုသည်။

အင်း သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အချိန်တန် စကား ပြောမှာပေါ့လေဟုသာ မျှော်လင့်ထားရတော့သည်။

အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ခမ္ဘာသည်အတိုင်းပင် အိပ်ရာထဲမှာပက်လက်။

အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက်ကလေးနေရင်း ဟိုလူ သည်လူက မြုလာသည်ရှိသော် သူ သဘောကျစွာ ရယ်လေ သည်။ လက်နှင့်ခြေထောက်ကိုလည်း ယက်ကန်ယက်ကန် လုပ်လေ၏။

အဲ သူ့အလိုမကျလျှင် စိတ်ဆိုးလျှင် ဆာလောင်လာ လျှင်တော့ အော်ဟစ်ငိုရင်း ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင်ကို ခြောင် ထုသည့်နှယ် ဆောင့်တတ်လေသည်။

အဲ အသက် ၈ နှစ်သားအရွယ်တွင်တော့ သူ ထထိုင် တတ်သွားလေသည်။

တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သွားလိုလျှင် ဖင်ဒရွတ် ဆွဲကာ သွားလေ၏။

သို့သော် စကားတော့မူ မပြောတတ်လေသေး။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူ တစ်စုံတစ်ခုအလိုရှိလျှင်တော့ တွေ့သည့်လူတစ်ဦး ဦးကို ဟေးဟု အသံပြုတတ်လေသည်။

ဘာလဲကွ သံချောင်းဟုမေးလျှင် သူထမင်းဆာလျှင်
ဗိုက်ကိုလက်ဖြင့် ပုတ်ပြတတ်ပြီး ရေသောက်ချင်သည်ဆိုပါက
ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြတတ်လေသည်။

သို့ဖြင့် အသက် ၁၀ နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာသော
အခါ အဖေမိတ်ဆွေတစ်ဦးက အကြံပေးသည်။

“သူ့ကို ဒီအတိုင်း အိမ်ပေါ်မှာပဲ မထားနဲ့ဗျာ။ မြေကြီး
ဓာတ်ပေးကြည့်။ မြေကြီးကိုတူးပြီး သူ့ကို ခါးအထိမြှုပ်ထား။
တစ်နေ့ကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်အထိ ထားကြည့်”

ဆိုတော့လည်း ဆိုသည့်အတိုင်း လုပ်ကြည့်ကြသည်။
မြေကျင်းတူးသည်။ ခါးလောက်မှစ၍ မြှုပ်ကြည့်သည်။
ပထမတော့ သည်ကောင် နေတတ်ပုံမရ။ ငိုသည်။
ငိုလည်းမတတ်နိုင်။ သည်အတိုင်းပင် တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ
ထားပစ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ နေ့စဉ်လုပ်ပေးကြည့်ရာ
တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် ထူးခြားလာလေတော့သည်။

သံချောင်း လမ်းလျှောက်စပြုလေပြီ။

ဟုတ်သည်။

အသက် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်မှာ သည်ကောင် လမ်း
လျှောက်တတ်သွားလေသည်။

သို့သော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီးကား မဟုတ်။

ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ရ

ခြင်းမျှသာ။

အင်းလေ၊ သည်လောက်လျှောက်တတ်တာပဲ ဟုတ်လှ ပြီ။ နောက်တော့လည်း သည့်ထက်တိုးတက်သွားလေမပေါ့။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အသက် ၁၃ နှစ်ပြည့်သောအခါ သည်ကောင် လမ်းကောင်းစွာလျှောက်တတ်သွားလေသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ သည်မျှအထိ လမ်းလျှောက်တတ် သွားသည်ကိုပင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိရလေသည်။

သည်အတွက်ကတော့ ပင့်သက်ကလေးချမည်ဆို ချနိုင် ပါပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ပင့်သက်မချနိုင်သေးသည်က သည်ကောင် စကားမပြောတတ်သေးခြင်း၊ ပြီးတော့ အသိဉာဏ် မရှိသေးခြင်း။

အခုချိန်ထိ သည်ကောင် စကားနှစ်ခွန်းသာအော်တတ် သေး၏။

တစ်ခွန်းက ဟော့ကောင်ဟူသောစကား။

သို့သော် သည်ကောင်ခေါ်သည်ကျတော့ ပီပီသသကြီး မဟုတ်လေ။

“ဟော့ဝေါင်”

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခွန်းရှိသေး၏။

စိတ်ဆိုးသောအခါ၊ သိပ်ဒေါသဖြစ်သောအခါ ရေရွတ်

တတ်သောစကား။

“ရိုး”

သည် ရိုးကတော့ အသံထွက်မှန်အတိုင်းပင်။

သူတတ်တာ သည်နှစ်ခွန်းပဲရှိသဖြင့် သည်နှစ်ခွန်းဖြင့်

ပင် သူဆက်ဆံတတ်လေသည်။

အဖေ့ကိုခေါ်လျှင်လည်း ဟေ့ဝေါင်။

အမေ့ကိုခေါ်လျှင်လည်း ဟေ့ဝေါင်။

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လျှင်လည်း ဟေ့ဝေါင်။

ကျန်သည့်တစ်ခွန်းကိုလည်း သည်အတိုင်းပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ကို တစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက်

ခွင့်လွှတ်ထားကြလေ၏။

အထူးသဖြင့် အဖေ။

အဖေကတော့ သူ့ကိုအလွန်ဂရုစိုက်သည်။ အတော်
လည်း ချစ်ပုံရ၏။ သူ့သည်းညည်းကိုလည်း အတော်ပင်ခံလေ
သည်။

အဲ သည်ကောင်ကလည်း အဖေ့ကိုသာပို၍ ချစ်ပုံရလေ
၏။

အဖေနှင့်အတူ ထမင်းစားသည်။ အိပ်လျှင်လည်း
အဖေနှင့်မှ။ အခြားသူ မည်သူခေါ်သိပ်သိပ် သူမအိပ်။

အဖေက သူ့ကိုအရေးပေးမှန်းသိ၍ သူသည် အဖေ
အပေါ်မှာသာ ဆိုးတတ်နဲ့တတ်လေသည်။

မနက်မနက်ဆိုလျှင် အဖေက စောစောထသည်။ သူပါ
လိုက်ထ၏။

“ဟေ့ကောင် စောသေးတယ်ကွ၊ ပြန်အိပ်ဦး”ဟု အဖေ
ကပြောလျှင် သူက နှုတ်မှ ဟင်းဟု အသံပြန်ပြုကာ ဦးခေါင်း
ခါယမ်းသည်။ ပြီး အဖေ့ကို သုန်မှုန်စွာကြည့်လေ၏။

“ကဲ ကဲ ဘာလုပ်မလို့တုန်း။ သေးပေါက်မလို့လား”

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူနားလည်သည်။

“ဟင်း”ဟု အသံထပ်ပြုကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ ထ ထ ထ”

အဖေကပင် သူ့ကိုဆွဲထူရသည်။ အပေါ့အပါးသွားဖို့
ကိစ္စအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

အားလုံးပြီး၍ အဖေဘုရားရိခိုးသောအခါ သူက အဖေ
နံဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ စောင့်နေဟတ်လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သွားရည်တမြားမြားကျနေသည်။ သူ
ပါးစပ်ထဲသို့ လက်မကိုထည့်သွင်းကာ လက်သည်းကို ကိုက်နေ
တတ်လေသည်။

အဖေက ဘုရားစာရွတ်ရင်း သူ့ဘက်သို့ ခြင်ယမ်းပေး
တတ်၏။ ပြီး လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သူ့ပခုံးကို ဖတ်ထားတတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် အဖေဘက်သို့ မှီချလိုက်ပြီး

အဖေပေါင်တစ်ဘက်ပေါ်သို့ ခေါင်းတင်ကာ လက်သည်းကိုက်
ရင်း ငြိမ်နေတတ်လေသည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးသောအခါ

“ကဲ ပြီးပြီ၊ ပြီးပြီ ထထ”

ဆိုမှ သူဆတ်ခနဲထသည်။

ပြီးသော် ဟင်း ဟု အသံပြုလျက် သူ့ဗိုက်အား ပုတ်ပြ
လေတော့၏။

“ဆာတယ်”ဟူသော သဘော။

အဖေပြုံးရသည်။

ဪ သံချောင်း သံချောင်း။

(၃)

လမ်းလျှောက်တတ်တာကတော့ ဟုတ်ပြီ။

ခက်သည်က ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်တစ်ခု ပိုလာ
ခြင်း။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ၁၀ ယောက်ဆိုပေမယ့် အိမ်မှာက
အကုန်လုံး အစုံအလင်ရှိကြလေသည်မဟုတ်။

ကျွန်တော့်အထက်က အစ်မနှစ်ယောက်၊ အစ်ကိုနှစ်
ယောက်နှင့် ကျွန်တော့်အောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က
အိမ်ထောင်သည်များ။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ဖြင့်
သီးခြားနေကြ၏။

လောလောဆယ် အိမ်မှာ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံး။

ကျွန်တော့်အောက်မှာ ကြွက်ဖြူဆိုသည့် ညီတစ်
ယောက်နှင့် အပြုံး၊ အေးမာဟူသော ညီမနှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့
သံဇောင့်။ သည်ငါးယောက်ပဲရှိကြသည်။

အဖေရယ်၊ အမေရယ်ဆိုရင် စုစုပေါင်းမိသားစု ခုနစ်
ယောက်။

အိမ်မှာက ပုံနှိပ်စက်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ လက်ထိုး
စက်ကလေးဖြစ်သည်။

သာရေး၊ နာရေး ဖိတ်စာ၊ ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်များ စသည်
ဖြင့် ရိုက်နှိပ်သော ပုံနှိပ်စက်ကလေးပင်။

သန်လျင်မြို့ဆိုသည်ကလည်း သိသည့်အတိုင်း ကျယ်

ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှလေသည် မဟုတ်။ ဆိုတော့ကာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာ၌ သိပ်ပြီးမတွင်ကျယ်လှ။ သို့သော် ထိုလက် ထိုးစက်ကလေး တစ်လုံးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝ ရပ်တည်မှုကို အခြေပြုရသည်။

ကျွန်တော်က စာစီသည်။ တစ်ဘက်က စာလည်းရေး သေးသည်။

ကျွန်တော့်အောက်ကကောင် ကြွက်ဖြူက စက်ရိုက်၏။
အပြုံးနှင့်အေးမာက ကျောင်းသူများ။

အဖေနှင့်အမေကျတော့ တရားသမားများ။

ကိုယ့်အလုပ်ဖြင့်ကိုယ် ကိုယ်စီမို့ သံချောင်း၏တာဝန်ကို တောက်လျှောက်ယူနိုင်သည့်သူ ကျွန်တော်တို့မိသားစုထဲတွင် မရှိသလောက်ပင်။

သူ့တာဝန်ဆိုသည်ကလည်း စင်စစ်မသေးလှ။

မနက်မနက် တပို့တပါးသွားသောအခါ အစအဆုံး စောင့်လုပ်ပေးရခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ပေးရခြင်း၊ ရေချိုးပေးရခြင်း၊ ထမင်းထည့်ကျွေးရခြင်း စသည်စသည်များ။

သည်တာဝန်များအပြင် ယခု အလုပ်တစ်ခုက ထပ်၍ပို လာပြန်လေပြီ။ ဤကား သူ့ကို ထွက်ထွက်ရှာရခြင်း။

ဟုတ်သည်။

အဲသည်အလုပ်တစ်လုပ်က ပိုလာလေသည်။

လမ်းလျှောက်တတ်ခါစမို့ သူ့ကိုလျှောက်ပါစေလေ

ဆိုသော သဘောဖြင့် ဟျန်တော်တို့ ဘာမျှမပြောဘဲ ကြည့်နေ
လိုက်သည်။

ပထမတော့ သူက အိမ်ရှေ့နားလောက် လမ်းထဲ
လောက်တွင်သာ လျှောက်သည်။ ထိုမှတစ်ခါ ရပ်ကွက်ထဲသို့
သူလျှောက်၏။

အေးလေ။ ရပ်ကွက်ထဲပဲဥစ္စာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုပြီး ဘာမျှ
မပြောဘဲ နေလိုက်တော့ သည်ကောင်က နယ် နည်းနည်း
ကျယ်ချင်လာသည်။

မြို့ထဲဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဆိုက်ကားဆရာတစ်ယောက်က လာပြန်ပို့ပေးပြီးပြောမှ
သိရခြင်းဖြစ်၏။

“ဈေးဘက်မှာတွေ့လို့ခေါ်လာတာ။ ဒီအတိုင်း လွတ်
မထားပါနဲ့ဗျာ။ ကားတွေဘာတွေ တိုက်နေပါဦးမယ်။ သူက
ကားတွေဘာတွေ ရှောင်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။”

သည်အခါမှာတော့ သူ့ကို အနည်းငယ်မာန်မဲရလေ၏။
အမေကပြောသည်။

“နင်နော် နင်။ လူပါးမဝနဲ့။ ဘာလို့ဈေးဘက်ကို ထွက်
သွားရတာတုန်း။ ကားတိုက်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား။”

သူက ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်းကိုငုံ့ မျက်လွှာချလျက်။
လက်သည်းကိုက်၍သာ နေသည်။

“အဲဒါပြောထားတဲ့ကြားက နောက်တစ်ခါ ထွက်သွားဦး

မယ်ဆိုရင်တော့ နင့်ကို ကြွက်ဖြူနဲ့တိုင်ပြောမယ်။ နားလည်လား”
သူ ဦးခေါင်းကိုပို၍ ငဲ့ပစ်လိုက်၏။

ကြွက်ဖြူဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်၊
ဟုတ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကြွက်ဖြူကိုသာ ကြောက်
လေ၏။ ကြွက်ဖြူကလည်း လက်သံပြောင်သည်ကိုး။ တကယ်
လည်းတီးသည်ကိုး။

တစ်ခါက သည်ကောင် ဂျစ်တစ်တစ်လုပ်နေသဖြင့်
ကြွက်ဖြူက ရိုက်ဖူးလေသည်။

ရိုက်သည်ဆိုသည်ကလည်း တင်ပါးကလေး၊ ကျောက
လေးကို အသာအယာထိရုံရိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။

နားရင်းပါးရင်း ထရိုက်ထည့်လိုက်ခြင်းပင်။

ကြွက်ဖြူက စိတ်ကလည်းမြန်၊ ဒေါသကလည်း
ကြီးသည်မဟုတ်လား။

ထိုစဉ်က ကြွက်ဖြူကို အဖေနှင့်အမေက အတင်းပင်
ဝင်ဆွဲရလေ၏။

သည်ကတည်းက သူ ကြွက်ဖြူကို အတော်လန့်သွားပုံ
ရသည်။

ကြွက်ဖြူဟေ့ဆိုလျှင် သူ မလှုပ်ရဲ။

အင်းလေ။ သည်လိုလည်း ကြောက်ရမည့်သူ ရှိပေဦးမှ
ပေါ့။

အခုလည်း ကြွက်ဖြူဆိုသည့် အသံကြားလိုက်ရသဖြင့်

သူ အတော်ရွံ့သွားပုံရလေသည်။

သူသည် မျက်လွှာချကာ ဦးခေါင်းငုံ့ထားလျက်မှ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စက်ရိုက်နေသော ကြွက်ဖြူထံ လှမ်းကြည့်ခြင်းပင်။

“ဘာ ကြည့်တာလဲ။ မင်းနော် မင်း သိပ်လူပါးမဝနဲ့။ ကြည့်နေလို့ အကောင်းများမှတ်နေသလားမသိဘူး။ ဟင်း”

သူ ခေါင်းလုံးဝ မော်မလာတော့။

စကားပြန်မပြောတတ်သော်လည်း တစ်ဘက်လူ၏ ပြောစကားကိုမူ သူကောင်းစွာ နားလည်လေသည်။

ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားပုံရသော သူ့ကိုကြည့်၍

အဖေက

“ကဲ ကဲ ဟေ့ကောင်၊ သံချောင်း၊ လာလာ။ ထမင်းစားရအောင်”

သည်တော့မှ သူသည် အဖေကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ကာ အဖေထံသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထသွားလေတော့သည်။

“ဈေးဘက်တွေ ဘာတွေ လျှောက်လျှောက်မသွားနဲ့ကွ။ ကားတွေဘာတွေတိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း။ နောက်ကို မသွားနဲ့နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် ခဏပင်။ ဦးနှောက်ချိုတဲ့သူဆိုတော့လည်း အမှတ်သညာကမရှိ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့လည်း သည်ကောင်

အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ပြန်သည်။ ဟိုနားသည်နားသွားမည်ထင်၍ အိမ်ကဘာမျှမပြော။ ကျွန်တော်ကတော့ လှမ်း၍အော်လိုက်မိ သေး၏။

“ဟေ့ကောင် ဒီနားတင်ပဲသွားနော်။ ဈေးဘက်မသွား နဲ့”

သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းညိတ် ပြလေသည်။ ပြီးတော့ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် ထွက် သွားသည်။

စာဖောင်ချိတ်ကွင်းသွင်းနေသော ကြွက်ဖြူက

“ဟေ့ကောင်နော်၊ ဈေးဘက်ရောက်သွားလို့ကတော့ မင်း သေပြီသာမှတ်”

သူ ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ ကြွက်ဖြူထံ မျက်နှာငယ် လေးနှင့် လှမ်းကြည့်၏။

“သွား သွား။ မင်းကို ဈေးဘက်မသွားနဲ့လို့ ပြောတာ”

သည်တော့မှ သူတစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားလေ၏။ သည်ကောင်ကလည်း သည်ကောင်ပင်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကြာသော အခါ နံဘေးအိမ်မှကိုစိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ပြောသည်။

“မောင်မောင်ရေ၊ မင်းညီ ဈေးဘက်ရောက်နေပြန်ပြီ ဟေ့။ ငါခေါ်တာလဲ မရဘူး”

“ဟာ ဒီကောင်ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ”

နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော်လုပ်လက်စ အလုပ်ကို
ရပ်လိုက်ရသည်။ အပြင်ကို ထွက်လိုက်ဖို့ ပြင်ခြင်းပင်။

သို့သော် ကြွက်ဖြူက ပါးစပ်မှ ဆဲဆိုရေရွတ်ရင်း ဦးစွာ
ထွက်သွားလေပြီ။

ထိုအခါ အဖေက -

“ဟေ့ကောင် မောင်မောင် လိုက်သွားစမ်းပါဦးကွာ။
ဟိုကောင်က သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ စွတ်ရွတ်ပြီး ရိုက်နေပါဦးမယ်”

သားငယ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။ သည်
တော့လည်း ကျွန်တော်ပါ ဈေးဘက်သို့ လိုက်ရလေတော့၏။
ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဒေါနှင့်မောနှင့် သွားနေသော ကြွက်ဖြူနောက်
သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ရသည်။ ဈေးထောင့်သို့အရောက်တွင်
ကြွက်ဖြူနှင့်သံချောင်း ထိပ်တိုက်တိုးလေတော့သည်။

ကြွက်ဖြူက လမ်းဘေးမှ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်
ကိုင်လိုက်ပြီး -

“ငါ ဒီလောက်ပြောထားတဲ့ကြားက”

“ဖြောင်း”

သံချောင်းသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ အရိုက်ခံရသော
တင်ပါးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုံကိုင်ပြီး ဆတ်တောက် ဆတ်
တောက်ဖြင့် ပြေးလေတော့၏။

ကျွန်တော်က ကြွက်ဖြူကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး -

“တော်တော့ တော်တော့။ ဒီကောင်က ဘာနားလည်

တာမို့လို့လဲ။ ရိုက်လည်း ရိုက်ရိုက်ပေါ့”

ပြောရင်း သံချောင်းနောက်သို့ လိုက်ရသည်။ ပြီး
အိမ်သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့၏။

“မင်းကလဲ မင်းပဲ။ အင်း သံချောင်း သံချောင်း။ မင်း
အိမ်သားတွေကို အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်”

(၄)

“ဒီအတိုင်းလွတ်ထားလို့ကတော့ တစ်နေ့ ဒီကောင်
ကားတိုက်လို့သေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့။ ဒီနေ့က
စပြီး ခြံတံခါးသေ့ခတ်ထားလိုက်တော့။ ဒီကောင့်ကို ဘယ်မှ
မထွက်စေနဲ့တော့”

ကြွက်ဖြူသည် သည်လိုအမိန့်ချကာ ခြံတံခါးကို သေ့
ခတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဘယ်မှ မသွားရ။ အိမ်ထဲမှာပဲနေ။ ဟိုနားသည်နား
လည်း ပေးမလွတ်လေ။

“ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဘယ်မှ ထွက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့တော့။ အဲဒါ
ပြောထားတဲ့ကြားက ထွက်ဖို့ကြိုးစားရင်တော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ အတွေ့
ပဲ”

ထုံးစံအတိုင်း သူက ဦးခေါင်းကိုငုံ့လျက် လက်သည်း
များကို ကိုက်၍နေလေ၏။ သွားရည်တွေကလည်း တစ်တောက်
တောက်။

“ဟေ့ကောင် ငါပြောတာကြားလား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကြွက်ဖြူ သူ့အနီးမှ ထွက်သွား၏။
သူက ကြွက်ဖြူထံ မျက်လုံးလှန်ကာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ
ထသည်။ အဖေထံသို့ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် လျှောက်သွား
သည်။ ပြီး အဖေ နံဘေး၌ ဝင်ထိုင်၏။

“ထမင်းစားမလား”

အဖေက မေးသည်။ သူ ခေါင်းခါ၏။

“အိပ်မလား”

ခေါင်းခါပြန်သည်။

“ကဲ ကဲ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

သည်တော့မှ သူက သော့ခတ်ထားသော ခြံတံခါး ဘက်
မေးငေါ့ပြရင်း “ဟင်း”ဟု အသံပြု၏။

“တံခါးဖွင့်ပေးရမယ်”

“ဟင်း”

“အံ့မယ် အံ့မယ်။ အဲဒါတော့မရဘူး။ ငါလဲ ကြွက်ဖြူ
ကို ကြောက်တယ် ကိုယ့်လူ”

အဖေက ရယ်မောပြောဆိုသော်လည်း သူ့ဘဝင်ကျပုံ

မရ၊

အဖေ့လက်ကို အတင်းဆွဲကာ ခြံတံခါးဆီသို့သာ
မေးငေါ့ပြနေလေသည်။

ပါးစပ်ကလည်း တဟင်းဟင်းဖြင့် အဖေ့ကို မာန်မဲနေ
လေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါလဲဖွင့်မပေးရဲဘူး။ မင်း ကြွက်ဖြူကို
မကြောက်ဘူးလား”

ထိုအခါ သူက အဖေ့ကို သူတတ်သည့် စကားနှစ်ခွန်း
အနက်မှ တစ်ခွန်းဖြင့် ရေရွတ်လျက် ထုခိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် နာတယ်ကွ။ မလုပ်ပါနဲ့။ နာတယ်ကွ”

မရပေ။ အဖေ့ကို ဆက်၍သာ ထုရိုက်နေလေသည်။

“ဟိုကောင် အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း။ ကွာ-မင်းတော့ နာချင်ပြီနဲ့တူတယ်”

အိမ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော ကြွက်ဖြူ၏ ရေရွတ်သံ ကို ကြားရတော့ သူ ဆတ်ခနဲတန့်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် ဦးခေါင်းကို အောက်ငုံ့ပစ်လိုက်ကာ ငြိမ်နေလေသည်။

“သွား ဟိုခုံပေါ်မှာသွားထိုင်နေ”

ပြောသည့်အတိုင်း ကြွက်ဖြူညွှန်ပြသည့်ခုံပေါ်တွင် သူသွားထိုင်၏။ ပြီးတော့ လက်သည်းကိုက်လျက် ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာတော့ စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူကာ ဟိုလှန်သည်လှန် လျှောက်လှန်သည်။ ငြီးငွေ့သွားပုံရသော စာအုပ်ကို ပြန်ချကာ ထိုင်ရာမှထသည်။

ခြံထဲသို့ထွက်သွားသည်။ တစ်နေရာ၌ ဖင်ချထိုင်၏။ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မြေကြီးများကို တူးဆွနေသည်။ ထိုနေရာ၌ ချိုင့်တစ်ခုဖြစ်သွားသောအခါ အခြားတစ်နေရာသို့ ထသွားပြန်သည်။ တူးဆွနေပြန်၏။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူ ပျင်းသွားပုံရ၏။ တုတ်ကိုပစ်ချကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်သည်။

ပါးစပ်ကလေးဟောင်းလောင်း လျှာကလေးတစ်လစ်၊ သွားရည်များကလည်း တတောက်တောက်ဖြင့် သည်အတိုင်း

ငြိမ်၍ထိုင်သေည်။

ပြီးတော့ ထရပ်ပြန်သည်။ တစ်ခါပြန်ထိုင်၏။ လက်
သည်းများကို တိုက်ပြန်သည်။

သူ အတော်ပင် အနေအထိုင် ကျဉ်းကြပ်နေပုံရ၏။

သူ့ကိုကြည့်၍ အဖေနေတတ်ပုံမရတော့။

အဖေက ကြွက်ဖြူကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒီအတိုင်းချည်း သူနေတတ်ပုံမရပါဘူးကွာ။ ခဏ
တဖြုတ် ဟိုနားဒီနားပေးလွှတ်လိုက်ပါကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို အဖေက ပိုက်ဆံထုတ်လျက် ပါးစပ်မှ
လည်း -

“ရော့ရော့ ဟေ့ကောင်။ ဒေါ်အေးညွန့်ဆိုင်မှာ မုန့်သွား
ဝယ်စားချေ”

ဆိုကာ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ သူ အတော်
ပျော်သွားပုံရလေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ဝင်းပ
သွား၏။ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲတွင်ဆုပ်လျက် သူ ခြံတံခါးဆီသို့
ဖြူးကြွစွာလှမ်းလေသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် သူ့ခြေလှမ်း
များဆတ်ခနဲတန့်သွားလေသည်။

ပြီးသော် စိုးရွံ့သော အမူအရာဖြင့် ကြွက်ဖြူထံသို့ လှမ်း
ကြည့်လေ၏။

“သွား သွား။ ဝယ်စားပြီးပြန်လာခဲ့။ ကြားလား”

ကြွက်ဖြူစကားကိုကြားသော် သူ ဦးခေါင်း ကပ္ပာကယာ ဆတ်လျက် ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် အပြေးထွက်သွား လေတော့သည်။

သို့သော်ပြန်၍ မလာတော့လေ။

တစ်နာရီကြာသော်လည်း ပြန်မရောက်၊ နှစ်နာရီပြည့် တော့လည်း ပြန်မရောက်နှင့် နောက်ဆုံး မိုးချုပ်သည်အထိ သည်ကောင်ပြန်မလာသေး။ ဆိုတော့လည်း ကြွက်ဖြူတစ် ယောက် ဝေါနှင့်မောနှင့်လိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် လည်း ကြွက်ဖြူနောက်မှ လိုက်ရပြန်လေတော့၏။

ရှာပေလေဦး။ တစ်မြို့လုံးအနှံ့။

ကြွက်ဖြူကိုလိုက်၍ ထိန်းပေလေဦး။ ခြေငွန်လက်လွန် မဖြစ်အောင်။

(၅)

ရိုက်လည်းရိုက်ရိုက်ပင်။ သည်ကောင်ဘယ်လိုမှ အမှတ်
သညာမရှိ။ ခြံတံခါးပိတ်ထားလည်း အပိုပင်။ ကြွက်ဖြူရိုနေစဉ်
ခဏသာ သည်ကောင်ငြိမ်၍နေလေ၏။ အဲ ကြွက်ဖြူမရှိရင်
တော့ မည်သူ့ကိုမျှ သည်ကောင်ဂရုမစိုက်။

အဖေ့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ အမေ့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။
ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ အပြုံးနှင့်အေးမာကိုတော့
သည်ကောင်က ရှိတယ်တောင်မထင်။

ကြွက်ဖြူမရှိစဉ် ခြံတံခါးကြီးပိတ်ထားလျှင် သည်ကောင်
က ခြံတံခါးအား ဆွဲဆွဲဆောင့်ကာ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား
အော်ဟစ်ငိုတတ်လေသည်။

အဖေကလာဆွဲလျှင် အဖေ့ကို ပြန်ရိုက်၏။ အမေက
လာဆွဲလျှင်လည်း ပြန်ရိုက်သည်သာ။ အပြုံးနှင့်အေးမာတို့ကမူ
ဆွဲပင်မဆွဲရဲ။

အဲ ကျွန်တော့်တော့ သည်ကောင် နည်းနည်းရှိန်ပုံရ
သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော် သည်ကောင့်ကို ရိုက်ခဲ၏။ ရိုက်လည်း
မရိုက်ချင်။ ရိုက်လည်းမရိုက်ရက်။

သို့သော် တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော်လည်း
အတော်အသည်းယား၏။ လက်ယား၏။ ရိုက်ချင်၏။ ရိုက်မိ၏။
ရိုက်လည်းရိုက်ကြည့်၏။

သည်လိုတစ်ခါတစ်ရံ ရိုက်ထားဖူးသူဆိုတော့လည်း သူ

နည်းနည်းတော့ရှိန်ပုံရ၏။

ရှိန်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကြောက်တော့ကြောက်ပုံမရ။
အခုလည်း ခြံတံခါးကြီးကို တဝန်းဝန်းလှုပ်ပြီး အော်ဟစ်
ငိုနေလေ၏။

အမေကဆွဲသည်။ မရ။ အမေကဆွဲသည်။ ပြန်ရိုက်
သည်။ ဆိုတော့ ကျွန်တော်မနေသာ။

“ဟေ့ကောင် လာခဲ့စမ်း၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မာန်လည်းမာန်၊ ဆွဲလည်းဆွဲ။

“ဟင်း”

ကျွန်တော့်ကို ပြန်မာန်ရင်း လက်ကိုဆောင်ရုန်း၏။

“ဟေ့ကောင် ငါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောနေတယ်
နော်”

“ဟင်း”

“ဟာကွာ”

“ဖြန်း”

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုလာပြီ။ ဇက်ပိုး
ကိုတစ်ချက်တီးပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သည်ကောင် မြေကြီးနှင့်ဖင်ဖြင့် ဆောင့်ကာ
ဆောင့်ကာ ပိုမိုအော်ဟစ်လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ပြောနေတယ်မဟုတ်လားကွ”

ကျွန်တော့်အသံက တုန်ယင်လာသည်။ အတော်လည်း

ဒေါသထွက်လာ၏။

အဖေက အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို အတင်းဝင်ဆွဲလေတော့၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဖယ် ဖယ် ငါပြောမယ်”

ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲသို့အတင်းမောင်းလွှတ်သည်။

ကျွန်တော်အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

အဖေက ဒီကောင့်ကိုချော့သည်။

ဒါလည်းမရ၊ ခြံတံခါးကိုသာ အတင်းဖွင့်ခိုင်းနေသည်။

အဖေ စိတ်လျော့လိုက်ပုံရသည်။

“ကဲ မတင်မြ၊ အဲဒီတိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့သော့ ပေးစမ်းပါကွာ။ ဖွင့်သာပေးလိုက်တော့။ သူ့ဘာသူသွားချင်တဲ့ဆီသွား။ ဘာဖြစ်ဖြစ်”

အမေက သော့ယူလာကာ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလျက် -

“သွား သွား။ တစ်အိမ်လုံးကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်။

ပြန်မလာခဲ့နဲ့တော့။ သွား သွား”

အံ့မာ။ သည်ကောင်ကလည်း အလာကြီး။ အမေ့ထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီကို ဆွဲမတင်လိုက်ကာ ဘေးဘက်သို့မေးတစ်ချက် ဆတ်ခနဲထိုးပြသည်။

သဘောက “သွားမယ်”ဆိုသောသဘော။

တကယ်လည်း သည်ကောင်သွားလေ၏။

ထိုညက အတော်ပင်မိုးချုပ်သော်လည်း သူ ပြန်မ

ရောက်သေး။

အစက မည်မျှပင် လျှောက်သွားလျှောက်သွား မိုးချုပ်စ ပြုသည်နှင့် သည်ကောင်ပြန်ရောက်လာတတ်လေသည်သာ။

အခုတော့ ည ၇ နာရီထိုးသည်အထိ သည်ကောင် ပြန်မလာသေး။ မရောက်သေး။ သည်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ထွက်၍ ရှာကြရတော့၏။

သည့်နှယ် ထွက်ထွက်၍ ရှာရသည်မျိုးက တစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမက ခဏခဏဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း မတတ်နိုင်တော့။

နေ့စဉ်ကြီး ဖြစ်လာတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ထွက်၍ မရှာနိုင်လေတော့။

သည်ကောင်အတွက် တစ်အိမ်လုံးလည်း စိတ်ပျက်၍ လာလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုပစ်၍သာ ထားလိုက် လေတော့၏။ သွားချင်သည့်ဆီသွား၊ ပြန်လာချင်သည့်အချိန်မှ ပြန်လာ၊ ကြည့်၍သာနေလိုက်တော့သည်။ မနက်မနက်ဆို မည်သူမျှမနီးမိ သူက အဖေနှင့်အတူ လိုက်ထ၏။ အဖေ ဘုရား ရှိခိုးနေစဉ် သူထွက်၍ သွားတော့သည်။

တစ်ချိုးတည်း ထွက်သွားခြင်းပင်။ မနက်စာ ညစာ ပြန်လာ၍ မစား။

သည်အတွက်ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့ကို

သန်လျင်တစ်မြို့လုံးလိုလိုက သိနေသည်။ ချစ်လည်းချစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုလူကကျွေးသွား၊ သည်လူကပေးသွားနှင့် အတော်ဟုတ်၍ နေလေသည်။

ညည သူပြန်လာလျှင် လက်ထဲမှာ စားစရာတွေ တစ်ပုံကြီး။ အိတ်ကပ်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံတွေ၊ အံမာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျတော့သည်ကောင်က အတော်ကြီးကျယ်သည်။

အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများပါသောနေ့ဆိုရင် သည်ကောင်က အိမ်သို့ရိုးရိုးပြန်မလာ။ ဆိုက်ကားစီး၍ ပြန်လာတတ်လေ၏။

ညည အိမ်ရှေ့မှ ကလင် ကလင် ဟူသည့်အသံ ကြားလျှင် သံချောင်း၊ လက်ထဲမှာ စားစရာထုပ်များကို ကိုင်ကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ မဆင်းမီ ဟေးဟု အိမ်ဘက်ဆီသို့ အသံလှမ်းပြုလိုက်သေး၏။

သူ ပြန်လာပြီဆိုအောသဘော။

ပြီးတော့မှ ဆိုက်ကားဆရာဘက်သို့ လက်တစ်ဘက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုတွဲ၍ ချပေးဟူသော သဘော။

ဆိုက်ကားဆရာက သူ့ကိုဆွဲ၍ ချပေးပြီးသောအခါ သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကို အကုန်ထုတ်၍ ဆိုက်ကားဆရာအား ပေးလေ၏။

“သွားပါ သံချောင်းရာ၊ မယူပါဘူး”

ဆိုက်ကားဆရာက ထိုသို့ငြင်းပြီး လှမ်းထွက်မည်ပြုလျှင်

သူက အတင်းဆွဲထားတတ်လေ၏။ ပြီး ပိုက်ဆံကို အတင်းပေးသည်။

သည်တော့မှ ဆိုက်ကားဆရာက တစ်ကျပ်လောက် ယူကာ ကျန်သည်များကို ပြန်၍ပေးလိုက်သည်။ သူက ပိုက်ဆံများကို အိတ်ကပ်ထဲပြန်ထည့်ကာ ဆိုက်ကားဆရာအား လက်တစ်ဘက်မြှောက်ပြပြီး ဟင်း ဟု နှုတ်ဆက်လျက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သည်။

ပြီးသော် အဖေထံသို့ တန်းသွားကာ ပါလာသော စားစရာများကို ပေးလေသည်။ သို့ပေးရင်း အဖေဖက်သို့ မေးလည်းဆတ်ပြတတ်လေ၏။

စား ဆိုသော သဘော။

“မစားချင်ပါဘူးကွာ။ မင်းဘာသာမင်းပဲ စားစမ်းပါ”

ထိုအခါ သူက အင်္ကျီကိုဆွဲမ၍ ဟင်းဟု အသံပြုကာ ဗိုက်ကိုပြလေသည်။

ဝနေပြီဆိုသော သဘော။

“ကဲ ကဲ ဝါဖြင့်လဲ ထားခဲ့ ထားခဲ့”

သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ယူထားလိုက်ရသည်။

သည်တော့မှ သူအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လေသည်။

ဝါက သံချောင်း၏ နိစ္စဝလှုပ်ရှားမှုများ။

* * *

(၆)

သံချောင်းအသက် ၁၅ နှစ်ပြည့်လေပြီ။

သည်နှစ်သည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အစစအရာရာ ကသိလင်တနိုင်စေသော ကာလ၏နိဂါန်းနှစ်ဖြစ်လေသည်။

အဖက ပန်းနာရောဂါအခံ အရင်ကတည်းကရှိနေသူ။

သည်နှစ်တွင် အဖေအခြေအနေက ပိုဆိုးလာလေ၏။ အိပ်ရာထဲလဲခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ အိမ်စီးပွားရေးလည်း ယိုင်သွားရ လေတော၏။

ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းအတွက် ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးမည့်သူ မရှိတော့။

လောလောဆယ် အိမ်တွင်အကြီးဖြစ်နေသော ကျွန်တော် ကျတော့လည်း အာရုံက စီးပွားရေးဘက်မှာ သိပ်မဝင်စား။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သူ၊ စာရေးနေသည့်သူ၊ စီးပွား ရေးကံစွကို ကျွန်တော်လုံးဝ ဝါသနာမပါ။

ထို့ကြောင့် အိမ်က ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် ဖိဖိစီးစီး မလုပ်ခဲ့။ အလုပ်လာအပ်လျှင်လက်ခံသည်။ လုပ်သည်။ လာ မအပ်လျှင်မလုပ်။ အဖေလို ဟိုရုံးသွား သည်ရုံးသွား၊ ဟိုဆိုင်သွား သည်ဆိုင်သွားဖြင့် အလုပ်လျှောက်မရှာခဲ့။

ချုပ်၍ဆိုရလျှင် အိမ်စီးပွားရေးက ကျ၍သွားသည်။ အရင်လို ချောင်ချောင်လည်လည် မရှိလှ။ အထူးသဖြင့် မိုးတွင်း။ သန်လျင်မှာက ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းသည် သာရေးနာရေးဖိတ်စာများ

သည်သာ လုပ်ကိုင်ရများလေသည်။

သီတင်းကျွတ်မှသည် ဝါဝင်သည်အထိ မင်္ဂလာဆောင်
ဖိတ်စာများ ရိုက်နေရတတ်သည်။ နွေကျတော့ အလှူဖိတ်စာ။

အဲ မိုးတွင်းကျတော့ မင်္ဂလာကလည်း ဆောင်ခဲ့သည်။
အလှူကလည်း ပေးခဲ့သည်ဆိုတော့ ပုံနှိပ်စက်များ သည်အတိုင်း
ပင်ငုတ်တုတ်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ အဖေနှင့်အမေသည် တရား
သမားများပီပီ လောဘကိုသတ်နိုင်ကြလေ၏။

ကျွန်တော့်အပေါ်လည်း သူဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို
လုပ်ပါစေလေဟု သဘောထားကြီးခဲ့ကြလေသည်။ ဘာမျှမပြော။

အခုလည်း မိုးတွင်းသို့ ရောက်လေပြီ။ မိုးတွင်းရောက်ပြီ
ဆိုသည်နှင့် အိမ်ကပုံနှိပ်စက်လည်း လည်တစ်လှည့် မလည်တစ်
လှည့် ဖြစ်လာရလေတော့သည်။ ထို့အတူ စားရသည်ကလည်း
ကောင်းတစ်လှည့်မကောင်းတစ်လှည့်ပင်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သားငါးဟင်းတစ်ခွက်ကတော့ နေ့စဉ်
လိုပါနေရသည်သာ။

အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော မကျန်းမာသော အဖေ
အတွက်ပင်။

ကျန်အိမ်သူ အိမ်သားများကတော့ အခြားဟင်း၊
အများစားဖို့အတွက်ဟင်း၊ ဘဲဥဟင်းဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်ခွက်
ခွက်ဖြစ်စေ ချက်ရသည်။ အဖေအတွက်ဟင်းသည် အဖေ
အတွက် ညမနက်ဖြစ်၏။ အခြားမည်သူမျှမစားရ။

မည်သူမျှမစားရဆိုပေမယ့် သံချောင်းကျတော့
တစ်မျိုး။ သံချောင်းကလည်း အလာကြီးပင်။

သူ့ကို ထမင်းကျွေးသည်။ အများအတွက် ချက်ထား
သော ချဉ်ရေဟင်းဖြင့် ကျွေး၏။ သူကမစား။

ဟင်းဟု အသံပြုလျက် ခေါင်းခါ၏။

“မစားဘူးလား”

“ဟင်း”

“မစားရင် ဘာနဲ့စားမလဲ”

ထိုအခါ သည်ကောင်က “ဟင်း”ဟု အသံပြုကာ
ဆန်အိုးဆီသို့ မေးငေါ့ပြုလေတော့သည်။

“အံ့မယ် လူကသာ ဦးနှောက်မကောင်းတာ။ ဒါကျ
တော့ အသိသား။ နင့်ကို ဆန်အိုးထဲမှာ ဟင်းရှိတယ်လို့ ဘယ်သူ
ပြောလဲ။ သွားမလုပ်နဲ့ အဲဒါ အဖေဖို့”

မရပေ။ သည်ကောင်က ထမင်းပန်းကန်ကို လက်နှင့်
တွန်းပစ်ပြီး ထိုင်ရာမှထ၏။ မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့၍ နေသည်။

ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် လျှောက်ကာ အဖေ ခုတင်
နားသွားရပ်သည်။ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေသော ကဖေကမျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်ပြီး ဘာလဲဟု မေး၏။

သူက ထုံးစံအတိုင်း အသံပြုလျက် ဆန်အိုးဆီသို့
မေးငေါ့ပြုသည်။

“ပုစွန်တုပ်ကြော်လား”

“ဟင်း”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အဖေ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏။

“မိပြုံးရေ ဒီကောင်ကို အဲဒီပုစွန်တုပ်ကြော် ချကျွေး
လိုက်ပါဟာ”

“လာ သေနာလေး။ အကောင်းကျတော့ တော်တော်
ကြိုက်”

ထိုအခါ သူက မိပြုံးထံလှမ်းကြည့်၍ “အဟေ့”ဟု အသံ
ထွက်ကာ ရယ်မောလေသည်။ အပြုံးကို လှမ်းလှောင်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ပုစွန်တုပ်ကြော်ဖြင့် အားပါးတရ ထမင်းစား
သည်။

သည်ကတည်းက သူသည် အဖေဟင်းခွက်နှင့်မှ
စားလေတော့၏။ အဖေကလည်း စားရက်ဟန်မတူ။ ထမင်း
စားတိုင်းသဘာဝသို့သာ ဟင်းများထည့်ပေးတတ်သည်။ သည်အခါ
သည်ကောင် သဘောတွေ့၍ မဆုံးတော့။

သို့သော် လူသားတစ်ဦးဖြစ်သော သည်ကောင်၌ လူ
သားတစ်ဦးပီပီ မာနရှိသည်ကို တစ်နေ့သောအခါ အမှတ်မထင်
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုထဲတွင် အိမ်ခွဲနေသော အိမ်
ထောင်သည် အစ်မတစ်ဦးသည် စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေသူ

တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ဈေးထဲတွင် အထည်ဆိုင်ကြီးရှိသည်။

ထိုအစ်မက တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားဆိုသလို အဖေ
အတွက် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ပို့၍ ပေးလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့။

အစ်မကိုယ်တိုင်ပင် အဖေအတွက် ဟင်းတစ်ခွက်
လာပို့လေသည်။ ဟင်းက ကြက်သားပြုတ်ကြော်။ မှတ်မှတ်ရရ
ပေါင်နှစ်ချောင်း။

“အဖေတစ်ခါတည်း စားလိုက်ပါလား။”

“အေး စားတာပေါ့ဟာ၊ ခဏနေပါဦး။”

“အခုကော အဖေဘယ်နှယ့်နေသေးလဲ။ အခုသောက်
တဲ့ဆေးနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“အင်း သိပ်တော့မထူးခြားလှပါဘူးဟာ”

“အဖေက ဆေးချည်းပဲ အားကိုးမနေနဲ့လေ။ အစား
အသောက်ကလေးဘာလေးလဲ မှန်မှန်စားမှပေါ့”

အဖေဘာမျှ ပြန်မပြော။

“အခုကော ထမင်းက မစားချင်သေးဘူးလား။”

“မဆာသေးပါဘူးဟာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ စားမယ်ဆိုရင်လဲ သမီးတစ်ခါတည်း
ပြင်ပေးမလို့”

“နေပါဦးဟာ၊ ဆာတော့ငါ ထစားပါ့မယ်။ သွား ထမင်း
ကပ်ပန်းကန်ရယ်၊ နင့် အဲဒီဟင်းခွက်ရယ် ဒီစားပွဲပေါ်မှာ

လာတင်ထား။ ဆာတော့ ငါ့ဘာသာ ထစားလိုက်ပါ့မယ်”

အစ်မက ထမင်းတစ်ပန်းကန် ထခူးကာ အဖေ ခုတင် နံဘေးရှိ ခုံပေါ်၌ တင်ထားပေးလိုက်၏။

“အဲဒီ ဆန်ခါလေးနဲ့အုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ကျွန်မ အိမ်ရှေ့အိမ် ခဏသွား လိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး။ နင်မပြန်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း။ မပြန်သေးပါဘူး”

အဖေက ခုတင်ထက်မှာ ပြန်မှိုန်းနေသည်။ အစ်မက အိမ်ရှေ့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ အချိန်က ညနေစောင်း ကလေးပင်။ သည်အချိန်တွင် သံချောင်းသည် ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေတော့၏။

စာရေးနေသော ကျွန်တော်က သံချောင်းကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟား ဒီနေ့ထူးထူးခြားခြား။ တို့ဆရာသံချောင်း စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်လာပါလား”

သံချောင်းက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြသည်။

“ဘာလဲ ဒီနေ့ နေ့တွက်မကိုက်ဘူးလား”

သံချောင်းက ရယ်မောရင်းမှ လက်ကိုခါပြသည်။ ကျွန်တော်ပြုံးမိ၏။

“နေ့တွက်မကိုက်ရင်လဲ နောက်ဖေးသွားပြီး ထမင်းစား

ပေါ့ကွာ။ မိပြုံးရေ”

“မိပြုံးမရှိဘူး အစ်ကိုလေး။ စာအုပ်သွားငှားတယ်”

“ဪ ခါဖြင့်လဲ အေးမာ။ နင်ပဲ သံချောင်းကို ထမင်း ထည့်ကျွေးလိုက်ပါဟာ။ သွား သွား သံချောင်း နောက်ဖေးကို”
သံချောင်း နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း နောက်ဖေးမှ သံချောင်း ဂျီကျုနေသံ ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဟင်းမကောင်း၍ ဂျီကျုခြင်း။

“သံချောင်း အဟွတ် အဟွတ်။ ဒီကိုလာ၊ အဲဒီက ထမင်းပန်းကန်ယူခဲ့”

အဖေက လှမ်းခေါ်သည်။

သံချောင်းက ထမင်းပန်းကန်ကို ကိုင်လျက် အဖေ နံဘေး၌ လာရပ်သည်။

“ရော့ ရော့”

အဖေက ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ကြက်ပေါင်တစ်ချောင်းကို သံချောင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

သံချောင်း ပျော်သွားပုံရ၏။

ကြက်ပေါင်ကို အငမ်းမရ ကိုက်လိုက်သည်။

သည်မှာ ပြဿနာက စသည်။

အိမ်ရှေ့အိမ်သို့ သွားနေသော အစ်မပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟောတော့”

သံချောင်းပန်းကန်ထဲမှ ကြက်ပေါင်ကို ကြည့်၍

အစ်မက ရေရွတ်၏။

ပြီး အဖေကို ပြောသည်။

“အဖေက အဲဒီလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ အဖေဆီ ဘာမှ မပို့ချင်တာ။ ကျွန်မကတော့ စားပါစေဆိုပြီး လာလာပို့ ဒီကျတော့ အဖေက ကျွေးချင်တဲ့လူကိုကျွေးပစ်။ တော်ပြီ တော်ပြီ။ အဖေထိုက်နဲ့အဖေကံပဲ။ နောက်ဆို ကျွန်မ ဘာမှ မပို့တော့ဘူး။”

အစ်မက အဖေကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလေသည်။

သံချောင်းက အစ်မကို ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသား

ဖြင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။

“သူလဲ ကိုယ့်မောင်လေးပဲဟာ”

“အိုး၊ အဲဒီလိုပြောကြစတမ်းဆိုရင် ဒီမှာ မောင်တွေ ညီမတွေအများကြီး။ အဲဒီကို အကုန်လုံးအတွက် တာဝန်ယူနိုင် နေရင် အဖေတစ်ယောက်တည်းအတွက် ခွဲပြီးလာပို့မနေဘူး။”

“အေးပါဟာ နင်မပို့ချင်လဲ မပို့ပါနဲ့တော့”

အဖေက ခပ်နွမ်းနွမ်းပြန်၍ဆိုလေသည်။

သည်စဉ် သံချောင်းသည် မည်သူမျှ မထင်မှတ်သော အလုပ်ကို လုပ်လိုက်လေသည်။

ဤကား သူ့စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ကို ခုံပေါ်သို့ ပြန်တင်ကာ ဆတ်ခနဲထသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ဪ သံချောင်းရယ်။

(၇)

စီးပွားရေးကျရသည့်အထဲ အဖေ့ ကျန်းမာရေးအခြေ
 အနေကလည်း ပို၍ပင် သည်းလာလိုက်သေး၏။ ယခုဆို အဖေ
 အိပ်ရာထက်မှ လုံးဝမထနိုင်တော့သည်မှာ တစ်ပတ်မျှ ရှိလေပြီ။
 ဆေးရုံတင်ရအောင်ကလည်း အဖေက မတက်ချင်ဟု
 ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ ဆရာဝန်ပင့်ကာ ကုသရသည်။
 ဆရာဝန်အိမ်ခေါ်ကုသည်ဆိုသည်ကလည်း စင်စစ်
 ကုန်ကျစရိတ်က မသေးလှ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လေးငါးခြောက်
 ဆယ်တော့ ကုန်ရလေသည်သာ။

မတတ်နိုင်။ လေးငါးခြောက်ဆယ်မကလို့ လေးငါး
 ခြောက်ရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခြစ်ခြုတ်ကုရလေမည်သာ။ ကုလည်း
 ကုလေသည်။

ကုန်ကျစရိတ်ကတော့ အိမ်ကထုတ်လိုက်။ အစ်မဖြစ်
 သူက ထုတ်လိုက်။

၁၀ ရက်ခန့်ကြာတော့ အနည်းငယ်သက်သာလာသည်။
 ထ၍ ထိုင်နိုင်လာလေသည်။ သို့သော် လမ်းတွေ ဘာတွေတော့
 ကောင်းစွာ ထမလျှောက်နိုင်သေး။ လမ်းလျှောက်ချင်လျှင်
 တစ်စုံတစ်ယောက်က တွဲပေးရသည်။ ဤသည်ပင် ခဏသာ
 လျှောက်၍ရသည်။ ဆက်မလျှောက်နိုင်။ မောနေသည်။ ပန်းနာ
 သမား အမောဖောက်သည်ဆိုသည်ကလည်း သိသည့်အတိုင်း

ဘေးလူပင် ရင်မောရတတ်လေသောအဖြစ်။

အဖေ သူ့ကိုယ်သူ သိပုံရသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။

“သံချောင်းကိစ္စကလဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် မလွယ်ဘူးကွ။ လူကောင်ကြီးလာတော့လဲ သူ့အနွံတာကို ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေထု သိပ်မခံချင်တော့ဘူးကွ။ ငါတို့ကျတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် နေ့လားညလားဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပြန်ဘူး။”

စကားကို ခဏရပ်သည်။ မောနေသည်။ အမောဖြေသည်။ အမောပြေလောက်တော့ ဆက်ပြောသည်။

“ဆိုတော့ တစ်ချိန်ပေါ့ကွာ။ ဒီကောင်အတွက် ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းပဲ တာဝန်ယူစမ်းပါနော်”

“အဲဒီအတွက် အဖေ ဘာမှ နောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့။ ကိုယ့်ညီအရင်းလဲဖြစ်၊ ဒုက္ခိတလဲဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ ပစ်မထားပါဘူး။ နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှ တာဝန်ယူမယ့်လူ မရှိရင် ကျွန်တော်ယူပါ့မယ်။ အဲဒီအတွက် အဖေ ဘာမှ ပူမနေပါနဲ့။”

“ပြောတော့သာလွယ်တာနော်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အင်းလေ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပါပဲ။ ဘာတတ်နိုင်မှလဲ”

အဖေက နွမ်းဟိုက်စွာဖြင့် စကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ မင်းလဲ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

ကျွန်တော် အဖေအပါးမှ ထလာခဲ့လေ၏။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ တကယ်တမ်း သံချောင်း
၏ တာဝန်ကိုယူရမည်ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် အတော်ရင်
လေးမိ၏။

လူကောင်းတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူရသော ကိစ္စ
သည်ပင် စင်စစ်လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်။ ယခု တာဝန်ယူရ
မည့်သူက ဒုက္ခိတ။ ဆိုတော့ကာ -

ကျွန်တော်ဆက်၍ မတွေးဖြစ်တော့။

လောလောဆယ် အရေးကြီးသည်က အဖေစိတ်ချမ်း
သာဖို့။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖေစိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ကျွန်တော်
လွယ်လွယ်ပင် ကတိပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ပင့်သက်ကိုချကာ စာရေးစားပွဲ၌
ထိုင်လိုက်လေ၏။

မနေ့ညက ရေးလက်စဝတ္ထုကို ဆက်ရေးဖို့ကြိုးစား
သည်။

ဝတ္ထုကိုအစမှ ပြန်ဖတ်ကြည့်ရသေး၏။ စာထဲ၌ စိတ်
ပြန်သွင်းလိုက်ခြင်းပင်။

စိတ်ပြန်ဝင်သွားသည်နှင့် ဝတ္ထုကိုဆက်ရေး၏။ လက်က
အတော်တွေ့၍နေလေ၏။ ဝတ္ထုလည်းဇာတ်သိမ်းသို့ ရောက်
နေပြီ။

ဇာတ်သိမ်းသို့ ရောက်လေလေ၊ ရေး၍ လက်တွေ့

လေလေ၊ ထိုင်ရာမှ မထချင်လေလေ။ သည်စဉ် ကျွန်တော့်
နောက်နားဆီမှ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဟူသော တစ်စုံတစ်ဦး၏
မောဟိုက်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဖေ။

ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်နေသည်
မသိ။

အဖေက ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့
ကမ်းပေးကာ မောဟိုက်သံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဆေးကုန်နေလို့ကွာ။ ငါ့ကို ဆေးတစ်ထုပ်လောက်
ဝယ်ပေးစမ်းပါ”

စိတ်ထဲတွင် ထောင့်တောက်တောက်တော့ ဖြစ်သွား၏။

စာရေး၍ကောင်းနေစဉ် လာခိုင်း၍ စိတ်ခုမိခြင်းပင်။
အခြားအချိန်ဆိုလျှင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ရေးနေသော ဘောပင်ကို ဆတ်ခနဲပစ်ချ
ကာ -

“အဖေကလည်း စောစောတုန်းကတော့ မခိုင်းဘူး။
စာရေးနေတဲ့အချိန်ကျမှလုပ်ပြီ။ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင် ထိုင်ရာမှထ၏။

အဖေက ပျာပျာသလဲပင် ပြန်ပြောရှာသည်။

“ဪ၊ ရေး-ရေး-ရေး။ ငါက မင်းပြီးမှ ဝယ်ပေးဖို့
ပြောတာပါ”

ဆိုကာ အဖေ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မကောင်းလှ။ သို့သော် တကယ်လည်း စာရေး၍က -ကောင်းနေသည်။ လက်တွေ့နေသည်။ ပြီး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆိုတော့ ထိုင်ရာမှ မထချင်။

နောက် နှစ်မျက်နှာလောက်ဆိုရင် ပြီးတော့မှာမို့ ကျွန်တော် စာဆက်ရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆေးဝယ်ပေးမည်။

စာထဲ၌ စိတ်ကိုပြန်နှစ်ပစ်လိုက်၏။

တွေးသည်။ ရေးသည်။

ရေးသည်။ တွေးသည်။

တစ်မျက်နှာ၊ နှစ်မျက်နှာ၊ သုံးမျက်နှာ။

ပြီးသွားလေပြီ။

ပင့်သက်နှင့်အတူ ဘောလ်ပင်ကိုပါ ချလိုက်၏။

ဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြင်စရာရှိသည်များကို ပြန်ပြင်သည်။ အားလုံးပြီးသွားလေမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

ဪ အဖေ့ကို ဆေးဝယ်ပေးရဦးမှာပဲ။

သတိရသဖြင့် အဖေအိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အဖေ့ကို အိပ်ခန်းထဲမှာမတွေ့။

အပြင်ထွက်ကြည့်ပြန်တော့လည်း အဖေ့ကိုမတွေ့မိ။

“အိမ်သာဝင်နေတာ ဖြစ်မှာပါလေ”ဟု တွေးမိကာ
အိမ်ရှေ့ခန်း၌ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေစဉ် -

“ဟေး”

အိမ်ရှေ့မှ သံချောင်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ
အဖေနှင့်သံချောင်း။

သံချောင်းက အဖေကိုတွဲ၍ ခေါ်လာသည့်ပုံစံမျိုး။
တကယ်လည်း အဖေသည် သံချောင်းကို တွဲကာ မိမိ
ကိုယ်မိမိထိန်း၍ ရပ်နေရလေသည်။ လူကလည်း ဖားဖိုထိုးသည်
နယ် လှိုက်မော၍ နေလေသည်။ အသက်ရှူ၍လည်း ကောင်း
ကောင်းဝပုံမရ။ ပါးစပ်မှ လေကိုမှုတ်မှုတ်ထုတ်ကာ တစ်ဘက်က
သံချောင်းကို ဖေး၍မထားသော အဖေကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

ရုတ်ခြည်းပင် အဖေကို သွားတွဲလိုက်သည်။

“အဖေ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဟင်း”

ဤကား သံချောင်း၏ ဖြေခြင်းပင်။ အပြင်သို့ မေးငေါ့
ကာ အသံပြုခြင်းဖြစ်၏။

“အဖေကလဲ နေကောင်းတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့
အပြင်ထွက်သွားတာလဲ”

ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောမိသည်။

ထိုအခါ သံချောင်းက “ဟင်း”ဟု အသံပြုလျက် အဖေ
လက်ထဲမှ အရာတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်မိသော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ လှိုက်မော
ဆို့နှင့်သွားရပါတော့သည်။

အဖေလက်ထဲမှာ ပန်းနာရင်ကျပ်ပျောက်ဆေးထုပ်
ကလေး။

ဪ အဖေရယ်

“ဟင်း အင်း။ ဟင်း ဟင်း”

သံချောင်းက ကျွန်တော့်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြော
လေသည်။ သူဘာပြောသည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိလိုက်
ပါသည်။

“ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။ ဆေးသွားဝယ်တာ။ နေမ
ကောင်းမှန်းသိရင် ခင်ဗျားသွားဝယ်ပေးလိုက်ပါလား”ဟု
သံချောင်းပြောနေမှန်း သဘောပေါက်လိုက်လေသောအခါ
ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပို၍မချိစွာခံစားလိုက်ရပါလေသည်။

ဪ ကျွန်တော် သံချောင်းလောက်တောင် မသိတတ်
သေးပါလား။

(၈)

အခြားသူများကိုတော့ မပြောတတ်။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ သံချောင်းသည် အကျိုးပြုသည် က
သေချာလေသည်။ အခြားမဟုတ်။ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်
ဝတ္ထုရေး၍ ရခြင်း။

မှန်သည်။ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်ဝတ္ထုရေးခဲ့သည်မှာ
သုံးပုဒ်ရှိလေပြီ။ ထိုသုံးပုဒ်စလုံး မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဖော်ပြပြီးခဲ့လေ
ပြီ။

ထိုက်သလောက် အောင်မြင်မှုရခဲ့သော ဝတ္ထုများလည်း
ဖြစ်လေ၏။ ရေးဖော်ရေးဖက် စာသမားအတော်များများက
ထိုဝတ္ထုတို့ကို ချီးကျူးကြလေသည်။

ပထမတစ်ပုဒ်ကား အကြင်နာ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုဖြစ်
လေသည်။

ဇာတ်လမ်းက သည်လို -

ကျွန်တော်တို့၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံးသည် တစ်ရပ်တစ်
ကျေးတွင် အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သော် အစ်ကိုကြီးသည် ခွင့်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာ
လေ၏။

ပြန်ရောက်သည်နှင့် ညီငယ်သံချောင်းကို မေးလေ
သည်။ သည်အချိန်တွင် အိမ်မှာ သံချောင်းမရှိ။ ထုံးစံအတိုင်း
အပြင်ထွက်လည်နေသည်။

“ဒီကောင် ဘယ်ဘက်တွေကို သွားတတ်သလဲ”

“ဈေးဘက်ကို”

“ဒီလိုပဲ သွားနေတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဟာ အရမ်းအရမ်း လွတ်မထားပါနဲ့ကွာ။ ကားတွေ ဘာတွေတိုက်နေပါဦးမယ်”

အစ်ကိုကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဈေးဘက်သို့ ထွက် လိုက်သွား၏။

အတန်ကြာသော် အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ သံချောင်း ပြန်၍ပါလာလေသည်။

သူသည် အစ်ကိုကြီးကို ကောင်းစွာမှတ်မိပုံရလေသည်။ အစ်ကိုကြီးနားက မခွာဘဲ အတင်းကပ်၍နေသည်။ မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လိုက်၊ ရယ်မောလိုက်၊ ပခုံးကိုလှမ်းဖက်လိုက်၊ ခါးကိုလှမ်းဖက်လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးလုပ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ခါးကိုမကိုင်နဲ့ကွ။ ယားတယ်”

အစ်ကိုကြီးက ရုန်းရင်းကန်ရင်းပြောသောအခါ သူ သဘောကျစွာရယ်လေသည်။ ပြီး ခါးကိုပင် တမင်လိုက်ဖက် လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ယားပါတယ်ဆိုနေ။ ဟား ဟား”

အစ်ကိုကြီး တွန့်၍ တွန့်၍ သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သည်ကောင်သဘောကျနေသည်။

မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော သားကြီးနှင့် ဒုက္ခိတသည် သားငယ်တို့နှစ်ဦးသား ပြုံးရယ်ကျီစယ်နေကြသည်ကို အဖေသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်နေလေသည်။

သို့သော်-

ထိုနေ့ညမှာပင်ဖြစ်သည်။

သံချောင်း ထမင်းစားခါနီးသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဖေးမှ အသံဗလံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။ သံချောင်း ဂျီကျနေလေပြီ။

ထမင်းထည့်ကျွေးနေသော အေးမာက သိပ်စိတ်ရှည်ပုံမရတော့။ သံချောင်းကိုရိုက်သည်။ ထိုအခါ သံချောင်းက တုန်ပြန်သည်။ ပြီး ခုနစ်အိမ်ကြား ချစ်အိမ်ကြားအော်ဟစ်သည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိုးနေသော ဖြစ်ရပ်များပင်။

သို့သော် အစ်ကိုကြီးကျတော့ နားယဉ်သေးပုံမရ။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်နေရာမှ နောက်ဖေးဘက်သို့ ထသွားပြီး -

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အေးအေးဆေးဆေး စားစမ်း”

မရပေ။ သံချောင်းက ဝူးဝါးဝူးဝါးဖြင့် ပြန်အော်လေ၏။

“အံ့မာ၊ မင်းကများ ငါ့ကို။ ဟေ့ကောင်နော်၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး စားစမ်း”

မရပေ။ ပြန်အော်သည်။

အစ်ကိုကြီး ဒေါသထွက်လေပြီ။

“ဟာကွာ၊ ငါပြောနေတဲ့ကြားက”

နောက်ဖေးတွင် အသံများ ဆူညံသွားလေပြီ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့ကိုကြီး” ဟု အော်ဟစ်ရင်း

လိုက်ဆွဲနေပုံရသော အေးမာ၏အသံကိုလည်း ကြားရ၏။

“တော်ပါတော့ကွာ၊ တော်ပါတော့ကွာ” ဆိုသည့် အဖေ
အသံကိုလည်း ကြားရ၏။

အတန်ကြာတော့ အိမ်ရှေ့သို့ အစ်ကိုကြီးပြန်ထွက်လာ
၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း -

“မကောင်းပါဘူး။ ငါလဲ အလကားကောင် ဖြစ်သွား
တာပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်းညည်းရင်း စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရသည်။
ပြီး နောက်ဖေးသို့ ပြန်ထသွားသည်။ သံချောင်းကို ကိုယ်တိုင်ပင်
ထမင်းထည့်ကျွေး၏။

အဖေကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်
နေသည်။ အဖေ့ကို ကျွန်တော် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
အဖေလည်း စိတ်ကောင်းပုံမရ။

သည်စဉ် နောက်ဖေးမှ အစ်ကိုကြီး၏ အသံကိုကြားရ
၏။

“အေးအေးဆေးဆေး ထည့်ကျွေးရင် စားမှပေါ့ကွာ။

မင်းဟာက ဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ ကဲ ထမင်း ထပ်ယူဦးမှာလား။
တော်ရင်လဲ လက်ဆေး။ လာ ရော့ ဆေး။ ပြီးရင်ထ လာ”

အစ်ကိုကြီးက သံချောင်းကို တွဲ၍ အိမ်ရှေ့သို့ ခေါ်လာ
၏။

“အဲဒီမှာထိုင်”

အစ်ကိုကြီးပြောသည့်နေရာတွင် သံချောင်းဝင်ထိုင်
သည်။

ကျွန်တော် သံချောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
သံချောင်းက အသံမထွက်ဘဲ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေလေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မကောင်းမိ။

သူ တစ်ခါမှ သည်လိုမငိုစဖူး။ ငိုလျှင် အော်ဟစ်၍
ငိုတတ်သည်။

ယခုမူ အသံမထွက်ဘဲ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေခြင်း။

ကျွန်တော့်လိုပင် အစ်ကိုကြီးလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားပုံရ၏။ အစ်ကိုကြီး သံချောင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း -

“မျက်လုံးက ဘာလို့ပွတ်နေတာလဲ၊ ပြစမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို အစ်ကိုကြီးက သံချောင်း၏ ပခုံးတစ်
ဘက်ကို ကိုင်ကာ မျက်လုံးကို ကြည့်လေသည်။

“ဟာကွာ”

အစ်ကိုကြီးနှုတ်မှ ထွက်လာသော အသံပင်။

ထိုအခါ အဖေက -

“ဘာ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲဟင်”

ပျာပျာသလဲ လှမ်းမေးသည်။

အစ်ကိုကြီးက -

“မျက်လုံးကို ထိသွားတယ် ထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အစ်ကိုကြီးက သံချောင်းနံဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်ပြီး မျက်လုံးကို အသေအချာကြည့်လေ၏။

“မပွတ်နဲ့၊ မပွတ်နဲ့။ ဟင်း သံချောင်းရာ၊ မင်း
သက်သက်မဲ့ ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာပဲ”

အစ်ကိုကြီးအသံက တုန်လှုပ်ကြွနေသည်။

ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း မျက်ရည်ကို ပခုံးစွန်းဖြင့် သုတ်
လိုက်သော အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ရ၏။

အစ်ကိုကြီးက လက်ကိုင်ပဝါကိုယူကာ သံချောင်း မျက်
လုံးကို ကျတ်ထုပ်ထိုးပေးနေ၏။

အဖေသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားကာ အစ်ကို
ကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ -

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ အံ့မယ်လေး၊ သံချောင်းများ
ပေါ့သေးသေး ကောင်မှတ်လို့။ နာမည်ကိုက သံချောင်းတဲ့၊
ဒီလောက်ကတော့ မင်းကောင်က တစ်သက်လုံးဂရုမစိုက်ဘူး။
ကဲ-ကဲ၊ ထားလိုက်၊ ထားလိုက်။ ၈ နာရီထိုးတော့မယ်။ မင်း
မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းထားတယ်ဆို”

အဖေက ဘာမှမဖြစ်သလို အေးဆေးစွာပြောလေသည်။

အစ်ကိုကြီးက -

“မဟုတ်ဘူး အဖေရ။ မျက်လုံက နည်းနည်းယောင်လာ သလားလို့”

“ရပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီထက်မကတာတွေ တောင်မှ ဒီကောင်က ဂရုစိုက်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် ကတော့ မင်းကောင်က ဖြစ်မှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း ဘာသာမင်း သွားစရာရှိတာသာ သွားစမ်းပါ။ ကဲ ဟေ့ကောင် သံချောင်း။ လာ ငါ့ဆီကို”

သံချောင်းက အဖေဆီသို့ ထ၍ သွားသည်။

သည်တော့မှ အစ်ကိုကြီးလည်း အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ် ကာ အပြင်သို့ထွက်သွားလေတော့သည်။ စိတ်ကောင်းပုံတော့ မရပေ။

“ကဲ ကဲ၊ ငါအိပ်တော့မယ်။ မင်းလဲ စောစောအိပ်။ ဝင် အခန်းထဲကို”

ပြောပြောဆိုဆို အဖေက သံချောင်းကိုခေါ်ကာ အိမ် ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း ပင့်သက်ချမ်း တော့၏။

စာရေးစားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ရေးလက်စဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ကို ဆက်ရေးဖို့ပြင်သည်။ သို့သော်မရေးဖြစ်သေး။ ဆေးလိပ် သောက်ချင်လာသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ မီးခြစ်ရှာကြည့်သည်။

မတွေ့။

ထို့ကြောင့် နောက်ဖေးဘက်သို့ ထလာခဲ့သည်။

သည်တွင် အဖေ့ခုတင်အနီးမှ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ မဖော်ပြသာအောင် ခံစားသွားရပါလေသည်။

အဖေသည် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ သံချောင်း၏ မျက်လုံးကို ကျတ်ထုပ်ထိုးပေးနေချေသည်တကား။

သည်တခုမှ အဖေ၏ မေတ္တာအကြင်နာသဘောကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်မိလေသည်။

သားကြီးကြောင့် သားငယ်အနာတရဖြစ်ရသည်။ သည့် အတွက် သားကြီးစိတ်ဆင်းရဲရ၏။ ဤသည်ကို အဖေမကြည့်ရက်။

ထို့ကြောင့် သားကြီးဖြေသာစေရန် သားငယ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မပူပါနှင့်ဆိုပြီး သားကြီးအား ဖျောင်းဖျ၏။

ပြီးတော့ သားငယ်၏ဒဏ်ရာကိုတော့မူ အခန်းထဲ၌ ကိုယ်တိုင်ပင် ကျတ်ထုပ်ထိုးကာ ပြုစုပေးနေလေ၏။

ဪ အဖေ အဖေ။

သည်ဇာတ်လမ်းကလေးကို ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည်။

မဂ္ဂဇင်းမှာပါလာတော့ ရေးဖော်ရေးဖက် အတော် များများက ချီးမွမ်းကြ၏။ ပြီး ယင်းဇာတ်လမ်းထဲမှ သံချောင်း

တကယ်ရှိ မရှိ မေးကြသည်။ တကယ်ရှိကြောင်း သိသောအခါ နောင်လည်း အလျဉ်းသင့်လျှင် သင့်သလို သံချောင်းအကြောင်း

များ ဆက်ရေးဖို့အကြံပေးလေ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ရေးကွက်ကိုသာ ကြည့်၍နေလေသည်။

ဟော-လာပြန်ပါချေပြီ။ နောက်တစ်ပုဒ်။

အကြင်နာဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၌ ပါလာပြီး နှစ်လမျှအကြာတွင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။

ဒီအိမ်ပဲဟု ဆိုက်ကားဆရာကပြောသောအခါ ဆိုက်ကားပေါ်မှ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး ဆင်း၍လာလေသည်။

“ဒါ သံချောင်းတို့အိမ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ လာပါ။ အထဲဝင်ပါ”

အိမ်ထဲသို့ အဒေါ်ကြီးဝင်လာ၏။ ဆိုက်ကားဆရာကလည်း နောက်မှ လိုက်၍ဝင်လာသည်။

“ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း လာရင်းကိစ္စကို မေးကြည့်မိသည်။

အဒေါ်ကြီးက အိမ်တွင်းသို့ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ရင်း -

“သံချောင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”ဟု ဆိုလေသည်။

ဘယ့်နှယ့် ထူးထူးဆန်းဆန်း သံချောင်းနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်ဆိုပါလားဟု ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသေး၏။

သည်တွင် ဆိုက်ကားဆရာက ဝင်၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီလိုပါဆရာ၊ ဒီအဖော်ကြီးက သထုံဘက်ကပါ။ ဆရာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ပြီး အဲဒီဝတ္ထုထဲက သံချောင်းဆိုတာ ပျောက် နေတဲ့ သူ့သားသံချောင်းများဖြစ်နေမလားလို့ လာကြည့်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ့တူရယ်။ အဖော် သားနာမည်ကလဲ သံချောင်းပါပဲ။ စကားလဲကောင်းကောင်းမပြောတတ်သေးပါဘူး။ လမ်းလျှောက်တတ်တာလဲ ဘာမှမကြာသေးပါဘူး။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က အိမ်ကပျောက်သွားတာ အခုချိန်ထိပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဖော် သားလေးများလားလို့ လာကြည့်တာပါကွယ်။ အဖော်က သထုံကလာရတာပါကွယ်”

အခုမှ ကျွန်တော် ဇာတ်ရည်လည်သွားသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ သံချောင်းသည် သူပြောသော သံချောင်းမဟုတ်သည်ကတော့ သေချာလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအဖော်ကြီး သံသယရှင်းသွားအောင်တော့ သံချောင်းနှင့်တွေ့ပေးလေမှ ဖြစ်ပေမည်။ သည်စဉ် အိမ်ထဲမှ အမေထွက်လာသည်။

“ဘာလဲဟင် မောင်မောင်”ဟု လည်း မေးလေ၏။

ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဪ ဟုတ်လား။ ဒါပေါ့ရှင်။ မိဘချင်း ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဪ ရှင့်သားကလဲ သံချောင်းလို့ ဒုက္ခိတ

ပဲကိုး။ ကဲ ကဲ သံဇောင်းကိုခေါ်ပြီး တွေ့ပေးလိုက်ပါဦး”

သည်အချိန်တွင် သံဇောင်းက အိမ်နောက်ဖေးတွင် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က အိမ်ခန်းပေါက်နားမှရပ်ကာ သံဇောင်းကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။ သည်ကောင်က ချက်ချင်းမလာ။

“ဟေ့ကောင် လာပါဦးကွ။ ဒီမှာ ဧည့်သည်က မင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

သည်တော့မှ သံဇောင်းက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့်။

အဒေါ်ကြီးက သံဇောင်းကို ရီဝေစွာကြည့်ရင်း -

“ဟင် သူလား။ အို ရုပ်ချင်းမဆင်တာကလွဲရင် အားလုံး အတူတူပါပဲလား။ အံ့မယ်လေး၊ သားလေးရယ်”

နှုတ်မှ တစာစာရေရွတ်ရင်း အဒေါ်ကြီးငိုလေသည်။ ပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ သံဇောင်းကို သွား၍ တွဲခေါ်၏။ သူထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် သံဇောင်းရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လျက် မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“သားလေးရယ်” ဟုလည်း နှုတ်မှတဖွဖွရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်မှာ တလိမ့်လိမ့်။

အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ ရ၏။ အမေလည်း စိတ်ကောင်းလေဟန်မတူ။ သံဇောင်းက

တော့ အဒေါ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ ဦးခေါင်းငုံ့သွားလိုက် လက်
သည်းများကို ကိုက်နေလိုက်။

“အံ့မယ်လေး ကြည့်ပါဦး။ အဲဒီလို လက်သည်းကိုက်နေ
တာလေးတွေ၊ သွားရည်ကျနေတာကအစ အကုန်တူနေပါလား
သားလေးရယ်”

အဒေါ်ကြီး ငိုပြန်လေသည်။

အမေက အဒေါ်ကြီးကို ဖောင်းဖျ၏။ သံချောင်း၏
အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ပြန်၍ပြောပြသည်။

အဒေါ်ကြီးက မျက်ရည်သုတ်လျက် နားထောင်ရင်း
သံချောင်းကိုသာ အတွေ့သားကြည့်နေလေသည်။ ပြီး အမေ့ကို
ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ရုပ်ကိုသေချာမြင်ရပြီမို့ ကျွန်မသား
မဟုတ်မှန်း သိရပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖြစ်တွေ အကုန်လုံးက
ကျွန်မသားလေးနဲ့ တူနေတော့ ကျွန်မသားလေးကို ပိုပြီး သတိရ
လွန်းလို့ပါ”

အဒေါ်ကြီးက သူ့သားအကြောင်းကို မွေးသည်မှ
ပျောက်ဆုံးသွားသည်အထိ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းစမ်းစမ်းဖြင့်
ပြောပြရှာသည်။

အမေက ပြောသည်။

“ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုသလို အထင်အရှား
ရှိနေသေးရင်တော့ တစ်နေ့ပြန်တွေ့မှာပေါ့ရှင်။ သတင်းစာတွေ

ဘာတွေကကော ကြော်ငြာမထည့်ဘူးလား”

“ကျွန်မတို့က တောကပါရှင်။ ရန်ကုန်ဆိုတာလဲ သား
ဇောကြောင့် ဒီတစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးတာပါ။ ရွာထဲက လူတစ်
ယောက်က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ သံချောင်းအချောင်းပါလာတယ်။
သန်လျင်ဘက်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ မေးမြန်းပြီး ရောက်လာ
ရတာပါ”

အမေနှင့် အဒေါ်ကြီးကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် ပင့်သက်ချ
မိလေသည်။

ပြီး သံချောင်းကို လှမ်း၍ကြည့်ကာ ပျော်စေ ပျက်စေ
သဘောမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ကဲ ဟေ့ကောင် သံချောင်း။ ဒီမှာ မင်းကိုလာခေါ်
နေတယ် လိုက်သွားမလား”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် သံချောင်းသည် ခေါင်းကိုပို၍
ငုံ့လိုက်လေ၏။ လုံးဝပင် ခေါင်းပြန်ဖော်မလာတော့။

“ဟေ့ကောင် မေးနေတယ်ကွ။ လိုက်သွားမလား”
သံချောင်းမလှုပ်ပေ။ အမေကပင်ဝင်၍ ပြုံးရယ်ကာမေး

လေသည်။
“ဘယ့်နှယ့်လဲ သံချောင်း။ လိုက်သွားမလားဟင်”

သည်တစ်ခါတော့ သံချောင်းက ဦးခေါင်းငုံ့ထားလျက်
ခေါင်းယမ်းပြလေသည်။

ကျွန်တော်က သံချောင်းကိုစလို၍ -

“အံ့မာ၊ မလိုက်လို့ မရဘူး။ လိုက်သွား လိုက်သွား။ မင်းက ဒီအိမ်မှာ အလကားပိုနေတဲ့ကောင်။ မင်းကို ဒီအိမ်မှာ မထားနိုင်ဘူး။ ကဲ အမေ သူ့အဝတ်အစားတွေ ထုတ်ပေးလိုက်။ ဟေ့ကောင် မင်းလိုက်သွားတော့။ သွား သွား။”

သံချောင်းသည် ဦးခေါင်းငုံ့ထားလျက်မှ တရွပ်ရွပ်ငိုလေ တော့သည်။

သည့်နှယ် တလှိုက်လှိုက်ငိုခဲလေသော သူ့ကိုကြည့်၍ အမေစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် ပြန်ချော့လေ သည်။

သို့ချော့သောအခါတွင်မှ သံချောင်းက ပို၍ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုလေတော့သည်။

ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ကောင်းသည်ကား အဒေါ်ကြီးက ပါ သံချောင်းကိုဖက်၍ ငိုယိုနေခြင်းပင်။ နှုတ်ကလည်း တစာစာ ပြောသည်။

“မ မခေါ်ပါဘူးသားရယ်။ မခေါ်ရက်ပါဘူး။ အမေ အပူမီးကြွယ်ရသလို သားအမေလဲ အပူမီးကြွယ်နေပါမယ်။ မ မခေါ်ပါဘူးကွယ်။ မခေါ်ပါဘူး တိတ် တိတ်တော့နော်”

အဒေါ်ကြီး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အမေလည်း မျက်ရည် ဝဲရသည်။

သည့်နှယ် ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရလေ သည်သာ။

“အံ့မာ၊ မလိုက်လို့ မရဘူး။ လိုက်သွား လိုက်သွား။ မင်းက ဒီအိမ်မှာ အလကားပိုနေတဲ့ကောင်။ မင်းကို ဒီအိမ်မှာ မထားနိုင်ဘူး။ ကဲ အမေ သူ့အဝတ်အစားတွေ ထုတ်ပေးလိုက်။ ဟေ့ကောင် မင်းလိုက်သွားတော့။ သွား သွား”

သံချောင်းသည် ဦးခေါင်းငုံ့ထားလျက်မှ တရွပ်ရွပ်ငိုလေ တော့သည်။

သည့်နှယ် တလှိုက်လှိုက်ငိုခဲလေသော သူ့ကိုကြည့်၍ အမေစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် ပြန်ချော့လေ သည်။

သို့ချော့သောအခါတွင်မှ သံချောင်းက ပို၍ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုလေတော့သည်။

ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ကောင်းသည်ကား အဒေါ်ကြီးက ပါ သံချောင်းကိုဖက်၍ ငိုယိုနေခြင်းပင်။ နှုတ်ကလည်း တစာစာ ပြောသည်။

“မ မခေါ်ပါဘူးသားရယ်။ မခေါ်ရက်ပါဘူး။ အမေ အပူမီးကြွယ်ရသလို သားအမေလဲ အပူမီးကြွယ်နေပါမယ်။ မ မခေါ်ပါဘူးကွယ်။ မခေါ်ပါဘူး တိတ် တိတ်တော့နော်”

အဒေါ်ကြီး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အမေလည်း မျက်ရည် ဝဲရသည်။

သည့်နှယ် ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရလေ သည်သာ။

ထို့ကြောင့်လည်း များမကြာသောကာလမှာပင် နောက်
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရပြန်လေသည်။

သည်တစ်ပုဒ်ကတော့ အမေနှင့်ပတ်သက်သည့်
ဇာတ်လမ်း။

မိုးတစ်ညမှာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုညက မိုးသည် ညဦးပိုင်းကတည်းက သည်းသည်း
မဲမဲရွာနေလေသည်။ ည ၉ နာရီထိုးသည်အထိ မိုးက ကောင်းစွာ
မတိတ်ချင်သေး။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်ဖျားနေသည်။

မိုးကလည်းအေးသဖြင့် ညနေပိုင်းကတည်းက အိပ်ရာ
ထဲတွင် စောင်ခြုံကာကွေး၍ နေမိသည်။ အဖျားကလည်း မကျ
သေး။

မိုးအေးသဖြင့် အိမ်သားများလည်း အိပ်ရာဝင်ကုန်လေ
ပြီ။ အိပ်နေကြလေပြီ။

အဲ မအိပ်သေးသူက အမေ။

အမေက ကျွန်တော့်ခုတင်အနီးတွင် လာရပ်လျက်။

“နင် ဘယ်နှယ့်နေသေးလဲ”

“အင်း၊ ကိုယ်တော့သိပ်မပူတော့ဘူး။ ချမ်းတော့ချမ်း
တယ်”

“စောင်ခြုံထား။ စောင်ခြုံထား။ အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး။

မိုးတွေကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ ဟိုကောင် အခုထိ ပြန်

မရောက်သေးဘူး”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်မိသည်။

စားပွဲပေါ်မှ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၀

နာရီ။

ဒုက္ခ။ မိုးကလည်း အခုထိကောင်းတုန်း။ သန်လျင်မှာက မိုးသိပ်သည်းလွန်းလျှင် မြောင်းတွေရေလျှံတတ်သည်။ ရေက လည်း အစီးကြမ်းပါဘိခြင်း။ မတော် သည်ကောင် . . . ။ ကျွန်တော် နာကံမတွေ့ရဲတော့။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော် ခုတင်ထက်မှ ထလိုက်၏။ အနွေးထည်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်လိုက်သေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထီးပေးအမေ”

“ဘာလဲ နင် လိုက်သွားမလို့လား”

“လိုက်သွားရမှာပေါ့”

“ဟယ် နင် နေကောင်းတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဖျားနေတဲ့ လူက မိုးထိခံလို့ဖြစ်မလား”

“ရပါတယ်”

“ဘယ့်နှယ့်ရမှာလဲ။ သွား သွား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန် အိပ်နေ။ သူ့ဘာသူ့လာ လာ၊ မလာလာ၊ ထွက်ရှာမနေနဲ့တော့။ အလကား အိမ်ကလူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်။ ငါ ဆုတောင်းကောင်းလို့ သေသွားလဲအေးတာပဲ ဟုတ်တယ်”

အမေက မြည်တွန် တောက်တီးရင်း ကျွန်တော့်အနီးမှ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် ပင့်သက်ချကာ ခုတင်ထက်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အမှန်ကိုဆိုရလျှင်တော့ ကျွန်တော် ခေါင်းတွေအုံနေသည်။ အဖျားကလည်း မကျသေး။ ချမ်းကလည်း ချမ်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးရွာထဲသို့ သိပ်မထွက်ချင်။

ကြွက်ဖြူကလည်း ဘယ်သွားနေသည်မသိ။ အခုထိ ပြန်မရောက်သေး။

နောက်ဆုံးတော့ ကြွက်ဖြူပြန်လာမှပင် လိုက်ရှာခိုင်းတော့မည်ဟု စဉ်းစားကာ ခုတင်ထက်၌ ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။

အဖျားရှိန်ကြောင့် ခဏတော့မှေးခနဲဖြစ်သွား၏။

ဆတ်ခနဲပြန်နိုးလာတော့ အိမ်ရှေ့မီးကြီးကို ဖွင့်လျက်တွေ့ရသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီကျော်။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးက စေ့လျက်ပင် ရှိသေးသဖြင့် သံချောင်းကော ကြွက်ဖြူပါ ပြန်မရောက်သေးမှန်း သိလိုက်သည်။

အမေအခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးပိတ်ထားသည်။ မီးရောင်ကိုမတွေ့ရ။ အိပ်ပြီထင်သည်။

အင်း၊ ဒုက္ခ။ ကြွက်ဖြူကလည်း ဘယ်သွားနေမှန်းမသိ။ ဟိုကောင်ကလည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မပြောတတ်။ မိုးတွေက

လည်း မတိတ်သေး။

ကျွန်တော် မနေသဘူတော့။ ထီးတစ်လက်ယူကာ အိမ်ထဲမှ အသာထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် လူကစိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချမ်းလိုက်တာကလည်း မပြောပါနှင့်။ နှုတ်ခမ်းကို အတင်းဖိထားပြီး ကျွန်တော် ဈေးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ၏။

စိတ်ကိုတင်းကာ ဆက်လျှောက်၍လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှအထွက် လမ်းမကြီးပေါ် မလှမ်းမကမ်း ဓာတ်တိုင်အောက်ရှိ မိုးမှုန်များကြားတွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရလေသည်။

တစ်ယောက်သော လူရိပ်သဏ္ဍာန်လမ်းလျှောက်ဟန်ကို ကြည့်၍ သံချောင်းမှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

အခြားလူရိပ်သဏ္ဍာန်ကတော့ တစ်စုံတစ်ဦးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တွေ့သည့်လူတစ်ဦးဦးက လိုက်ပို့သည်လား သို့မဟုတ် ကြွက်ဖြူများလား။ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။ အနားသို့ရောက်သော် -

“ဟင်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှိုက်မောစွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အမေ။

မှန်သည်။ အမေနှင့်သံချောင်း။

မိုးရွာကြီးထဲမှာ။

အမေက သံချောင်းကို ထီးကလေးမိုးပေးလို့။

ဪ အမေရယ်။

သည်အကြောင်းကိုလည်း သံချောင်းနှင့်အမေဟူသော
အမည်ဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ပုဂံရေးလိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုဝတ္ထုစာမူခရတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရေးဖော်ရေးဖက်
များနှင့် စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပျော်မြူးကြ။

ရေးဖော်များကလည်း ချီးကျူးစကားဆိုကြ။

ဤသည်တို့သည် စင်စစ် သံချောင်း၏ ကျေးဇူးတရား
များပင် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ သည်တုန်းကတော့ ကျေးဇူးတရားများဟု
ကျွန်တော်မမြင်မိသေး။

(၉)

“ဟေ့ကောင် အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် သံချောင်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

တပ်လက်စအင်္ကျီကြယ်သီးများကို ရုတ်ခြည်းပင် ပြန်ဖြုတ်နေလေ၏။ ကတုန်ကယင်ဖြင့်ပင်။

ကျွန်တော့်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို သံချောင်းယူဝတ်ပြီး ကြယ်သီးတပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ကြည့်စမ်း၊ အင်္ကျီတွေ ပေရေကုန်ပြီ။ ကွာငါလုပ်လိုက်ရ”

သူ့နှုတ်မှစီးကျနေသော သွားရည်များက ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို ပေကျံကုန်သဖြင့် ကျွန်တော် ထောင်းခနဲဒေါသ ဖြစ်သွားမိသည်။

“တောက် --- မင်းကွာ”

“ဖြန်း”

ဇက်ပိုးကို ဆတ်ဆတ်ကလေး တစ်ချက်ရိုက်လိုက်မိ၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ဟဲ့။ မောင်မောင်ရဲ့”

အမေက ဝင်တားသည်။

‘ဟာဒီမှာကြည့်ပါဦး အမေရယ်၊ အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ရုစရာမရှိတော့ဘူး။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအင်္ကျီကောင်းကိုမှ ယူဝတ်ရတာလဲ။ တောက် ငါကွာ ထပ်လုပ်လိုက်ရ’

“မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နင်ကလဲ။ သူက ဘာနားလည်မှာလဲ။ သူလဲ လူပျိုပေါက်ဖြစ်လာတော့ ဝတ်ချင်စားချင်မှာပေါ့ဟယ်”

“ဝတ်ရ စားရအောင် ဒီကောင်က အကောင်းနဲ့ တန်လို့ လား။ ဆင်ပေးလို့ကော ရလို့လား”

ဟုတ်သည်။ သည်ကောင့်ကို အဝတ်အစားကောင်း ကောင်းဆင်ပေး၍မရ။

သိသည့်အတိုင်း သည်ကောင်က စကားကလည်း မပြောတတ်၊ ဦးနှောက်ကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်သည့်ပြင် အိမ် ကပ်တတ်သူလည်းမဟုတ်တော့ကာ သူ့ကို အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း ဆင်မပေးရဲချေ။

ချွတ်ချင်သည့်နေရာတွင် ချွတ်ထား၍ သည်အတိုင်း ပြန်လာခဲ့သော အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဆင်မပေးရဲ။

ပြီးတော့ သွားရည်များက အမြဲတမ်းကျနေတတ်သူမို့ ဘယ်အဝတ်အစားမှ သည်ကောင့်အတွက် တာရှည်မခံ။

သည်တော့လည်း သူ့ကိုဖြစ်သလိုပင် ထားလိုက်ကြလေ တော့၏။

သည်ကောင်ကလည်း သည်အတိုင်းပင်နေသည်။

အဲ အခုတော့ သည်ကောင် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို ယူဝတ်လေသည်။ ပြီးခဲ့သော အပတ် ကလည်း တစ်ခါယူဝတ်သဖြင့် ရိုက်ထားရသေးသည်။

ယခုတစ်ခါ။

“မင်းနော် မင်း နောက်တစ်ခါ ငါ့အကျိုးတွေ ယူတိုင်ရင်
သေမယ်သာပြင်။ တစ်ခါတည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘာများမှတ်နေ
တယ် မသိဘူး။ ဟင်း”

ပခုံးကို တစ်ချက်မျှ ဆွဲစောင့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ သူ
က ဦးခေါင်းငုံ့ကာ လက်သည်းကိုက်လျက်။

ကျွန်တော်က အကျိုးကိုယူပြီး အေးမာကို ပြန်လျှော်ခိုင်းရ
၏။

“သံချောင်း၊ အဟွတ် ဟွတ်။ လာ အထဲကို”

အဖေက အိပ်ရာထဲမှနေ၍ သံချောင်းကိုလှမ်းခေါ်
သည်။ သံချောင်းဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် ထသွား၏။

အဖေအသံကို ကြားရသည်။

“ဘာလို့ သူများအကျိုးကို သွားယူဝတ်ရတာလဲ။ မင်း
ကလဲမင်းပဲ”

နောက်ပိုင်းတော့ အဖေဘာတွေ ဆက်ပြောနေသည်
ကျွန်တော်သတိမထားမိ။

ဖိတ်စာတစ်ခုလက်ခံထားသဖြင့် စာစီဖို့ ပြင်ရဆင်ရ
သည်။ စာစီပြီးသွားတော့လည်း ကိုယ်တိုင်ပင် ရိုက်ရပြန်သေး
၏။

ညီတော်မောင် ကြွက်ဖြူက အပြင်သွားနေသည်။
အတန်ကြာသော် အိမ်ခန်းထဲမှ သံချောင်းထွက်လာ၏။

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သည်ကောင်က အဖေအကျီတစ်ထည်ကို အကျအန
ဝတ်ထားလို့ပါလား။

“ဟာ ဒီကောင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ အဖေအကျီကြီး
ဝတ်လာပြန်ပါပြီ။ ဟေ့ကောင် အဲဒါ အဖေအကျီကွ။ တောက်
ဒီနေ့ ဒီကောင်ဘာဖြစ်နေတယ် မပြောတတ်ဘူး။”

ရိုက်လက်စ စက်ကိုခဏရပ်ကာ သည်ကောင်ထံ
လျှောက်သွားမည်အပြု အခန်းထဲမှ အဖေအသံကိုကြားလိုက်ရ
လေသည်။

“အဲ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ငါဝတ်ပေးထားတာပါ”

ဪ သည်လိုကိုး။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်
ဘာမျှပြော၍မဖြစ်တော့။

သို့သော် သည်နေ့ကျမှ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း
ကို သည်းကြီးမည်းကြီးဝတ်ချင်နေသော သည်ကောင့်ကို သိပ်၍
ကြည့်မရချင်။

“မင်းတော့နော် ဟင်း”

တီးတိုးကြိမ်းမောင်းပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို လုပ်နေ
လိုက်သည်။

သည်ကောင်လည်း ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းဖြင့် အပြင်
သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုနေ့မှစ၍ သည်ကောင် အဖေ
အကျီကိုမခွတ်တော့။ သည်အတိုင်းပင်ဆက်၍ ဝတ်ထားသည်။

နောက်တစ်ပတ်မျှအကြာ -

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွား စရာရှိသည်။ စာပေကိစ္စပင်။
ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲမည်အပြုတွင် -

“ဟာ အမေ ဒီဝီရိယက ကျွန်တော့်အင်္ကျီအဖြူကလေး
ကော”

“ဟဲ့ အဲဒီထဲပဲ ရှိမှာပေါ့။ သေသေချာချာ ရှာကြည့်ပါဦး”

“မတွေ့ဘူး အမေရ။ ဒုက္ခပါပဲ။ သွားခါနီး လာခါနီးမှ”

“မေးကြည့်ပါဦး နင့်ညီမတွေကို”

ညီမဖြစ်သူ အေးမာကို လှမ်းမေးမည်အပြု -

“ဘာလဲ အစ်ကိုလေး။ အင်္ကျီလား”

“အေး နင် သိမ်းထားလား”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ရှာမနေနဲ့တော့။ သံချောင်းဝတ်သွားပြီ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုလေး အိပ်ရာက မထခင်ကပဲ
ဝတ်သွားတာ”

“နင်တို့က မသိမ်းလိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်မလဲ သူဝတ်ပြီး အိမ်ထဲကထွက်သွားမှ တွေ့လိုက်
တာ။ လှမ်းခေါ်တာမရဘူး။ တစ်ခါတည်း ပြေးထွက်သွားကော”

“တောက်-ငါကွာ။ သွားခါနီး လာခါနီးမှ အတော်ဒုက္ခ
ပေးတဲ့ကောင်။ ဒီလောက်ရိုက်တာလဲ မမှတ်ဘူး။ အေးမာ---
ဒီကောင် ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားတာလဲ”

“အဲဒီ ဈေးဘက်ပဲ ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟင်း ဒီလောက်တောင် ဖြစ်တဲ့ကောင်း။ တွေ့ကြသေး
တာပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်အပြင်ကို ထွက်လိုက်ဖို့ပြင်
သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မောင်မောင်။ လုပ်မနေပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်။
ဟိုက ဦးနှောက်မကောင်းတဲ့ကောင်းက ဘာနားလည်တာမှတ်
လို့လဲ။ သွားစရာရှိလဲ တခြားအကျိတ်သွားလဲ ရရဲ့သားနဲ့”

“ဟာ အဲဒါတော့ အမေပြောမှလား။ ဒီလောက် ပြော
ထား။ ရိုက်ထားတဲ့ကြားက ထပ်ဝတ်သွားတာကို ကျွန်တော်
အသည်းယားတာ။ တောက်”

အမေ အတန်တန်ဆွဲနေသည့်ကြားမှပင် ကျွန်တော်
အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဈေးဘက်သို့ပင် လိုက်လာခဲ့သည်။

ဈေးကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်၏။ မတွေ့။ ရုပ်ရှင်ရုံဘက်
လျှောက်ကြည့်သည်။ မတွေ့ပြန်။ သို့မတွေ့လေလေ လူက ပို၍
ဒေါသထွက်လေလေ။

ဈေးကိုပင် နောက်တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ဦးမည် အပြင်
လိုက် -

“ဟေး မောင်မောင်”

“ဪ-ဆရာ”

စာရေးဆရာဦးပွင့်လန်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဖက်ရည် သောက်
မလားဆိုပြီး ထွက်လာတာပါ။ လာလေကွာ လက်ဖက်ရည်
သောက်ရအောင်၊ အားတယ်မဟုတ်လား”

အခြားသူများဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် ငြင်းမိမည်။ အခု
ဟာက ကျွန်တော့်ဆရာအရင်း။ ထို့ကြောင့် ပြန်ငြင်းဖို့ မကောင်း။
အားနာဖို့ကောင်းသည်။

ငြင်းရမှာ အားနာသဖြင့် ကျွန်တော့်ဆရာနှင့် လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်လာဖြစ်သည်။ သောက်နေကျ မင်းမင်းကဖီး
တွင် ထိုင်ကြ၏။

“ထိုင် မောင်မောင်။ လက်ဖက်ရည်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ဟေ့။ ဒါနဲ့ မောင်ရင့် အဘိုးကြီး
ကော သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာတယ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ နေ့တိုင်း ဆရာဝန်
ခေါ်ကုနေရတာပါပဲ”

“အင်း အသက်ကလဲကြီးပြီကိုး။ ၇၀ လောက်ရှိပြီ
ထင်တယ်”

“၆၈ နှစ်ပါ”

“ဪ ဪ”

လက်ဖက်ရည်ရောက်လာသည်။

“သောက် မောင်မောင်။ မုန့်တော့မစားနဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပဲပါတယ်”

“ရပါတယ်ဆရာ”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။ ညက မင်းဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ဖတ်လိုက်ရသေးတယ်”

“ဘယ်ဝတ္ထုလဲဆရာ”

“မင်းညီအကြောင်း ရေးထားတာလေကွာ။ သံချောင်းနဲ့အမေဆိုတာ”

“ဪ”

“အဲဒီဝတ္ထုကလေးလဲ ကောင်းတာပဲကွ။ ဟိုတစ်ခါ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အကြင်နာတို့၊ အကြင်နာ နောက်ဆက်တွဲတို့လဲ ကြိုက်တာပဲ။ လက်စသတ်တော့ မင်းညီသံချောင်းဟာ မင့်အတွက် ရေးစရာကုန်ကြမ်းကြီး ဖြစ်နေတာကိုးကွ။ ဟား ဟား ဟား”

ဆရာက သူ့ဝသီအတိုင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီး စကားကိုဆက်၏။

“အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူ့ဘဝ သူ့အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကိုက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း။ ကရုဏာသက်စရာကောင်းနေတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို ပြန်ရေးတဲ့ မင်းဝတ္ထုတွေကလဲ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးဖြစ်နေတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆိုတော့ စာပေအနေနဲ့လည်း မင်းနာမည်ရတယ်။ တစ်ခါ အဲဒီအတွက်ရတဲ့ စာမူခတွေကိုလဲ သုံးရစွဲရတယ်။ ဒီတော့ကာ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ရေးကွက်ဖန်တီးပေးနေတဲ့ အဲဒီသံချောင်းဟာ မင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အစစ်ပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့အနေနဲ့ သူ့အကြောင်းရေးပြီး ရတဲ့စာမူခကလေးထဲက သူ့အတွက် အမှတ်တရ တစ်ခုခုဝယ်ခြမ်းပေးပါကွာ။ ဥပမာ အဝတ်အစားကလေးတွေ ဘာလေးတွေ၊ သူ့လဲ လူပျိုပေါက်ဖြစ်လာတော့ ဝတ်ချင်စားချင်ရှာမှာပေါ့”

ကျွန်တော် တွေသွားသည်။

ရင်ထဲတွင်လည်း ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားလိုက်ရ၏။

ဪ ဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် သူ့အကြောင်းရေးပြီး သူ့အတွက် မေ့နေပါလား။

ဆရာဦးပွင့်လန်းပြောသလို သူလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီမို့ ဝတ်ချင်စားချင်ရှာမှာပါပဲလား။ သူ့မှာ အခုထိ ဝတ်လက်စအဝတ်အစား အဟောင်းကလေးတွေသာ ရှိနေရှာပါလား။

အဝတ်အစားကောင်း၊ အဝတ်အစားသစ်နှင့် မတန်ဟု

ယူဆပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်လုံးလိုလိုက သူ့ကို ဥပေက္ခာပြု
ထားကြပါလား။

သည့်ထက်ပိုပြီး ဆိုးသည်ကား သူ့အကြောင်းရေး၍
ရသောစာမူခဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို သိတတ်စွာ ကျေးဇူး
ပြုဖို့ဝေးစွာ၊ ထိုစာမူခဖြင့်ပင် စားသောက်ဆိုင်၌ တဝါးဝါး တဟား
ဟား။

ကျွန်တော် ဆက်လက်မတွေးနိုင်လေတော့။ ကျွန်တော်
သည် ဆရာဦးပွင့်လန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စိတ်ထဲတွင် အတော်ပင်မကောင်းမိ။

သံချောင်းအကြောင်း ရေး၍ ရသောစာမူခဖြင့်
သံချောင်းအတွက် အဝတ်အစားကလေးများ ဝယ်လာပေးဖို့
ဝေးစွာ။ ယခုပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို ယူဝတ်
သွားသဖြင့် သူ့ကိုရိုက်ရန်အတွက် လိုက်ရှာနေသည် မဟုတ်ပါ
လား။

တွေးမိပြီးတကယ်ပင် စိတ်ထဲမကောင်းမိ။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော် ပင့်သက်ကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်သည်။
ဝတ်ပါစေတော့။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို သူ့သဘောတွေ့
စွာ ဝတ်ပါစေတော့။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် လိုက်မရှာတော့
ပါ။ အိမ်ကိုသာ ပြန်ပါတော့မည်။

အိမ်ကိုသာ ပြန်ပါတော့မည်ဟု ခြေလှမ်းအပြင်လိုက်

သံချောင်း

“အဟေး ဟေး”ဟူသော အသံတစ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရသည်။

ဒါ သံချောင်းအသံပဲ။

အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း သံချောင်းသည် ဆိုက်ကားဆရာများ နှင့် တဝါးဝါး တဟားဟားဖြစ်၍ နေပေသည်။ ဆိုက်ကားဆရာ များက သံချောင်းကို စနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒို့ဆရာ သံချောင်းက အကျီအသစ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဒီနေ့ တယ်သားနားနေပါလား”

ထိုအခါ သံချောင်းက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်အကျီ ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အဟေ့ ဟေ့ဟု သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။ ဪ သူ သိပ်ပျော်နေရှာပါလား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဝမ်း နည်းဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရသည်။

ကျွန်တော်သည် သံချောင်းကို ရပ်ကြည့်နေရာမှ ခြေ လှမ်းတို့က တဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့ထံသို့ လျှောက်၍ သွားနေမိ၏။

သံချောင်းက ကျွန်တော့်ကို မမြင်သေး။

“ဟော သံချောင်း။ ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ”

ဆိုက်ကားဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြရင်း ပြောသည်။ သံချောင်းက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပို၍ ဆို့နှင့်သွားရ၏။

ပြုံးရွှင်နေသော သံချောင်း၏ မျက်နှာကလေးသည် ရုတ်ခြည်းပင် နွမ်းကျသွားရှာလေသည်။ မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်၍သွားသည်။

ပြီးတော့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လိုက်၊ ခါးမှအင်္ကျီကိုငုံ့ကြည့်လိုက် လုပ်နေရာမှ တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် အင်္ကျီကျယ်သီးတို့ကို တစ်လုံးချင်းပြန်ဖြုတ်နေရှာသည့် သံချောင်း၏ စိုးတရွံ့ရွံ့အမူအရာကလေးကိုကြည့်၍ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် လှိုက်မော့ဆိုနှင့်လာရပါလေတော့သည်။

ဪ သံချောင်းရယ်။

မင်းအစ်ကို စာရေးဆရာကြီး မျက်ရည်စို့ရပါလား ညီလေးရယ်။

(၁၀)

သံချောင်းသည် ကျွန်တော့်ကို စာရေးဖို့အတွက်သာ ကျေးဇူးပြုသည်မဟုတ်ပေ။

ဘာမျှ အသိဉာဏ်မရှိသူ၊ စကားမပြောတတ်သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား။ ကျွန်တော့်ဘဝကိုမူ သူ အလင်းရောင်ပြပေးခဲ့ ဖူးသော သာဓကတစ်ရပ် ရှိခဲ့ပါသည်။ တကယ်လည်း အလင်း ရောင်ပြပေးခဲ့ပါလေ၏။

ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ။ လူကငယ်သေးတော့ကာ ထုံးစံအတိုင်း မြောက်ကြွ၊ မြောက်ကြွ ဖြစ်မိလေသည်ကလည်း အမှန်ပင်။

ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်မြို့က ကျဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို စာရေးမှန်း တစ်မြို့လုံးလိုလိုက သိကြ၏။ ဟိုလူ ကလည်းစာရေးဆရာ၊ သည်လူကလည်း စာရေးဆရာ စသည် ဖြင့် ခေါ်ကြပြောကြတော့လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက် မမြောက်ဘယ်မှာ ရှိပါတော့မည်နည်း။

တယ်ဟုတ်တဲ့ငါပါလားဟုလည်း အတ္တမာနတို့ ထကြွခဲ့ လေသည်။ သည်တော့လည်း စာရေးဆရာဂိုက် အပြည့်ဖမ်းမိ တော့လေ၏။ တိုက်ပုံဝတ်သည်။ ဆေးပေါလိပ်လက်ကြားညှပ် သည်။ စာအုပ်ထူထူကြီးများကိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လည်း ထိုင်သည်။

ပြီး အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောကြ၊ ဆိုကြ။

ငြင်းကြ၊ ခုန်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ဒါတွင်မကသေး၊ အရက်ဆိုင်က
လေးဘာလေးလည်း ထိုင်တတ်လာသည်။

သောက်သည်။ မူးသည်။ မူးတော့ သွေးကပိုဆိုးသည်။
တော်ရုံတိစ္စလောက်မျှကိုပင် သည်းမခံချင်။ တစ်ဘက်လူက
လေသံမာမာဖြင့်ပြောလျှင် ကိုယ်က လေသံပြန်မာသည်။
တစ်ဘက်လူက ခြိမ်းလားခြောက်လား ဟိန်းလားဟောက်လား
လုပ်လာလျှင်လည်း ကိုယ်ကပြန်၍ ခြိမ်းခြိမ်းခြောက်ခြောက်
ဟိန်းဟိန်းဟောက်ဟောက်။

အဲ သူက ထထိုးဖို့ကြိုးစားလျှင်တော့ ကိုယ်ကအလျှင်
ထထိုးလိုက်သည်သာ။

ချုပ်၍ဆိုရလျှင် အရက်သောက်သောအခါ ကျွန်တော်
သွေးဆိုးတတ်၏။

သို့သော် သောက်တိုင်း သွေးဆိုးတတ်သလားဆိုတော့
လည်း မဟုတ်ပြန်။

စင်စစ် အရက်သောက်သောအခါ “ဖက်”သည် အလွန်
စကားပြောလေ၏။

သောက်ဖော်သောက်ဖက်ကို ဆိုလိုခြင်းပင်။

ဆိုပါစို့။

အရက်သောက်သည်။ သောက်ဖက်က အေးသည်။

စကားနည်းသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမျှမပြော။

သောက်ဖော်သောက်ဖက်က စကားပြောသည်။ ပျော်

တတ်သည်။ ရယ်စရာ မောစရာများ ပြောတတ်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကလည်း တဝါးဝါးတဟားဟားဖြင့် ရယ်စရာ မောစရာများ ပြောတတ်လေသည်သာ။

အဲ သောက်ဖက်က ဆိုးချင်လည်း ဆိုးတတ်သည်ဆို လျှင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆိုးမိတတ်ပြန်လေတော့၏။ သူ ပုလင်းကောက်ကိုင်လျှင် ကျွန်တော်က ရိုက်ခွဲပြီးသား ဖြစ်နေ တတ်သည်။

လူ့လောက ဆိုသည်ကလည်း သိသည့်အတိုင်းပင်။

ကောင်းသတင်းသည်သာ မပြန်လွယ်ရှိချင်ရှိမည်။ ဆိုး သတင်းကျတော့ ပြန်လွယ်တတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် သတင်းကို အဖေက မကြားဘယ်မှာ ရှိပါလေမည်နည်း။

အဖေတို့ အမေတို့ဆိုသည်က တရားသမားများ။

ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော် အရက်သောက်သည်ကို ဘယ်မှာလာ ကြိုက်ပါလေမည်နည်း။

အဖေက ပြောသည်။ သူ့ဝသီအတိုင်း ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်ပြောခြင်းပင်။

“တို့အမျိုးထဲမှာ အရက်သမားတစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ နင့်ကျမှ အရက်သမားဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။ ဘယ့်နှယ်တော် မိဘက တရားသမား၊ သားသမီးက အရက်သမား”

သည်နှယ် မြည်တွန်လေသည်။

ကျွန်တော့်စရိုက်ကလည်း တစ်မျိုး၊ လူကြီးမိဘက ပြောဆို မြည်တွန်လျှင် ကျွန်တော်ပြန်၍မပြောတတ်။ အဲ နား ထောင်သလားဆိုတော့လည်း နားမထောင်ပြန်။ ဘာကောင်းမှန်း မသိ။ ပြန်မပြောနားမထောင်။ အခုလည်း အမေ့ကို ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြော။ နားလည်းမထောင်။ သောက်မြဲဆက်သောက် သည်။ ဆိုးမြဲဆက်ဆိုးသည်။

အဖေကျတော့တစ်မျိုး။

အဖေက ပညာတတ်တစ်ဦး။ ကျောင်းဆရာဟောင်း။ လူတစ်ယောက်ကို နားဝင်အောင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြတတ်သည်။ ပင်ကိုစရိုက်ကလည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်သူ မို့ စကားပြောလျှင် လေပြည်ဖြင့်သာ ပြောတတ်သည်။ ဘယ်တော့မျှ ဒေါသသံမနွယ်။

“မင်းက စာရေးဆရာဆိုတော့ တို့ထက်ပိုပြီး အတွေး အခေါ်ရှိချင်လဲ ရှိမှာပေါ့ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုသေချာတာ က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်ဘက်လူပြောတဲ့ စကားကို ပိုပြီးသဘောပေါက်လွယ်မှာတော့ အမှန်ပဲ။ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား။”

ကြည့်။ စကားကို တိုက်ရိုက်မပြောသေး။ သည့်နှယ် စတင်ခင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြော၏။

“တို့လဲ မင်းအရွယ်လောက်တုန်းက အရက်သောက် တယ်ကွ။ အဟင်း။ အခု မင်းတို့သောက်တယ်ဆိုတာ ဘာဟုတ်

မှာတုန်း။ တို့တုန်းက မီးတောက်အရက်ကိုမှ သောက်တာ။
 အဟွတ် ဟွတ်။ ဟာ ဘာပြောကောင်းမတုန်း။ မူးလိုက်တာမှ။
 အေး။ အဲဒါ ဘာလို့သောက်လဲဆိုတော့ သောက်ချင်လို့ သောက်
 တာပဲကွ။ ဟုတ်တယ်လေ။ သောက်ချင်လို့သောက်တယ်။
 သောက်ကြည့်တယ်။ သောက်ကြည့်တော့ အရသာကိုသိတယ်။
 အဟင်း။ အရသာကိုသိတော့ မသောက်ချင်တော့ဘူး။ ဒီတော့
 ဆက်မသောက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အရက်သမားမဖြစ်ဘူး။ ဟုတ်
 တယ် မဟုတ်လား။”

စကားကိုခေတ္တရပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်
 သလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း အင်း
 မလုပ် အဲမလုပ်။

“မင်းက စာရေးဆရာဆိုတော့ မင်းပိုပြီး ခံစားလို့လွယ်
 အောင် ဖွဲ့နွဲ့ပြောရရင် ဘယ်လောက်ပဲ မွှေးကြိုင်တဲ့ ဇလပ်တာ
 ပန်းပင်ဖြစ်ပေမယ့် ငပိထုပ်နဲ့ဖက်နဲ့ရော အထုပ်ခံရရင် အဲဒီပန်း
 ရနံ့ပြယ် ဂုဏ်ပြယ်တတ်လေတယ်။ ဒီလောက်ဆို မင်း သဘော
 ပေါက်မှာပါကွာ။ ဒီအရွယ်ကြီးတွေကို ဘယ်သူနဲ့ပေါင်း ဘယ်သူ
 နဲ့မပေါင်းနဲ့ ဘာလုပ် ဘာမလုပ်နဲ့ စသည်နဲ့ ငါမပြောလိုပါဘူး။
 အဟွတ် အဟွတ် အဟင်း။”

ထွေးခံကိုလှမ်းယူ၍ တံတွေးထွေးသည်။ အနည်းငယ်
 မောလာပုံရသည်။ ခေတ္တအမောဖြေသည်။ အမောပြေလောက်
 တော့ ဆက်ပြောသည်။ သည်တစ်ခါပြောသည့် စကားကတော့

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အတော်ထိသွားစေသော စကား။

“မင်းညီ သံချောင်းဘဝကိုကြည့်။ ဘဝအကျိုးပေး
မကောင်းတော့ ဒုက္ခိတလေးဖြစ်နေတယ်။ ဦးနှောက်က
မကောင်းရှာဘူး။ နေ့လယ် နေ့လယ်ဆိုရင် လမ်းပေါ်မှာ
လျှောက်သွား ဟိုလူကစသွားလဲခံ၊ ဒီလူကပြောင်သွားလဲခံ၊
ဘာမှမသိရှာဘူး။ အေး-အဲဒါဘဝအကျိုးပေးမကောင်းရှာလို့
ဒုက္ခိတတစ်ဦးပေမို့ ခံသာတယ်။ အဟင်း။ သို့သော် ဘဝအကျိုး
ပေးကောင်းလို့ လူကောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်
ယောက်အပြင် စာရေးဆရာလည်းဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဟာ လမ်းပေါ်မှာ မူးရှူးပြီး ဟိုပစ်လဲ ဒီပစ်လဲဖြစ်နေတာမျိုးက
တော့ တွေးကြည့်ရင် အသည်းနာဖို့ ကောင်းလှတယ်။ အဟွတ်
အဟွတ်”

အဖေက စကားကိုရပ်သည်။ အမောဖြေသည်။

အဖေက အမောဖြေသည်။ ကျွန်တော်ကမောနေ
သည်။ မှန်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မော၍နေလေသည်။

ဪ ကျွန်တော့်အခြေအနေက သံချောင်းနှင့်
အနှိုင်းခံရလောက်အောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

ကျွန်တော့် အဖေအပါးမှ လေးတွဲစွာထလိုက်သည်။

စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်သည်။ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း အတွေ
သားဖြစ်နေမိသည်။

အဖေက မောနေလျက်မှပင် ကျွန်တော့်အပါးသို့

လျှောက်လာသည်။ စကားကိုဆက်ဆိုသည်။

“သိပ်လဲ စိတ်ထဲအနှောင့်အယှက်ဖြစ်မနေပါနဲ့လေ။ ငါက မင်းအတွက်တွင် မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံအတွက်ပါ ပြောနေတာပါ။ ဒီလိုပြောတော့ မင်းသဘောပေါက်ချင်မှ ပေါက်မယ်။ ဒီလိုပါ။ အမှန်ကတော့ လူတစ်ယောက်ကိုရှေ့မှာ မချီးကျူးကောင်းပါဘူး။ သို့သော် လိုအပ်လာပြီလို့ထင်လို့ ငါပြောပြမယ်။ မင်းတို့စာပေနယ်မှာ လူကောစာကော ကောင်းတဲ့လူနည်းတယ်လို့ ငါတော့ထင်တယ်။ လူကောင်းရင် စာသိပ်ပြီးမကောင်းချင်ဘူး။ စာကောင်းရင် လူသိပ်မကောင်းချင်ဘူး။ လူကောစာကော ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ အတော်ရှားပါတယ်။ အဟွတ် ဟွတ်။ အဲဒီတော့ မင်းကို ငါပြောချင်တာက ဒါကလည်း အတော်ကလေးစဉ်းစားပြီးမှ ပြောတပါ။ မင်း စာတွေ ကောင်းချင်တယ်။ အေး အဲဒါပဲ”

အဖေ မောနေပြန်သည်။ သို့သော် ဆက်ပြောလေသေးသည်။

“စာပေလောကမှာ မင်းတို့လူငယ်ကလောင်သစ်တွေ တချို့ သိပ်တော်ကြတယ်။ အရည်အချင်း အပြည့်ရှိကြတယ်။ သို့သော် ပန်းတိုင်မရောက်ခင် အောင်မြင်စပြုလာတဲ့ ကာလမှာပဲ ကျဆုံးသွားတတ်တာတွေဟာ အရက်ကြောင့်ပဲဆိုတာတော့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မှတ်ထား ငါသား”

စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး အဖေအိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်

သွားသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သည်အတိုင်းပင် အတွေ့သား။ အဖေစကားများကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွေးကြည့်လေလေ လူက ရင်မောချင်လေလေ။ ထိုအခါ စိတ်ကလည်းပို၍ ရှုပ်ချင် လာလေ၏။ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိချင်။

ထိုင်ရာမှထသည်။ တန်းမှာချွတ်ချိတ်ထားသော အင်္ကျီ ကို ယူဝတ်သည်။ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွက်သာလာခဲ့ရ သည်။ ဘယ်သွား၍ ဘယ်လုပ်ရမည်မသိ။ ဘာအစီအစဉ်မျှ မရှိ။ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချ လျှောက်ရင်း လက်မှနာရီကိုကြည့် သည်။ ညနေ ၄ နာရီ။

အံ့တစ်ချက်ကြိတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချသည်။ ကဲ အရက်ဆိုင်သို့ပဲသွားမည်။ မူးအောင်သောက်ပစ်လိုက်မည်။ သည်နေ့အဖို့ မူးသွားလျှင်ပြီးရော။ နောက်မှ ရှေ့ဆက်သောက် သင့်၊ မသောက်သင့် စဉ်းစားတော့မည်။

သို့ဖြင့် ဆိုင်သို့ရောက်လာသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်ခြင်းသည် သည်တစ်ခါ ပထမ ဆုံးပင်ဖြစ်လေသည်။

မှန်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တစ်ခါမျှ မသောက်ဖူး။ အဖော်အပေါင်းများဖြင့် ဆုံမှကြုံမှ သောက်တတ် လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ -

ပထမအရက်တစ်စိတ်မှာသည်။ သောက်သည်။ တစ်စိတ်ကုန်တော့ လူက ရီဝေစပြုပြီ။ အတော်ကလေးလည်း နေသာထိုင်သာရှိလာသည်။ နောက်တစ်စိတ်ထပ်မှာမည် အပြု-

“ဟာ ဘယ်လိုလဲ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ယောက် တည်းပါလား။”

ကျွန်တော်တို့၏ ရေးဖော်ရေးဖက်တစ်ဦး။

ရေးဖော်ရေးဖက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း သောက်ဖော် သောက်ဖက်မူမဟုတ်လေ။ သူနှင့် အရင်တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် လောက်သာ သောက်ဖူးသည်။

သူကလည်းတစ်မျိုး။ မူးလျှင်သွေးဆိုးတတ်သူမဟုတ် သော်လည်း အလွန်ကျီကျတတ်လေသည်။ အဲ သိပ်မူးလျှင်တော့ ပြဿနာရှာတတ်သည်။ ဘယ်ကောင်ဘာပြောတယ် ညာပြော တယ်။ ဘာထင်တယ် ညာထင်တယ်ဆိုသည်မျိုးတို့ လုပ်တတ် သည်။

တစ်ဘက်လူကထပြီ။ ဘာလုပ်မည် ညာလုပ်မည်ပြု တော့ ကိုယ့်လူက ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ငိုလေတော့၏။

သည့်နှယ်အကြောင်းသိနေတော့လည်း ကျွန်တော် သူနှင့်တွဲမသောက်ချင်။ သို့သော် အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်ပါ လေမည်နည်း။

“သူငယ်ချင်း၊ သွားကွာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တခြားဝိုင်း သွားသောက်”ဟုပြော၍ ဘယ်မှာလာ ကောင်းပါလေမည်နည်း။

ဆိုတော့လည်း နောက်ထပ် အရက်တစ်ပိုင်း ထဝယ်ရ
သည်။

“ရော့ ဒုဗျာ”

“ဒုမှာ၊ ဒုမှာ၊ ဒုဖို့လာတာ၊ ဟား ဟား”

ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အရက်ငဲ့ထည့်
၏။ ပြီးရေမရောဘဲ တစ်ကျိုက်တည်း မော့သည်။

“အား တယ်ပြင်းသကိုး။ လုပ်လေ ခင်ဗျားလဲ
ထည့်လေ”

“လုပ်ပါ။ ကျွန်တော်က အခံရှိပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားဘာ
ခင်ဗျား မိအောင်လိုက်”

ပြောမည့်သာပြောရသည်။ သည်ကောင် တကယ်မီ
အောင် လိုက်ပြီး တကယ်မီသွားမည်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ခပ်
ကြောက်ကြောက်။

“ဒီနေ့ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်မရွှင်ပါလား”

သူ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီးပြော၏။
စကား ရှည်မနေချင်၍ ခင်ဗျားထင်လို့ပါဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်
ဖြစ်၏။

ဆက်သောက်ကြရင်း မှာထားသည့်တစ်ပိုင်း ကုန်သွား
လေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူကထဝယ်၏။ နောက်တစ်ပိုင်း။

“ဟာ ဟေ့လူ။ တစ်စိတ်လောက်ပဲ လုပ်ပါဗျာ။
သိပ်များနေမယ်နော်”

“ချသာချပါဗျာ။ တန်ဆေး။ လွန်ကောင်းတဲ့။ လွန်သွား
လေ ကောင်းလေလေ ဟား ဟား”

ကျွန်တော်ပါရယ်မိသည်။

ဪ ကျော်မင်းထွေး။ ကျော်မင်းထွေး။

တန်ဆေး။ လွန်ကောင်းဆိုပါလား။

အဲဒီလိုကြီးတော့ မကောင်းချင်ဘူး။ သူငယ်ချင်း။
ကောင်းလို့မဖြစ်ဘူး။

ကောင်းလို့မဖြစ်ဘူးဟုသာ စိတ်အတွေးကထင်သည်။
တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုညက ကျွန်တော်တို့ ကောင်းသွားကြ
သည်။

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်တော့ ည ၈ နာရီကျော်။

နှစ်ယောက်စလုံး အတော်မူး၍ နေလေသည်။

ကျော်မင်းထွေးကပြောသည်။

“အော့။ ဆက်ချဦးမလား”

“ချ ချသာချ။ တန်ဆေး လွန်ကောင်းပဲဥစ္စာ။ အော့။
ဟား ဟား”

ထိုညက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလေသည်မသိ။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံးသတိရသည်ကား နှစ်ယောက်
သားအတူ လျှောက်လာကြပြီး ကျွန်တော်ကို ရပ်ကွက်ထိပ်
ဖုတ်ခုံပေါ်၌ ကျွန်တော်လှဲချလိုက်ခြင်းကိုသာ သတိရလေတော့
သည်။ သည့်နောက်ပိုင်း ဘာမျှမသိရတော့။

သတိပြန်ရခြင်း ကျွန်တော်ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။
သို့သော် ခေါင်းကမထူနိုင်။

အသာပြန်မှေးထားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းသော ညဝန်းကျင်မှန်း သိလိုက်
သည်နှင့် ညဉ့်အတန်ပင်နက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်
လိုက်၏။ လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာမရှိတော့။

သည်စဉ် ကျွန်တော့်နံဘေးမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကြောင့်
တစ်စုံတစ်ဦး ကျွန်တော့်အနီးတွင်ရှိနေမှန်း သိလိုက်လေသည်။
ကျော်မင်းထွေး။ ဟုတ်သည်။ ကျော်မင်းထွေးပဲ ဖြစ်ရ
မည်။

“ကို ကျော် မင်း ထွေး”

အာလေး လျှာလေးသံဖြင့် ပါးစပ်မှရေရွတ်ကာ ထိုဘက်
သို့လှည့်လိုက်၏။

တစ်ဘက်မှ ဟင်းဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံများလည်း
အလိုလိုပြုကျယ်သွားလေ၏။

ဒီအသံ။ ဒါ ဒါ သံချောင်းအသံ။

ရုတ်ခြည်းပင်ထကာ အသံကြားရာဘက်သို့ ကြည့်
လိုက်တော့ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ထိုင်စောင့်နေသော သံချောင်း
ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“သံ သံ ချောင်း”

“ဟင်း”

“မင်း မင်း ငါ့ကိုစောင့်နေတာ”

“ဟင်း”

“အို”

ရင်ထဲတွင် နှင့်သွားရလေ၏။

သံချောင်းက ကျွန်တော့်ကို တွဲထူကာ ပါးစပ်မှ ဟင်းဟု အသံပြုလျက် အိမ်ဘက်ဆီသို့ မေးငေါ့ပြသည်။

“အေးပါကွာ၊ ပြန် ပြန်ပါမယ်။ အား ကျွတ် ကျွတ်”

မနည်းပင်ထိန်း၍ ထရ၏။ လူကမူးနေဆဲဖြစ်သည်။

သံချောင်းက ကျွန်တော့်ကိုတွဲထားပြီး လျှောက်၏။

ကျွန်တော်သည် သံချောင်းပခုံးကို ဖက်ကာ ထိန်းလျှောက် လျှောက်ရင်း အလိုလိုပင် ဝမ်းနည်း၍ လာလေ၏။

မျက်ရည်များ ကျလာလျက်မှ -

“ငါ ငါ အလကားကောင်း၊ သံချောင်းရယ်၊ မင်းလို ဒုက္ခိတကတောင် ပြန်တွဲလာရတဲ့ မင်းအစ်ကို စာရေးဆရာကြီး၊ ဟား ဟား ဟေ့ကောင် ကြည့်ပါဦးကွ။ မင်းအစ်ကို စာရေးဆရာ ကြီး၊ ငမူးကြီး၊ ငမူးကြီး၊ ကြည့်ပါဦးကွ၊ ကြည့်ပါဦး ဟီး”

(၁၁)

သည်ကတည်းက ကျွန်တော်အရက်ပြတ်၍ သွားသည်။
အခုချိန်ထိ မသောက်တော့။ နောင်လည်း သောက်ဖို့
ရာ အကြောင်းမမြင်။

ဤကား သံချောင်း၏ကျေးဇူးတရားကြောင့်ဟု ဆိုရပေ
မည်။

အဲ တစ်ပါးသူ၏ ကျေးဇူးကိုလည်း သည်ကောင်က
သိတတ်သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ မော်တော်ယာဉ်
ဝိတ်မျှ ကိုအောင်သိန်းပြောပြသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုအောင်သိန်းနှင့် သံချောင်းသည် ဘယ်ဘဝက
ရေစက်ဆုံလာသည်မပြောတတ်။

ကိုအောင်သိန်းသည် သံချောင်းကိုအလွန်ခင်လေသည်။
မနက် မနက် ရုံးဖွင့်သည်ဆိုသည်နှင့် သံချောင်းသည်

ထိုရုံးသို့ ရောက်လာတတ်လေ၏။ သံချောင်းလာသည်နှင့်
ကိုအောင်သိန်းလုပ်ရသောအလုပ်မှာ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ

မှာကျွေးရခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တိုက်ရခြင်း၊ ပြီးသော်
ငွေငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးရခြင်း။

“ကဲ ရော့ ဆရာသံချောင်း။ လျှောက်မသွားနဲ့တော့
အိမ်ကိုပြန် ဟုတ်လား။ နောက်နေ့မှလာ” ဆိုကာ ပြန်လွှတ်တတ်
လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သံချောင်းသည် ထိုရုံးသို့ အမြဲလို
သွားလေ၏။

တစ်နေ့။

ထိုနေ့က ကိုအောင်သိန်း နေ့လယ်ပိုင်းကျမှ ရုံးကို
ရောက်သည်။ သည်တော့ သံချောင်းနှင့် မဆုံဖြစ်လိုက်။

ရုံး၌ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေစဉ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တစ်ဦးက ကိုအောင်သိန်းထံ ငွေ ၅၀ ချေးလေ၏။

“ဟာ ငါ့မှာ အဲဒီငါးဆယ်ပဲပါတယ်ကွ”

“ပေးပါဗျာ အဲဒီငါးဆယ်ပဲ။ တော်တော်ကြာ ကျုပ်ကား
တစ်ခေါက်ပြန်တက်လာတော့ ပေးမှာပေါ့”

သည်တော့လည်း ပါလာသည့်ငွေ ၅၀ ကို လွယ်လွယ်
ဖြင့်ပင် ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ သို့သော် ညနေအလုပ်ပြန်ခါနီး
သည်အထိ ထိုသူပြန်ရောက်၍မလာ။ ငွေ ၅၀ လာမပေး။
ကိုအောင်သိန်း ဒေါကန်လေတော့၏။

“ကွာ-မောင်မောင်တင်ဆိုတဲ့ကောင် တော်တော်
နှောက်တာပဲ။ ငါ့မှာ အခုထိ ဘာမှ မစားရမသောက်ရ”

သည်နှယ် ရေရွတ်ရင်း ငွေချေးသွားသူကို ကျိန်ဆဲနေမိ
သည်။ ပို၍ဒေါကန်မိသည်ကား လက်ဖက်ရည် မသောက်ရ
ခြင်း။

ဟုတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်မသောက်ရသည့်အတွက်
သူ ပို၍ဒေါသထွက်နေလေ၏။

သူက လက်ဖက်ရည်သမား။ လက်ဖက်ရည်ကို အလွန်
 ကြိုက်သည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လေးငါးခွက်မျှ သောက်သူဖြစ်၏။
 သို့သော် ယင်းနေ့က သူတစ်ခွက်မျှ မသောက်ရ။ သို့ မသောက်
 ရလေလေ သူပို၍ ဝေါ့ကန်လေလေ။ သို့ဖြင့် ရုံးသာဆင်းသွား
 သည်။ သူ လက်ဖက်ရည်မသောက်လိုက်ရ။

ပြန်ခါနီးတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား လက်ဖက်ရည်
 တိုက်ခိုင်းကြည့်သေး၏။ ထိုမိတ်ဆွေကလည်း ငွေမပါလာ၍
 မတိုက်နိုင်။ မသောက်လိုက်ရ။

နောက်ဆုံး ကြံရာမရဖြစ်ပြီး သူ ဈေးဘက်သို့ လျှောက်
 လာခဲ့သည်။ စိတ်ကူးကား သောက်နေကျ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်
 လျှောက်ကာ အသိမိတ်ဆွေကိုရှာဖွေ၊ တွေ့လျှင် ဝင်သောက်ဖို့၊
 သို့ လျှောက်လာရင်း ဈေးအနီး ကျောက်တန်းကားဂိတ်နားသို့
 အရောက် မိုးကဖြုန်းဆိုရွာချလိုက်သည်။

ကျောက်တန်းကားဂိတ်ထဲသို့ဝင်ပြေးရသည်။ သည်တွင်
 ကားဂိတ်ထဲတွင် ရောက်နေသော သံချောင်းနှင့်သွား၍ တိုးလေ
 တော့၏။ ကိုအောင်သိန်းကိုတွေ့တော့ သံချောင်းက အားရ
 ဝမ်းသာဖြင့် ဟေးဟု အသံပြုကာ လက်ကိုလှမ်းဆွဲ၏။

စိတ်တိုနေသော ကိုအောင်သိန်းက
 “သွားဝမ်းပါ သံချောင်းရာ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ”
 “ဟင်း”

သံချောင်းက ကိုအောင်သိန်းလက်ကိုမလွှတ်။

“ဖယ်စမ်းပါကွာ။ ဒီနေ့ မင်းကိုပေးဖို့နေနေသာသာ ငါ
တောင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှ မသောက်ရသေးလို့ စိတ်ညစ်
နေရတဲ့ကြားထဲ”

ထိုအခါ သံချောင်းက ကိုအောင်သိန်းလက်ကိုဆွဲကာ
အပြင်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။

“လာသွားမယ်” ဆိုသော သဘော။

“ကြပ်-ဘာလုပ်မလို့တုန်း မင်းကလဲ”

သံချောင်းက ဟင်းဟု အသံပြုကာ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်
ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြ၏။

“ဘာ”

“ဟင်း”

နှုတ်မှအသံပြုရင်း အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို
ဆွဲထုတ်ကာ ကိုအောင်သိန်းကိုပြသည်။

ကိုအောင်သိန်းရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်သွားရ၏။

“ဟာ သံချောင်းရယ်”

နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း သံချောင်းလက်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်
ကလေးအား ကိုအောင်သိန်းသည် တွေ့၍ကြည့်နေမိလေတော့
၏။

ဪ-သံချောင်း။ သံချောင်း။

(၁၂)

သည်နှစ်အပြုံး ဆယ်တန်းကျပြန်သည်။

နှစ်နှစ်ရှိပြီမို့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရ၏။ အခုတော့ အိမ်မှာ အေးမာတစ်ယောက်တည်းသာ ကျောင်းသူရှိတော့ သည်။

အစ်မဖြစ်သူက အပြုံးကို သူ၏အထည်ဆိုင်တွင် ခေါ်ထားသည်။ မနက်မနက်ဆို ဆိုင်ထွက်။ ညနေ ညနေမှ ဟင်းချက် စရာကလေးဘာလေး ဝယ်ခြမ်းပြီးပြန်လာ။

အစ်မဖြစ်သူနှင့် အကြောင်းပေါင်းသင့်သွားတော့လည်း အပြုံးအခြေအနေက မဆိုးလှ။ မကြာမီအပြုံးသည် ကိုယ်ပိုင် အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားတော့၏။ အပြုံးက အိမ်ကိုဖွင့်တိုင်ပင်သည်။

“အခု မမလေး ဖောက်သည်ယူတဲ့ ဆိုင်ကိုလဲ သမီးသိနေပြီ။ ကောင်းကောင်းလဲ ရောင်းတတ်ဝယ်တတ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် သမီးဘာသမီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ချင်တယ်။ အဲဒါ မမလေးကို တိုင်ပင်ကြည့်တော့ မမလေးကလုပ်တဲ့။ သူ အရင်းအနှီးတစ်ဝက်စိုက်မယ်တဲ့။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပေးတဲ့”

အဖေကပြောသည်။

“ဖွင့်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဆိုင်ခန်းတွေ ဘာတွေက လွယ်လို့လား”

“ဆိုင်ခန်းက ဈေးထဲမှာတော့ မရဘူးပေါ့ အဖေရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဈေးအရှေ့ဘက်က ကရဝိက်အပ်ချုပ်ဆိုင်က သူ့ဆိုင်ကို ရောင်းမယ်တဲ့၊ သုံးထောင်တည်းနဲ့ရမှာ၊ အဲဒါကို ဝယ်မလားလို့”

“အင်း အဲဒီဆိုင် အကွက်အကွင်းကလေးက မဆိုးပါဘူး၊ အေးလေ၊ နင်စိတ်ပါရင်လဲလုပ်ပေါ့”

သို့ဖြင့် အိမ်ကခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်ဖြင့် ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအပ်ချုပ်ဆိုင်ကိုဝယ်သည်။ အထည်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ အထည်ဝယ်ဖို့ အရင်းအနှီးကတော့ အစ်မဖြစ်သူက

ထုတ်၏။

“အင်း၊ နင့်ဆိုင်က ဈေးအရှေ့ဘက်မှာလဲဖြစ်၊ အကွက်အကွင်းလေးလဲကောင်းဆိုတော့ ရောင်းရမှာပါ။ အဲ အခုမှ သတိရတယ်။ တို့ပုံနှိပ်စက်ဆိုင်းဘုတ်လဲ အဲဒီဆိုင်မှာတင်လိုက်ပေါ့။ အဲဒီမှာပဲ အလုပ်လက်ခံပေါ့။ ဒါဆို ပိုတောင်အဆင်ပြေသေး”

အဖေအကြံပြုချက်အရ အပြုံးက ကိုယ်ပိုင်အထည်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ ထိုဆိုင်မှာပင် စာပုံနှိပ်စက်ဆိုင်းဘုတ်လည်း တင်လိုက်လေ၏။

အောင်မေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်။

အလုပ်လက်ခံရန်၌နာ။

မဆိုး၊ အရင်တုန်းကထက် အလုပ်ပိုလုပ်ရသည်။ အပြုံး
၏ အထည်ဆိုင်တလေးတလည်း ရောင်းရလေ၏။ အခုတော့
အပြုံးလည်း တကယ့်ဆိုင်ထိုင်ကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

မနက်မနက်ဆို ၇ နာရီလောက်ဆိုင်သွားဖွင့်၊ ဆိုင်ထိုင်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီခွဲဆို အေးမာကတစ်လှည့်လာထိုင်။
တစ်ခါတစ်ရံလည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူတွဲထိုင်။ အေးမာ
၏ ကျောင်းက မနက်ကျောင်းမို့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင်
လွတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဆိုင်ထိုင်နိုင်လေ
၏။

အဲ၊ ဆိုင်ထိုင်ချင်သူ တစ်ဦးရှိလေသေး၏။ သူက
သံချောင်း။ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်မျှကြာတော့ ဆိုင်သို့ သည်
ကောင်ရောက်လာ၏။ ခပ်တည်တည်ပင်။ ဆိုင်ပေါ်တက်လာ
ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဆိုင်ထဲမှ အဝတ်အထည်များကို လျှောက်
ကြည့်။ အတော်သဘောကျနေပုံလည်း ရသည်။

သဘောမကျနိုင်သူက အပြုံးနှင့်အေးမာ။

“ကဲ-ကဲ၊ ကိုယ်တော်ချော၊ ရော့ ရော့၊ တစ်ကျပ်။ သွား
သွား။ ဒီမှာတော့ လာမထိုင်နဲ့ဟယ်”

အပြုံးက ကျပ်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေးရင်း ပြောသည်။
သံချောင်းကမယူ။

“ရော့လေ”

ခေါင်းခါပြသည်။ သည်တွင် သံချောင်းနှင့် အထက်

အောက်လည်းဖြစ်၊ တည့်လည်းမတည့်၊ စွာလည်းစွာသော
အေးမာက ဟောက်လေတော့၏။

“ဟိုကောင်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောနေတာ မရဘူး
လား။ ဒီဆိုင်ပေါ် လာတက်ထိုင်နေရအောင် နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့
တုန်း။ နင့်ကိုမြင်ရင် ဘယ်သူမှ လာချင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။
အလကားကျက်သရေမရှိ။ တို့ပါသိက္ခာကျတယ်”

“ဟယ်၊ အေးမာကလည်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ နင်ကလဲ။
ကဲ ကဲ၊ မောင်လေးက လိမ္မာတယ်နော်။ ရော့ မုန့်ဖိုးတစ်ကျပ်
ယူ၊ မုန့်သွားဝယ်စားနော်။ ပြီးတော့အိမ်ပြန်၊ ဒီကိုပြန်မလာခဲ့နဲ့
တော့နော်။ မမတို့က ဒီမှာ ဈေးရောင်းနေတာ မောင်လေးရဲ့။
ကဲ ကဲ ထ”

အပြုံးက ချော့ချော့မော့မော့ပြောသည်။ သည်ကောင်
ထရပ်သည်။

“သွား သွား၊ မြန်မြန်သွား။ နောက်တစ်ခါ ဆိုင်ကို ဘယ်
တော့မှမလာနဲ့”

“ဟာ၊ အေးမာကလဲ မပြောပါနဲ့ဆို။ ကဲ-ရော့ ရော့
တစ်ကျပ်။ သွားတော့နော်”

သံချောင်းသည် အပြုံးကို ညှိုးငယ်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး
ဆိုင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ မျက်နှာမကောင်းလှ။

“ရော့လေ ပိုက်ဆံယူသွား”

မလူပေ၊ ခေါင်းခါပြပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားလေသည်။

သည်ကတည်းက သံချောင်းသည် အထည်ဆိုင်သို့ လုံးဝမလာတော့ပေ။ တစ်နေ့လုံး ဈေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လျှောက်သွားသူပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဆိုင်သို့မူ တစ်ခါမျှမဝင်ချေ။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အပြုံးလည်းစိတ်ကောင်းလေပုံမရ။ အပြုံးက အဖေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။

“သူက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ဆိုတော့ သမီးတို့က ရှက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုမလာနဲ့လို့ပြောတာ။ နှင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေသားက ဘယ်လောက်အမှတ်ကြီးသလဲ ဆိုတော့ ဟိုနေ့က ဖိတ်စာအပ်မယ့်လူတစ်ယောက်က ဆိုက်ကား ဝိတ်မှာ အောင်မေတ္တာပုံနှိပ်တိုက် ဘယ်နားမှာလဲဆိုတော့ အဖေ သားက ကြားသွားပြီး အဲဒီလူကို လက်ဆွဲခေါ်လာတယ်။ ဆိုက် ကားဆရာတွေကလဲ ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့လိုက်သွား သူတို့ဆိုင်ပဲ ဆိုလို့ အဲဒီလူကလိုက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေသားက ကျွန်မတို့ကိုလဲတွေ့ရော ဘာလုပ်တယ်မှတ်သလဲ။ အဲဒီလူကို ဆိုင်အထိလိုက်မပို့တော့ဘဲ ဆိုင်နားမလှမ်းမကမ်းက လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကိုလိုက်မလာဘူး။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီနေ့က စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“အေးလေ။ နှင်တို့ဘက်ကကြည့်တော့လဲ။ အဟွတ်

ဟွတ်၊ ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက ဒုက္ခိတလေးပါဟာ၊ သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်တော့ မလုပ်ကြပါနဲ့”

အဖေက သည်မျှပဲပြောသည်။ အပြုံးကပြောပြန်၏။

“အံ့မာ၊ ဒီကောင်က သိတော့သိတတ်တယ်အဖေရဲ့၊ သမီးတို့ ဟိုနေ့က ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ် မဟုတ်လား၊ သမီးပြန်လာတော့ သံချောင်းပါ ပါလာတယ်လေ၊ အစကဆို ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတတ်တဲ့ကောင်က အဲဒီနေ့က သမီးတို့နဲ့ အစောကြီး ဘာလို့ပြန်ပါလာတာလဲ သိလား”

“အင်း ပြောစမ်းပါဦး”

“သမီးတို့ကို လိုက်ပို့တာအဖေရဲ့”

“ဒီကောင်ကလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုအဖေရဲ့၊ ရုပ်ရှင်လွှတ်တော့ သူ့ကို ရုပ်ရှင်ရုံနားမှာ လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်၊ သူကလဲ သမီးတို့ကို တွေ့တယ်၊ အေးမာက မခေါ်နဲ့ဆိုလို့ သမီးတို့လဲ မခေါ်ဘဲ လာကြတာပေါ့၊ အဲဒါ ဘယ်ကကောင် တစ်ယောက်လဲ မသိပါဘူး၊ သမီးတို့ကို လိုက်စကားပြောတယ်၊ အေးမာကရပ်ပြီး ရန်တွေ့တာပေါ့၊ အဲဒါကို အဖေသားကတွေ့တော့ သမီးတို့ဆီ ပြေးလာတယ်သိလား၊ အဲဒီကောင်ကိုလဲ သူက ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ရန်တွေ့တယ် အဖေရဲ့၊ ပြီးတော့ သမီးတို့ကို အိမ်အထိ သူ လိုက်ပို့တော့တာပဲ”

“ဪ ဪ”

(၁၃)

ဆောင်းသမယဖြစ်လေသည်။

သည်ဆောင်းကား ကျွန်တော်တို့ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းပစ်လိုက်သော ဆောင်းဖြစ်လေသည်။ ပန်းနာသမား ဆိုသည်ကလည်း ဆောင်း တွင်းအေးသည့်အခါ ပို၍ကျပ်လေ ငါ။ ယခုလည်း ဆောင်းသည် ဆောင်းပီသစွာ ဆောင်းသရုပ်ကို အပီအပြင်ဖော်နေလေရကား ပန်းနာသမားအဖေတစ်ယောက် အိပ်ရာထက်တွင် အလူးအလဲ ခံနေရလေ၏။ ညညတွေ့ဆို အဖေမအိပ်နိုင်။ တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲဖြင့် မောနေကျပ်နေ တတ်လေ၏။

ဆရာဝန်နေ့စဉ် ခေါ်ကုလည်း အခြေအနေကမထူးခြား။ ညဦးပိုင်းလောက်တွင် ခေတ္တမျှသက်သာသယောင်ရှိသော် လည်း ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် အဖေ့ရောဂါ ဖောက်လာတော့သည်။

အဖေ့ဘေးမှာ ဓာတ်ဘူးအကြီးကြီးဖြင့် ရေနွေးမပြတ် ရှိစေရသည်။ အဖေကျပ်နေပြီ အဖေအမောဖောက်နေပြီဆို လျှင် ရေနွေးပူတစ်ခွက်နှစ်ခွက်မျှ တိုက်လိုက်ရသည်။ သည် တော့မှ ခေတ္တမျှ နေသာသည်။ နောက်ခဏမျှကြာတော့လည်း မောမြဲကျပ်မြဲ။

ယခုဆို ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ညီကြွက်ဖြူတို့သည် တစ်ညစီ တာဝန်ယူကာ အဖေ့ကို စောင့်ကြည့်ရလေသည်။ ထိုညက အဖေ့ကို ကျွန်တော်စောင့်ရသည်။

အဖေခံဘေးတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးဖြင့် ထိုင်စောင့်ရခြင်းဖြစ်၏။ ည ၁၂ နာရီလောက်တွင် အတော်အေး၍လာသည်။ အေးလာသည်နှင့် အဖေကျပ်စပြုလေတော့၏။ ကျွန်တော်က ရေးနွေးတစ်ခွက်ငဲ့တိုက်သည်။ ရေးနွေးကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သောက်ပြီးအဖေပြန်လှဲသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောလေသေး၏။

“မင်း အိပ်ချင်အိပ်လေ”

ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုကာ ကျွန်တော် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်၏။ မျက်လုံးမှိတ်ကာ ခေတ္တမှေးသည်။ သို့သော် အိပ်မပျော်။ ဆိတ်ငြိမ်နေသော ညဝန်းကျင်တွင် အဖေထံမှ ကြားရသည့် မောဟိုက်သံက လွမ်းမိုးနေရကား ကျွန်တော်မည်သို့ အိပ်၍ရပါလေမည်နည်း။ အဖေကိုယ်စား ခံဘေးမှ ကျွန်တော်ပင် မော၍လာသည်။

အတန်ကြာသော် အဖေထံမှ လှုပ်ရှားသံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အဖေသည် လှဲနေရာမှ ကြိုးစား၍ ထနေလေ၏။

“အဖေ ထိုင်မလိုလား”

အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် အဖေကို တွဲထူလိုက်၏။

“ရေးနွေးယူမလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အဖေကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်

အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဪ အဖေကား ခေါင်းပင်အနိုင်နိုင် ညိတ်ပြနိုင်လေ
တော့သည့် အခြေအနေမျိုးပါလား။

ရေနွေးတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်ပင်တိုက်၏။ အဖေက
တုန်တုန်ယင်ယင်ပင် သောက်သည်။

ပြီးတော့ ခုတင်ထက်၌ ထိုင်လျက်မှပင် ခါးကို ခပ်ကုန်း
ကုန်းပြုကာ နေလေသည်။ ပထမတော့ ပြန်အိပ်ခိုင်းမည်ဟု
စဉ်းစား၏။ သို့သော် မပြောဖြစ်တော့ပါ။

အဖေသက်သာသလိုနေပါစေလေ။ အဖေ့ကို ကျွန်တော်
ငေး၍ ကြည့်နေသည်။ အဖေခန္ဓာကိုယ်သည် ကြွတက်လာ
လိုက်၊ ပြန်ဝပ်ဆင်းသွားလိုက်၊ ကြွတက်လာလိုက် ပြန်ဝပ်ဆင်း
သွားလိုက် ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်ဆက်၍ မရှုရက်တော့။ တစ်ဘက်သို့ ဆတ်
ခနဲလှည့်ကာ အကြည့်ကို သွေသည်။

“မင်း အိပ်ချင်အိပ်လေ”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း မောဟိုက်သံဖြင့်
ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ရပါတယ်ဟုပြောကာ ပက်လက်ကုလား
ထိုင်၌ ပြန်ထိုင်လျက် အဖေ့ကို အကဲခတ်၍နေသည်။ အတော်
ကြာတော့ အဖေပက်လက်ပြန်လှဲသည်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ငိုက်စတော့ပြုလာ၏။ စားပွဲပေါ်

မှ နာရီကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ ညဉ့်နာရီပြန် နှစ်ချက်။

ကျွန်တော် မျက်လွှာကို အသာမှိတ်လိုက်သည်။ မှေး
မှေး မှေး မှေး ဖြစ်သွားသည်။ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ စားပွဲ
ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခု ထိခိုက်လှုပ်ရှားသံကြောင့် ကျွန်တော် ဆတ်
ခနဲဖြစ်သွားကာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့အဖေ။

အဖေက စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ဘူးကိုယူကာ ကိုယ်တိုင်
ရေခွေးငှဲနေလေသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ငှဲနေသည်။

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရုတ်ခြည်းထလိုက်သည်။

“ဖယ် ဖယ် အဖေ။ အဖေကလဲ ကျွန်တော့်ကို နှိုးရော
ပေါ့”

“နှိုးတော့နှိုးမလို့ပါပဲ။ ခဏခဏ နှိုးရတော့ ငါလဲ
အားနာတာနဲ့ မနှိုးတော့တာပါ”

ဪ အဖေရယ်။

သားသမီးကိုများ အားနာရသတဲ့လား အဖေရယ်။

ထိုညက ကျွန်တော်တစ်ညလုံး မအိပ်ရ။ သည့်နှယ်
အဖေလည်း တစ်ညလုံးလိုလို မအိပ်ရလေ။

မနက်ကျတော့ အမေ့ကို အဖေကပြောသည်။

“ချောက်က ဟိုကောင်တွေဆီ သံကြိုးရိုက်ဟာ။ အပြန်
လာခဲ့လို့”

အစ်ကိုကြီးတို့ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်ကိုလတ်

သည် ချောက်မြို့တွင် နေထိုင်ကြသည်။

“သူတို့ရောက်ရင် ရန်ကုန်ကလူကိုလဲခေါ်လိုက်”

ရန်ကုန်မှာက အဖေသမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အောက်က ကောင်မလေး။ အိမ်ထောင်သည်။ သားသမီးတွေကို သည့်နှယ်အကုန်မှာနေပြီ ဆိုကတည်းက အဖေအခြေအနေကို ကျွန်တော်ရင်နှင့်စွာ တွက်ဆလိုက်မိလေသည်။

“သံချောင်း လာဦး”

အဖေ သံချောင်းကိုခေါ်လေသည်။

သံချောင်းက ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် အဖေထံ လျှောက်သွား၏။ ပြီး အဖေခုတင်ထက်တွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ နေမကောင်းဘူး။ လျှောက်လျှောက်မသွားနဲ့။ ငါနားမှာနေ၊ ကြားလား”

သံချောင်းက လက်သည်းကိုက်လျက်မှ ခေါင်းညိတ်၏။ အဖေသည် သံချောင်းကို ရီဝေစွာကြည့်နေပြီး ပင့်သက်ချလေ၏။

နောက်တစ်ပတ်မျှကြာသော် ချောက်မြို့မှ အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်ကိုလေးတို့ ရောက်လာလေ၏။ အစ်ကိုကြီးတို့ ရောက်လာသည်နှင့် အဖေက ရန်ကုန်မှ သမီးဖြစ်သူကို အခေါ်ခိုင်းသည်။

သမီးဖြစ်သူလည်း ရောက်လာလေပြီ။ သန်လျင်မှ

အစ်မဖြစ်သူများကတော့ အိမ်ခွဲနေကြသူများဖြစ်သော်လည်း သိပ်မဝေးလှမှီ ခေါ်ရသည်မှာ မခက်ခဲ။

သားသမီးများအားလုံး စုံလေပြီ။ စုစုပေါင်း ၁၀ ယောက်။

“ကဲ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက် သွားခေါ်ကွာ။ တို့ မိသားစု စုံစုံလင်လင်ကလေးရှိတုန်း ဓာတ်ပုံရိုက်ထားရအောင်”

ဓာတ်ပုံဆရာရောက်သော် မိသားစုအားလုံးတွဲ၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံလေ၏။

ကျွန်တော်က

“ခဏနေပါဦး။ ဟိုကောင်ကို အဝတ်အစားလေး ဘာလေး သေချာဝတ်ပေးလိုက်ကြပါဦး”

ထုံးစံအတိုင်း ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်အစားများနှင့် သည် အတိုင်းပင် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ လုပ်နေသော သံချောင်းကို အဝတ် အစားလဲခိုင်းရသည်။

လဲခိုင်းရသည်ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင်မူ သားသားနားနား အဝတ်အစား သည်ကောင်တွင်မရှိ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ပေးလိုက် ရသည်။ အဲ မျက်နှာကလေး ဘာကလေးလည်း သစ်ပေးလိုက် လေသေး၏။

“အဲမှာ ဒီလိုကျတော့လဲ ငါ့ကောင်က တယ်ဟုတ်ပါ လား”

ကြွက်ဖြူက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သံချောင်းက သူ့ခါးမှ အင်္ကျီကိုငုံကြည့်ပြီး အဟီးဟု ရယ်သည်။

“ကဲပါကွာ၊ မထူးပါဘူး။ ဝတ်မယ့်ဝတ်လဲ အပြတ်သာ ဝတ်ပါကွာ။ တစ်ခါတလေ ဝတ်ရတာပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ပုံတစ်ထည်ပါ ယူဝတ်ပေးလိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သည်ကောင် မှီးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေပုံ ရသည်။ တိုက်ပုံကြီးနှင့် နေတတ်ပုံမရ။ ပြန်ချွတ်ပစ်ဖို့ လုပ်နေ၍ အဖေက

“ဝတ်ထား၊ ဝတ်ထား၊ ခဏလေး။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ ပြန်ချွတ်”

သည်တော့မှ သူ ဆက်ဝတ်ထားကာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ လေသည်။

ထိုနေ့က ညီအစ်ကိုမောင်နှမတတွေ စုစုဝေးဝေးဖြင့် ရှိနေကြလေ၏။ အနေဝေးနေသော အစ်ကိုအစ်မများက သံချောင်းကို ဝိုင်းစနေကြ၏။ အစ်မကြီးက ပြောသည်။

“ဟဲ့ကောင်၊ နင် မိန်းမ မယူသေးဘူးလား”

“အဟီး”

ရှက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“နင် အသက်မငယ်တော့ဘူးနော်။ ၁၆ နှစ်၊ ၁၇ နှစ် ရှိနေပြီ။ ဘယ့်နှယ့်လဲ ယူမလား”

သူက ခေါင်းခါပြပြီး ရယ်နေသည်။

အေးမာက ဝင်၍

“သူ့ကိုလား ယုမယ့်လူရှိမှာ။ အလကား ငပေါ်”

“ဇို”

အေးမာက လှမ်း၍ မာန်သည်။

“ဘာဆဲတာလဲ။ ငါ ထတီးလိုက်လို့ သေသွားမယ်”

“ဟင်း”

သူက အေးမာကို လက်ဝါးပြန်ထောင်ပြရင်းရေရွတ်၏။

သူ့အမူအရာက အေးမာကို ကလူကျီစယ်သည့် ပုံစံ မျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ အရင်လို အေးမာနှင့် ရန်ဖြစ်နေကျပုံစံ ဒေါနှင့်မောနှင့် လှုပ်ရှားခြင်းမျိုးမဟုတ်။

ထိုနေ့က သံချောင်းကိုသာ ဝိုင်း၍စနေကြလေသည်။

အဖေက သားသမီးများကိုကြည့်ကာ ပြုံး၍နေလေသည်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဓာတ်ပုံရလေသည်။ ဓာတ်ပုံကို ဝိုင်း၍ကြည့်ကြသည်။

တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ဖြစ်နေသော သံချောင်းပုံကိုကြည့်ကာ အစ်ကို အစ်မများက တဝါးဝါးရယ်ကြသည်။

ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသား၊ လျှာကလေးတစ်လစ်၊ ဝတ်ထားတော့လည်း တိုက်ပုံနှင့်ဖြစ်နေသော သံချောင်းကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်လည်း ရယ်မိလေသည်။

သည်စဉ် အဖေသည် လေးနက်သော စကားတစ်ခွန်း

ကို ဆိုလေတော့၏။

“အေး၊ ဒီကောင့်ကိုကြည့်ပြီး အခု မင်းတို့တတွေ ရယ်မောနေကြသလို တစ်ချိန် မင်းတို့ညီ ဒုက္ခိတလေး သံချောင်း အတွက် အခုလိုပဲ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင် ကြပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ”

သည်ဆုတောင်းကား အဖေ့နောက်ဆုံး ဆုတောင်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

ကျွန်တော်တွက်ထားသည့်အတိုင်း အဖေသည် သား သမီးများကို စုံစုံလင်လင်တွေ့လိုက်ရပြီမို့ အားလျှော့လိုက်ပုံ ရလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပင် အဖေအခြေအနေက သိသိသာသာ ဆိုးဝါးလာလေတော့၏။

စကား လုံးဝမပြောနိုင်လေတော့။

ဆရာဝန်က ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အမေကို ပြောပြ၏။

“အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ အသက်ရှုလဲ သိပ်မမှန်ချင်ဘူး။ အောက်ဆီလျင်တွေ ဘာတွေ ပေးပြီးကုမှဖြစ်မယ်ဆိုတော့ အမြန်ဆုံး ဆေးရုံတင်ဖို့ လုပ်ကြပါ”

သို့ဖြင့် အဖေကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရလေ၏။

ဆေးရုံမှာ သုံးရက်သာခံလေသည်။

အဖေကား သူ့ချစ်သော ဒုက္ခိတငယ် သားငယ်အပါ အဝင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအား စွန့်ခွာသွားခဲ့လေပြီတကား။

(၁၄)

ဆောင်းဆည်းဆာဆိုတော့လည်း အမှောင်က ကြီးစိုးလွယ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အဖေအုတ်ဂူကို ရိဝေစွာငေးကြည့်ရင်းမှ မှင်တတ်မိနေကြ၏။ မည်သူမျှ စကားမဆိုကြ။

ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်ကပင် -

“ကဲ ကဲ ကန်တော့ပြီးရင်လဲ ပြန်ကြရအောင်။ ဟေ့ကောင် သံချောင်းကန်တော့လေ။ အဲ အဲဒါ အဖေအုတ်ဂူကွ။ အဖေအုတ်ဂူ”

ပြောရင်း ကျွန်တော့်အသံက တုန်ယင်လာသည်။ စီးကျလာသော မျက်ရည်စကို ပခုံးစွန်းဖြင့် အသာသိမ်းရင်း -

“လုပ် လုပ် ဟေ့ကောင်၊ ကန်တော့”

သည်တော့မှ သံချောင်းက လက်အုပ်ကလေးချီကားဦးချရှာလေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ လက်သည်းကို ကိုက်၍နေလေ၏။ မျက်နှာကတော့ ငိုမဲ့မဲ့။

“ကဲ ကဲ ထ။ သွားမယ်”

ကျွန်တော်ကပင် သံချောင်းကို တွဲထူလိုက်သည်။

သန်လျင် ညောင်သုံးပင် သုဿာန်မှ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

သံချောင်းက အဖေအုတ်ဂူကလေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းလှ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရှေ့နေ အတွက် ဆွေးနွေးကြလေတော့၏။ အစ်ကိုကြီးက စပြောသည်။

“လောလောဆယ်တော့ အိမ်မှာ စီမံအုပ်ချုပ်မဲ့သူ တစ်ဦးတော့ လိုလာပြီ။ ဒီတော့ မောင်မောင် လောလောဆယ် ဒီအိမ်မှာ မင်းက အကြီး။ အမေကတော့ မိန်းမသားလဲဖြစ်၊ တရားသမားလဲဖြစ် အစကတည်းက ဒီအတိုင်းနေလာတဲ့ လူလဲ ဖြစ်နေလို့ အမေ့ကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်ပါ။ ဆိုတော့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဒီပုံနိပ်စက်ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်း တာဝန်ယူနိုင်မလား။”

တာဝန်ယူနိုင်။ ယူလည်းမယူချင်။ စီးပွားရေးကိစ္စကို ကျွန်တော်ဝါသနာမပါ။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ ယခုလုပ်နေ ကိုင်နေရသည်ကလည်း မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း လုပ်ငန်းဖြစ် နေသည်ကလည်းတစ်ကြောင်း။ မိဘအလိုကို မဆန့်ကျင်လို၍ ကလည်းတစ်ကြောင်း စသည်တို့ကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ စာစီပေး စက်ရိုက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါသနာပါ၍ စိတ်ပါ၍ လုပ်နေခြင်းကား မဟုတ်လေ။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်သည်မှာ စီးပွားရေးသမားမဟုတ်။ စာရေးဆရာ။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် တာဝန် မယူနိုင်ပါဘူး။ မိသားစုအလိုကို ကျွန်တော်ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်နှိုက်ကိုက စီးပွားရေးကို စိတ်မဝင်စားလို့

ပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ စာရေး ဆရာပါ။ အခု ကျွန်တော်လျှောက်ခဲ့တဲ့ စာပေခရီးကလဲ ခရီး အတော်ပေါက်လာခဲ့ပါပြီ။ အခုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မသွားချင်တော့ဘူး အစ်ကိုကြီး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ စာဆက်ရေးပါရစေ”

အစ်ကိုကြီးက ပင့်သက်ချသည်။

“အေးလေ မင်းက ဝါသနာမပါပါဘူး။ စိတ်မဝင်စားပါဘူးလို့ စကားကုန်ပြောထားတော့လဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ လူဆိုတာ အချိန်တန်တော့လည်း ကိုယ့်လည်းကိုယ်လျှောက်ကြတာပါပဲ။ တို့ကတော့ ရှင်းတယ်ကိုယ့်လူ။ တို့က လွတ်လပ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရတဲ့လူတွေ။ ဒီအိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး၊ သာရေးနာရေးတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ တို့မှာ စိတ်ပဲရှိတယ်။ ဒီမှာ လူလွတ်ဆိုလို့ မင်းရယ်၊ ကြွက်ဖြူရယ်၊ အပြုံးရယ်၊ အေးမာရယ်ပဲရှိတယ်။ ဟိုကောင်ကတော့ ထားပါတော့”

ဟိုကောင်ကတော့ ထားပါတော့ဆိုသည့် စကား သည် သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း သံချောင်းသိပုံရ၏။ အစ်ကိုကြီးထံ လှမ်း၍ကြည့်ပြီး သူ မျက်လွှာချသွားသည်။

“ကဲ-မောင်မောင်က တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုတော့ ကြွက်ဖြူ၊ မင်းပဲ ရှိတော့တယ်။ မင်းကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်းပါတယ်။ အစကလဲ လုပ်နေ

တာပဲ။ အခုလဲ လုပ်နေတာပဲ။ နောင်လဲ ဆက်လုပ်ဖို့ အပန်း
မကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ဖို့
ဆိုတာကျတော့”

“အေး၊ အဲဒါတော့ မှန်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း
ကိုယ်တိုင်စီလိုက်၊ ကိုယ်တိုင်ရိုက်လိုက်၊ ပြီးတော့ စက္ကူတွေ
ဘာတွေ ဝယ်ခြမ်းရတဲ့ကိစ္စတွေက ရှိနေသေးတော့ တစ်ယောက်
တည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ မောင်မောင်၊
မင်းက စက္ကူလေးဘာလေး ဝယ်ခြမ်းပေးဖို့လောက်ကိုကော
တာဝန်ယူနိုင်ဘူးလား။”

“လောလောဆယ်ကတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်က ဒီရေနံချက်စက်ရုံမှာ စာကြည့်တိုက်မှူးအလုပ်
လျှောက်ထားသေးတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအလုပ် ရသွားရင်
တော့ တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာ”

“အေးပါ၊ အဲဒါက ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာပါ။
အခု လောလောဆယ် မင်းတာဝန်ယူနိုင်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ။
ဆိုတော့ လောလောဆယ် ဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ကြည့်စခန်း
သွားကြဦးမယ်ကွာ။ ကဲ အမေကကော ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ငါကတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူးဟယ်။ အခုချိန်
မှာ လောဘလဲမရှိပါဘူး။ လုပ်ရရင်လုပ်၊ မလုပ်ရလဲမလုပ်နဲ့ပေါ့။
ငတ်တော့မငတ်နိုင်ပါဘူး။ ငါပူတာက ဟိုကောင့်အတွက်ပါ”

ဪ- အမေအပူက တစ်မျိုးကိုး။

(၁၅)

အခုတော့ အိမ်လုပ်ငန်းသည် အရင်ကနှယ် ပုံမှန်ပင်
လည်ပတ်၍နေလေပြီ။

အစ်ကိုအစ်မများလည်း သူတို့ငှာနေသို့ သူတို့ပြန်ကာ
သူတို့ဘဝကို သူတို့ဆက်၍ ရုန်းကန်နေကြလေပြီ။ လောလော
ဆယ်အိမ်မှာ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကြွက်ဖြူရယ်၊ အပြုံး
ရယ်၊ အေးမာရယ် ပြီးတော့ သံချောင်းရယ်။

သံချောင်းကလည်း ယခင်အတိုင်းပင်၊ မနက်မနက်ဆို
ထွက်၍သွားမြဲ။ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတတ်မြဲပင်။

အမေသည် အခုတလော ဘယ်သူနှင့်မျှ စကား
ကောင်းစွာမပြောဘဲ ပုတီး စိပ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်
စေလေသည်။

အဖေ ကွယ်လွန်ပြီး လဝက်မျှအကြာ၌ အမေက
သားသမီးများကို စကားတစ်ခွန်းပြောလေသည်။

“ဒီလကုန်ရင် ငါ စစ်ကိုင်းသွားမလို့”

“ဟင် အမေက ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“တရားသွားအားထုတ်မလို့။ ဟိုမှာ မကျင်သိန်းတို့
ရှုံတယ်။ ငါ စာလှမ်းရေးလိုက်ပြီးပြီ”

ထိုအခါ အပြုံးက ပြောသည်။

“အမေကလည်း တရားအားထုတ်တာများ ဒီမှာထုတ်
လဲ ရရဲ့သားနဲ့”

“ရတာတော့ ရတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်”

အမေက စကားကိုဆုံးအောင် ဆက်မပြော၊

အေးမာက မေးသည်။

“အမေက ဘယ်လောက်တောင် ကြာမှာလဲ”

“တစ်လ နှစ်လလောက်ပါ”

အင်းလေ၊ အမေလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားချင် ရှာမှာပေါ့။

ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝင်ပြောရတော့သည်။

“အင်းလေ အမေ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားချင်တယ် ဆိုလဲ သွားပေါ့။ တရားအလုပ် လုပ်မယ့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့က ဟန့်တားလို့ မကောင်းပါဘူး။ သွားပါ။ အမေ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ထားပြီးသွားပါ။ အိမ်အတွက် ဘာမှ နောက်ဆဲမတင်းပါနဲ့”

ပြောမည့်သာပြောရသည်။ အမှန်ကိုဆိုရလျှင် အမေကို မသွားစေချင်။ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေစေလိုသည်။

အမေဘက်ကကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။ အဖေ မရှိတော့ကတည်းက အမေသည် ကောင်းစွာ နေတတ် လေပုံမရ။ အစက အလွန်စကားများသော အမေသည် ယခု နှုတ်ဆိတ်စပြုလာ၏။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စများကို ဘာမျှဝင်မပြော တော့။ ဘာသိဘာသာပင် နေသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ပုတီးစိပ်နေသည်ကများလေ၏။

အခုတော့ အမေက မည်သို့စိတ်ကူးပေါက်လေသည်

မသိ။

စစ်ကိုင်းသွားမည်တဲ့။

အဲ-တကယ်တမ်းသွားရမည့်နေ့မှာတော့ အမေ့မျက်နှာ သိပ်မကောင်း။ အမေကမေးသည်။

“ဟိုကောင်ကော”

သံချောင်းကိုမေးခြင်းဖြစ်သည်။ သံချောင်းက ထုံးစံ အတိုင်း အိမ်တွင်မရှိ။

“မရှိဘူးအမေ၊ အပြင်သွားမှာပေါ့”

“အေးလေ၊ သွားနေကျပဲဟာ။ ကဲ ကဲ ငါလဲသွားမယ်” အမေက တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမည်စဉ်းစားပြီးမှ မပြော တော့ဘဲ နေလိုက်ပုံရသည်။

အမေ့ကို ကျွန်တော်နှင့် အပြုံးက လိုက်ပို့ကြသည်။

ဘူတာအထိသာ လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်၏။ အမေကလည်း ဘူတာအထိသာ လိုက်ပို့ပါဟုဆိုသည်။ ဒေါ်ကျင်သိန်းတို့က မန္တလေးဘူတာ၌ စောင့်နေကြမည်ဟုလည်း ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အမေ့ကို ရထားပေါ်အထိသာ တင်ပေးလိုက်ကြ ရတော့သည်။

“အမေ၊ ဟိုမှာ ပိုအေးတယ်နော်။ ရေတွေဘာတွေလဲ အရမ်းမချိုးနဲ့”

“အေးပါ။ ကဲ-ကဲ၊ ရထားထွက်တာမယ်။ နင်တို့သွားကြ တော့”

(၁၆)

အမေသွားပြီတစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်အလုပ်ရ၏။

စာကြည့်တိုက်မှူး။

အင်း၊ ကျွန်တော်ကျင်လည်ချင်သော စာအုပ်ပုံအကြား
၌ အခုမှ ကောင်းစွာကျင်လည်ရလေပြီ။

စက်ရုံစာကြည့်တိုက်ဆိုပေမယ့် စာအုပ်က အတော်စုံ
လေသည်။

သည်အလုပ်ကို လုပ်လိုက်၍ အိမ်ကအလုပ်အတွက်
လည်းလစ်ဟင်းမှုမရှိစေရ။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်လုပ်ရသည့်
အလုပ်က ရန်ကုန်၌ စက္ကူ မင်၊ ခဲစာလုံးစသည်တို့ ဝယ်ပေးရ
ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်အရေးကြီးနေလျှင် စာဝိုင်းစီခြင်း၊
စက်ဝိုင်းရိုက်ခြင်းတို့ ပြုပေးရခြင်းမျှသာ။

ယခု ကျွန်တော်က စာအုပ်ဝယ်ရန်အတွက် တစ်ပတ်
တစ်ခါ ရန်ကုန်သို့သွားရသည်ဆိုတော့ အိမ်အတွက် ဝယ်စရာ
ခြမ်းစရာကိစ္စများပါ တစ်ပါတည်း အဆင်ပြေလေသည်။

ဒါတွင်မကသေး။ ကျွန်တော့်စာပေကိစ္စအတွက်ပါ
အဆင်ချောလေသည်။

စာပေကိစ္စဆိုသည်က မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့သွားကာ
စာမူပေးရ၊ မေးရလေသောကိစ္စများ။ အဲ အိမ်မှာ အလုပ်သိပ်
အရေးကြီးနေလျှင်တော့ ညဘက်ကျမှ ဝိုင်းလုပ်ပေးရသည်။

သည်နှစ်ကား ကျွန်တော့်ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုးနှစ်
ဖြစ်လေသည်။

မှန်သည်။ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး။

စာအုပ်ကိစ္စဖြင့် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့လာခဲ့သည်။

သည်တွင် ရေးဖော်ရေးဖက် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်
တွေ့လေ၏။

ကိုမိုးနီ။

ကိုမိုးနီကပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်။ မင်း ကိုကျော်ဖြူကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား။”

“ဟင့်အင်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သန်ဘက်ခါ စနေနေ့၊ သူ့အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးလုပ်မယ်
လေ။ မင်းကိုလဲ ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင် လာပါလို့ မှာနေ
တယ်”

“ဟုတ်လား။ အေးဗျ။ ဒီလူနဲ့မတွေ့တာ တစ်ပတ်ကျော်
သွားပြီ။ ဟုတ်ပြီလေ။ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်လေ”

“ကဲ ကဲ ငါလစ်ဦးမယ်။ ရုံးကို ပြန်ပြေးရဦးမှာကွ။ အဲဒီ
နေ့ကျ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ကိုမိုးနီနှင့် ကိုကျော်ဖြူတို့က တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား
များဖြစ်ကြသည်။ လမ်းချင်းကလည်း ကပ်လျက်၊ ဟိုဘက်လမ်း
သည်ဘက်လမ်း။

ကိုမိုးနီက စာရေးသည်။ စာရေးဆရာ။

ကိုကျော်ဖြူကတော့ ပန်းချီရေးသည့် ပန်းချီဆရာ။

ကျွန်တော်နှင့်ခေတ်ပြိုင် ရေးဖော်ရေးဖက်များမို့ အလွန်
ခင်သည် မိတ်ဆွေရင်းများဖြစ်လေသည်။

ပြီး သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက ကျွန်တော့်စားအိမ်သောက်
အိမ်။

ကျွန်တော်တစ်ခါတစ်ရံ သန်လျင်သို့ပြန်ရမည့် နောက်
ဆုံး သင်္ဘောခေါက်မမီတော့လျှင် သူတို့အိမ်တစ်အိမ်၌ ဝင်အိပ်
တတ်လေသည်။ စားလျှင်လည်း ထိုအိမ်များမှာပင်စား။

ဆိုတော့ကာ ယခု ကိုကျော်ဖြူ ဆွမ်းကျွေးသို့ ကျွန်တော်
မသွား၍ လုံးဝမကောင်းပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုစနေနေ့တွင် ကျွန်တော်စောစီးစွာပင်
သန်လျင်မှ ကူးခဲ့လေသည်။

ကိုကျော်ဖြူတို့အိမ်ရောက်တော့ နံနက် ၈ နာရီကျော်
ကျော်ပင် ရှိလေသေး၏။

“လာ ဟေ့ကောင်”

ရောက်နှင့်နေသော ကိုမိုးနီက လှမ်းခေါ်သည်။

ကိုကျော်ဖြူက

“ကျုပ်က ခင်ဗျားလာမှလာပါ့မလားလို့”

“ဟာ လာရမှာပေါ့ဗျာ။ စားရသောက်ရမယ့်ကိစ္စပဲဟာ

“စားပဲ စားရမှာပါနော်။ ကျွန်တာမပါပါဘူး။ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်ဆိုတာ တွဲမလုပ်ကောင်းဘူးဗျ”

“အံ့မယ်။ ကျုပ်ကလဲ အဲဒီအကုသိုလ်အလုပ်တွေ မလုပ်တော့ပါဘူးနော်။ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“ကြားမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ သိပါတယ်။ ကဲ-ကဲ၊ ဟေ့လူ လာဗျာ။ လူရှင်းတုန်း တစ်ခါတည်းဝင်စားဗျာ”

“အိုကေ အိုကေ”

တစ်ခါတည်းပင် ထမင်းခိုင်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုကျော်ဖြူ အမျိုးသမီး မခင်ဝိုင်းက ဟင်းပန်းကန်ကို ချပေးရင်း

“စားနော် လူပျိုကြီး။ အားမနာနဲ့။ လူပျိုကြီးလဲ အခုထက် ထိ မစွဲသေးဘူးထင်တယ်”

“အံ့မာ စွဲအောင်မလုပ်သေးတာပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်”

မခင်ဝိုင်းကရယ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ဖြစ် သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြာကြာမရယ်ဖြစ်။

အကြောင်းကား ဟင်းပန်းကန်တစ်လုံးကို ကိုင်ကာ အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ရယ်လျက်မှ သူ့ကိုကြည့်လိုက်မိသဖြင့် သူက မျက် မှောင်ကလေးကြုတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်ခြည်းပင်

ရယ်ခြင်းကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရလေတော့သည်။

သို့သော် ရယ်ခြင်းကို ရုပ်သိမ်းခြင်းသာဖြစ်ပြီး ကြည့်ခြင်းကိုမူ မရုပ်သိမ်းဖြစ်သေးပေ။ သာမန်ထက် ပိုလှပိုယဉ်သော သူတစ်ဦးပေမို့ သာမန်ထက်ပိုကြည့်ဖြစ်ခြင်း အတွက်မူ အပြစ်မမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူ့သိက္ခာကိုခွဲသောအားဖြင့် ခိုင်းယုလောက်အောင်တော့ ကျွန်တော်မကြည့်ဖြစ်။

“ပေး ပေး မခင်ဝင်းဆင့်”

မခင်ဝိုင်းက ထိုအမျိုးသမီးလက်ထဲမှ ဟင်းပန်းကန်ကို လှမ်းယူကာ ကျွန်တော့်စားပွဲဝိုင်း၌ချပေးသည်။

ဪ မခင်ဝင်းဆင့်ဆိုပဲ။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

ခင်ဝင်းဆင့်၊ ခင်ဝင်းဆင့်ဆိုသော နာမည်ကလေးကို ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ တိတ်တခိုး ရေရွတ်ကြည့်နေမိလေ၏။

ခင်ဝင်းဆင့်၊ ခင်ဝင်းဆင့်။

“ခင်ဝင်းဆင့်ရေ ဒီမှာလက်ဖက်တစ်ပွဲလုပ်ပါဦးဟ”

ကိုမိုးနီအသံ။

မခင်ဝင်းဆင့်က ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဟု အသံပြုကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပင်။ ဝင်သွားသော မခင်ဝင်းဆင့်ထံ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“လူပျိုကြီး စားလေ။ ခစ်ခစ်”

“ဟာ မခင်ဝိုင်းကလည်း စားမှာပေါ့”
ပြောပြီး မျက်လွှာချကာ ရယ်နေမိသည်။ မခင်ဝိုင်းက
ပြောသည်။

“စားမှာသာ ဖြောင့်အောင်စားပါ။ စားပြီးတော့
မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”

“ဟာဗျာ”

“ဟား ဟား”

မခင်ဝိုင်းရော၊ ကျွန်တော်ပါ ရယ်ဖြစ်သည်။ ကိုမိုးနီက
လှမ်းပြော၏။

“ဟိုလူ၊ ထမင်းမစားဘဲ ဘာတွေများ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတာလဲ”

“အစစ်ပဲ ကိုမိုးနီ၊ အစစ်ပဲ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။
ဘာတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ နောက်မှ ရှင်ကိုယ်
တိုင်မေးကြည့်ပေတော့ ကိုမိုးနီရေ”

မခင်ဝိုင်းက ရယ်မောပြောဆိုပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
သည်။

ကိုမိုးနီက

“အင်း ဒါဆိုလဲ မေးကြည့်ရဦးမယ်။ ဟေ့ကောင်၊ မင်း
အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား။ အေးအေး မအေးအေး
ညနေမှပြန်ကွာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

တကယ်ပင် ညနေမှပြန်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့မသိ။ နေ့လယ်ပိုင်း လူရှင်းသွား
တော့ လက်ဖက်ထိုင်စားရင်း ကျွန်တော်တို့ စာအကြောင်း ပေ
အကြောင်းများ ဆွေးနွေးပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။

လက်ဖက်ပန်းကန် တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန်။

လက်ဖက်ကို ဒိုင်ခံပြင်ပေးနေသူက မခင်ဝင်းဆင့်။

ကိုမိုးနီက မခင်ဝင်းဆင့်နှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်
ပေးသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသိအမှတ်ပြုသော အပြုံးကလေး
များ ကိုယ်စီပွင့်ဖူးကြကာ ဦးခေါင်းတူပြိုင်ဆတ်လိုက်ကြသည်။

ဪ၊ ပြုံးလျှင်လည်း သူက ပိုလှတတ်ပါလား။

(၁၇)

ထိုညက ကျွန်တော်ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်၊ အိပ်ရာ ထက်တွင် အိပ်နေသည်မှန်သော်လည်း အိပ်မရခဲ့လေသည် ကား အမှန်ပင်၊ အိပ်ရာထက်မှာ ဘယ်လူးညာလိမ့် ညာလူး ဘယ်လိမ့်။

ဘယ်တစ်ချက်လူးလျှင်လည်း သူ့မျက်နှာကလေးက ပေါ်လာသည်။

ညာတစ်ချက်လို့မ့်လျှင်လည်း သူ့မျက်နှာကလေးပဲ ပေါ်လာသည်။

ပင့်သက်တစ်ချက်ခြေသည်။ မျက်လွှာကိုဖွင့်ကြည့် သည်။ သူ့မျက်နှာကလေးက ပေါ်လာပြန်သည်။ မျက်လွှာကို ပြန်မှိတ်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေးပဲ ပေါ်လာလေသည်။

ဪ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီမသိ။

ကျွန်တော်သည် စင်စစ် စာပေစိတ်ကြီးလွန်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

စာရေးစမှ လတ်တလောကာလအထိ စာပေကိစ္စမှ လွဲ၍ အခြားဘာကိုမျှ ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စား။ စာရေးသည်။ စာဖတ်သည်။ စာဖတ်သည်။ စာရေးသည်။

အခြားကိစ္စများကို ကျွန်တော်ဥပေက္ခာ ပွားများ ထားခဲ့သည်။

သည်ဥပေက္ခာတရားများထဲတွင် အချစ်လည်းပါလေ၏။

မှန်သည်။ အချစ်ကိုလည်း ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့။ မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်ပတ်သက်သက်လည်း မနေလေ။ ထို့ကြောင့် စာစရေးစဉ်ကာလမှသည် လတ်တလောကာလ အထိ ချစ်သူဟူ၍ ကျွန်တော့်မှာမရှိခဲ့ဖူး။

ကျွန်တော်ကလည်း အချစ်ကိုမရှာ။ အချစ်ကလည်း ကျွန်တော့်ထံသို့မလာ။ မရွာသော်လည်း လာလျှင်တော့မူ တွေ့နိုင်ကောင်း၏။

မလာသော်လည်း ရွာလျှင်တော့ တွေ့နိုင်ကောင်း၏။ ဤသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။

သို့သော် ယခုတော့မူ အချစ်က သူ့ဘာသူ လာသည် လား။ ကျွန်တော်ကပင် ရွာချင်သွားလေပြီလားဟူသည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝတွေးတော၍မရပါလေတော့။

ဪ အချစ်နတ်ဖမ်း ဆေးကျမ်းမရှိလေပြီတကား။ သည်တော့လည်း နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော် ကိုကျော် ဖြူတို့အိမ်သို့ သွားသည်။

မခင်ဝိုင်းနှင့်တွေ့သည်။

“မခင်ဝိုင်း”

“ဆို လူပျိုကြီး၊ ကျွန်မ ဘာကူညီရမလဲ”

ရော၊ သူက သိနှင့်နေပါလား။

ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် မေးလာသော မခင်ဝိုင်းကို အပြုံးဖြင့်ပင် တုန်ပြန်ရင်း -

“လိုအပ်လာပါပြီ။ မခင်ဝိုင်းစကားနဲ့ မခင်ဝိုင်း တကယ် ကူညီပါဗျာ”

“အမလေး၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာနော်။ ကဲ ကဲ ဆိုပါဦး”

“ကျွန်တော် သူ့ကို သဘောကျတယ်ဗျာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ။ ရှင့်လက်ထဲက မျက်နှာဖုံးရှင်ကိုလား”
မခင်ဝိုင်းက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို မေးငေါ့ပြရင်းပြောသည်။

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တကယ်ပြောနေတာပါ”
သည်တော့မှ မခင်ဝိုင်းက မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး

“တော့ဟာက မမြန်လွန်းဘူးလား”

“မြန်လဲမတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ဘယ်နှယ် ချစ်တာကို အောင့်ထားလို့ရမလား”

“ဆိုတော့”

“မခင်ဝိုင်း ပြောပေးဗျာ”

“အို၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ကိစ္စ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြောပေါ့”

“မခင်ဝိုင်းကလဲ သိရဲ့သားနဲ့။ ကျွန်တော်မှ မပြောရဲတဲ့ ဟာကို”

မခင်ဝိုင်းပြုံးသည်။

“နေပါဦး။ တော်ကကော တကယ်ဟုတ်လို့လား”

“ဪ မခင်ဝိုင်းရယ် ကျွန်တော့်အကြောင်းလဲ မခင်

ဝိုင်းသိသားနဲ့”

မခင်ဝိုင်းပြုံးပြန်သည်။

“အင်းလေ၊ ကြိုးစားကြည့်သေးတာပေါ့။ ဒါပဲနော်
နောက်မှ ကျေးဇူးမေ့မသွားနဲ့ဦးနော်။ ဟင်း”

“ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး မခင်ဝိုင်းရယ်”

(၁၈)

အခုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း အချစ်ကိုရွာ၊ အချစ်ကြလည်း ကျွန်တော့်ထံသို့အလာ၊ ပက်ပင်းဆုံဖြစ်ကြလေပြီ။

ပထမတော့ အချစ်သည် ရှိုးတိုးရုန်တန်ဖြစ်နေလေသေး၏။

နောက်တော့လည်း -

ချစ်သူရှိပြီ။ အိမ်ထောင်ဖက် တွေပြီ။ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဆိုသော်လည်း အိမ်မှာဖွင့်တိုင်ပင်ရမည့် လူကြီးကမရှိ။

အမေကလည်း မရှိတော့။ အမေကျတော့လည်း စစ်ကိုင်းမှာ။

ပြောတုန်းကတော့ အမေက တစ်လနှစ်လလောက်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် အခုပင် နှစ်လကျော်သွားလေပြီ။ အမေက ပြန်မရောက်သေး။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ နေထိုင်မကောင်းများ ဖြစ်နေလို့လားဟု တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အမေ့ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

စာက ခပ်တိုတိုပင်။ ကျန်းမာရေးကောင်းကြောင်း၊ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေကြောင်း၊ တရားဘာဝနာလည်း ကောင်းစွာပွားများအားထုတ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် ဆက်၍နေလိုက်ဦမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်လေ၏။

အင်း၊ သည်အတိုင်းဆိုရင် အမေက စစ်ကိုင်းမှာ ဆက်
ကြာဦးမှာပဲ။

ဖွင့်တိုင်ပင်ရမည့်လူကြီးမရှိတော့လည်း ရှိသည့်လူကို
သာ တိုင်ပင်ရလေတော့၏။ အစ်မကြီးနှင့် အစ်မလတ်တို့ကို
ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

အစ်မကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဟယ် မောင်မောင်ရယ်။ နင့်ဟာက ဟုတ်ရဲ့လား။
ငါတို့က နင် ဒီတစ်သက် မိန်းမမယူတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ။
ဪ ဒီလိုကျတော့လဲ ငါ့မောင်က အစွဲသား၊ ကောင်မလေးက
ဘာလုပ်လဲ”

“စာရင်းကိုင်”

“ဘွဲ့ရပြီးသားပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ချောလား”

“ချောတာပေါ့ ဟဲ ဟဲ”

“အေးဟယ်၊ ဒါဖြင့်လဲ အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့ပါဦး”

“ခေါ်ခဲ့မယ်။ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ကျ အစ်မတို့စောင့်

နေ”

“အေးပါ။ ဪ နေပါဦး။ သူက ဘယ်ဇာတိလဲ ရန်ကုန်
ဇာတိပဲလား”

“ဟုတ်တယ်အစ်မရဲ့”

“မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ”

“အဖေမရှိတော့ဘူး။ အမေကတော့ရှိသေးတယ်။ သူ့ အမေကလည်း အလုပ်နဲ့ပါ။ မိသားစုလေးယောက်ရှိတာ။ သူ့ အောက်က မောင်တစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက်”

“နင်တို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ကြမယ် စဉ်းစား သလဲ”

“ဒါကတော့ စီမံကိန်းပဲရှိသေးတယ်။ အတိအကျမရှိ သေးပါဘူး”

“အေးလေ နင်လဲ အသက်သုံးဆယ်ရှိနေပြီပဲ။ ပြီးတော့ စာရေးဆရာကြီးပဲ။ ဒီတော့ တို့တစ်တွေ အထူးပြောနေစရာ မလိုပါဘူးဟာ။ ဝိုင်းပြီးပံ့ပိုးမှာပေါ့။ နေပါဦး အမေကော သိပြီး ပြီလား”

“ကျွန်တော် စာလှမ်းရေးလိုက်ပြီးပါပြီ”

“အမေလဲ ဝမ်းသာမှာပါ။ နင့်ကို အမေက အိမ်ထောင် တွေဘာတွေနဲ့ တည်တည်တုံတုံကလေး ဖြစ်သွားစေချင်နေ တာ။ တို့လဲ အဲဒီလိုပါပဲလေ”

မှန်ပါသည်။ အမေတို့ အစ်မတို့သည် ကျွန်တော့်ကို တည်တည်တုံတုံအမျိုးဖြင့် မြင်ချင်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ မတတ်သာ၍သာ ဘာမျှမပြောဘဲ နေရသည်။ ကျွန်တော်၏ စာပေသမားဂိုက်ကိုမူ အမေတို့ အစ်မတို့က ကောင်းစွာကြည့်မရခဲ့ကြ။

အခုတော့ -

ပြောထားသော တနင်္ဂနွေနေ့၌ ချစ်ရသူကို သန်လျှင်သို့
ခေါ်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော့် ညီမများ သဘောကျ၍ မဆုံးကြဲ။ အေးမာက
ပြောသည်။

“အစ်မက ချောလိုက်တာ။ အစ်ကိုလေးနဲ့တောင် မတန်
ဘူး။”

“ဟဲ့၊ အေးမာရဲ့ အဲဒီလိုမပြောရဘူး။ အစ်ကိုလေးကလဲ
ချောပါတယ်နော်။ သူ့ဘာသာသူ မပြင်မဆင်ဘဲ ဒီအတိုင်းနေလို့
ပါနော် အစ်မ။”

အပြုံးက ဖေးဖေးမမဝင်ပြောသည်။

ဆင့်က ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့၍ ပြုံး၍ ပြောသည်။

“အစ်မ မျက်စိထဲမှာ လှနေရင် ပြီးတာပဲကွယ် မဟုတ်
ဘူးလား။”

“အံ့မား၊ အစ်မက အစ်မလူကိုထိတော့ နာတယ်ပေါ့
လေ။ ဟား ဟား။”

အေးမာက ဆင့်ကိုလှမ်းဖက်လျက် ပြောသည်။

ချစ်ရသူနှင့် ညီအစ်မတစ်တွေ ပြုံးရယ်ကြည်နူးနေသည်
ကို တွေ့ရတော့လည်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ ချမ်းမြေ့ရပါတိခြင်း။

“ဟေး။”

ဘယ်အချိန်က ပြန်ဝင်လာသည်မသိသော သံချောင်း

က ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာရင်း အသံပြု၏။

“အံမာ စောစောစီးစီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြန်လာ တာလဲ။ ဘာလဲ အစ်ကိုလေး အမျိုးသမီး ရောက်နေတယ် ကြားလို့ လာကြည့်တာလား။”

သံချောင်းက ဆင့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးနေလေ၏။

ဆင့်က သံချောင်းကို မျက်လုံးကလေးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်၍ နေသည်။ ကျွန်တော်က ဆင့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရသည်။

“ဟို-ဆင့်ဖတ်ဖူးတဲ့ ကိုယ့်ဝတ္ထုတွေထဲက သံချောင်းဆို တာလေ။ ညီအငယ်ဆုံးပေါ့။ သူက စကားမပြောတတ်ဘူး။ လမ်း လျှောက်တတ်တာလဲ မကြာသေးဘူး။”

“အို ဟုတ်လား။ သနားပါတယ်နော်”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဆင့်ရယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆယ်ယောက်ထဲမှာ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သူ့တစ်ယောက်တည်းကျ မှ ဒီလိုလာဖြစ်တာတော့ ဘဝပေးကုသိုလ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“သွားရည်တွေက အခုလိုကျနေတာပဲလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်ဆင့်ရဲ့။ မွေးကတည်းက အခုထိ သွားရည် ကျတုန်းပဲ။ ဆိုတော့ အဝတ်အစားက မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ဒီလိုပဲထားရတာပဲ”

“သူ့ကိုပြောရင်တော့ နားလည်လား”

“ဟာ၊ အဲဒါတော့ ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်။ အခု

တို့မှာကြည့်ပါလား။ သူ့အကြောင်းပြောတော့ ခေါင်းကြီးငုံ့လို့၊ အဲဒီလို ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး လက်သည်းကိုက်နေတတ်တာ သူ့ရဲ့ ပုံသေ အမူအရာပဲ။ ဟေ့ကောင်၊ လာပါဦးကွ။ ဒီနားကို။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ဒါ ငါ့အမျိုးသမီးကွ ဘယ်နှယ့်လဲ။ ချောလား။”

သံချောင်းက ပြုံးရယ်ရင်း ဆင့်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။
“အဟီး”

သဘောကျသွားပုံရသည်။ ရယ်လေသည်။ ထိုနေ့က အိမ်မှာ တစ်နေ့ကုန်နေကြပြီး ညနေပိုင်းကျမှ ဆင့်ကို ရန်ကုန် သို့ ပြန်လိုက်ပို့သည်။ မပြန်မီ အစ်မတို့ဆီဝင်ကာ ဆင့်နှင့်တွေ့ ပေးလိုက်သေးသည်။

အစ်မတို့လည်း ဆင့်ကို အတော်သဘောကျသွားကြ လေ၏။

သဘောပေါ်ကျမှ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိသားစု အကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြောပြလေသည်။

သည်တော့မှ ဆင့်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဪ ကိုကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ညက ဆင့် အမေ့ကို ဖွင့်ပြောကြည့်တယ်”

“ဆိုတော့”

“အမေက ပထမတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ နောက်တော့

ကိုကို စာရေးဆရာလို့လဲ ပြောလိုက်ရော အမေက သိပ်မကြည်
ချင်ဘူးဖြစ်သွားရော”

“ဪ”

“ပြီးတော့မှ အမေကပြောတယ်။ ညည်းအသက်လဲ
သုံးဆယ်နားနီးနေပြီပဲ။ ကောင်းတယ်ဆိုတယ် ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ်ပဲ ချိန်ကြည့်ပေါ့တဲ့။ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ညည်းကို
မောင်သန်းလွင်နဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်တာပဲတဲ့”

“သန်းလွင်ဆိုတာ”

“အမေတို့အလုပ်ထဲက အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့သားပါ။
ကားပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့လူ။ သူက
အမေ့ကို ကပ်နေတာလေ”

“ဪ ဪ ပြီးတော့ ဘာပြောသေးလဲ”

“ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ကောင်းတယ်ထင်လို့ လုပ်ပြီးရင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်းပြီး
ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ပေတော့တဲ့။ ကောင်းရင်လဲ ကိုယ်ပဲ
စံတဲ့”

“ဪ ဪ”

ကျွန်တော် တစ်ဘက်သို့လှည့်၍ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိသည်။
လူတွေကလည်း စာရေးဆရာဆို ဘယ်လိုသတ္တဝါများ မှတ်ထင်
နေကြလေသည်မသိ။

“ညည်းလူက ဘာလုပ်လဲ” “စာရေးဆရာ” ဆိုသည်နှင့်

နာခေါင်းတ အထူးတလည်ရှုံ့ခိုင်းမနေရ။ သူ့အလိုလို ရှုံ့ပြီးသား
ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။

“စာရေးဆရာ”ဆိုတာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၍ ရသည်
မဟုတ်ဆိုသည်ကို သူတို့ တွေးမိပုံမရကြ။

အင်းလေ။

စာမဖတ်ကြတဲ့လူတွေအတွက်တော့ စာရေးဆရာဆို
တာ အလကားပေါ့လေ။

ကျွန်တော် ပင့်သက်ကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်သည်။ အကြည့်
ကို မြစ်ပြင်ဘက်သို့ သက်စေ၏။ သီတာသင်္ဘောကတော့ မြစ်ပြင်
လယ်မှာ တရွေ့ရွေ့။

“ကို”

ဆင့်ကခေါ်သည်။ ဆင့်ဘက်သို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ဖြစ်
သည်။

“ဒီဘက်လှည့်ပါဦး။ ဘာလဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလို့
လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။”

“မဟုတ်ပါဘူးသာဆိုတယ် ကိုပုံစံက။ ကဲပါကိုရယ်။
စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့။ အရေးကြီးတာက ကိုနဲ့ဆင့်
ပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်သူတွေမှ ကိုကိုနားလည်လည်
မလည်လည်၊ ဆင့်နားလည်ရင်ပြီးတာပဲ။ ဆင့် ကိုကိုနားလည်ပါ
တယ် ကိုရယ်”

(၁၉)

အမေ့ဆီမှာစာလာသည်။

မောင်မောင်

မင်းစာကိုရပါတယ်။ အခုလိုကြားရတော့ အမေ
တကယ် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ အပြုံးတို့ အေးမာတို့ စာလမ်းရေးလို့
မင်းကောင်မလေး တော်တယ်ဆိုတာ သိရတော့ပိုပြီးဝမ်းသာ
မိတယ်။ မင်းတို့မြန်မြန်ပဲ လက်ထပ်စေချင်တယ်။ မင်းလက်ထပ်
တော့မယ်ဆို အကြောင်းကြားပေါ့။ အမေခဏလာပြီး စီစဉ်ပေး
မယ်။ မင်းကိစ္စပြီးရင် တရားအလုပ်ကိုပဲ ဆက်ပြီး အမေလုပ်
တော့မယ်။

ဒါပါပဲ။

ဒီမှာ အစစအရာရာအဆင်ပြေပါတယ်။

သားသမီးများ ကျန်းမာကြပါစေ။

အမေ

စာရ၍ ဝမ်းသာမိသော်လည်း စာကုဖတ်ကြည့်ပြီးသော်
စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ရသည်။ စာထဲကအတိုင်းဆို အမေက
စစ်ကိုင်းမှာပဲ အရိုးထုတ်တော့မယ်ထင်တယ်။

ဪ အမေရယ်။

လူ့ဘောင်ကို တကယ်ပဲ ငြီးငွေ့သွားပြီလား။

အမေက မြန်မြန်နီးစေလိုသောကြောင့်လော မပြော

တတ်။

ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကလည်း တကယ်ပင်နီးဖို့ ဖန်တီးလာသည်။

တစ်နေ့ နေ့လယ် ကျွန်တော်အလုပ်ထဲမှာရှိနေစဉ် ကျွန်တော့်တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ညွန့်သန်းက “ဆရာ ဧည့်သည်” ဆို၍ ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဆင့်၊ “ဟင် ဆင့်”

တအံ့တဩ ရေရွတ်လျက် စာကြည့်တိုက် ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ဆင့်က ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဘာစကားမျှလည်းမဆိုသေး။ မျက်နှာလည်းပဲ ကောင်းစွာမကောင်းလှ။

“ဆင့် ရန်ကုန်က ကူးလာတာပေါ့”

ခေါင်းညိတ်သည်။

“အလုပ်မဆင်းဘူးလား”

ခေါင်းခါသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး” ဆင့်ထံမှ ပင့်သက်ရွိုက်သံကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက် တည်းပင် နှုတ်မှလည်း ညည်းပြော၏။

“စိတ်ညစ်တယ် အစ်ကိုရယ်”

သည်မျှသာဆို၍ ခပ်တွေတွေလေးထိုင်နေသည်။

အင်း ဘာများပြဿနာပေါ်လာလေပြီမသိ။

ရုံးခန်းထဲမှာမေး၍ကလည်း မကောင်းသဖြင့် အပြင်

ထွက်ဖို့ ပြင်ရတော့သည်။

“မောင်ညွန့်သန်းရေ”

“ခင်ဗျာ ဆရာ”

“ငါပြန်တော့မယ်ကွာ၊ မင်းခဏလောက်စောင့်နေပြီး
၄ နာရီလောက်ကျတော့ ပိတ်လိုက်ပေါ့ကွာ။ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကဲ လာ ဆင့်၊ သွားကြရအောင်”

စာကြည့်တိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“အိမ်ကိုပဲ သွားမလား”

“သဘောပဲ”

အိမ်ဘက်သို့ပင် ခြေဦးကိုပြင်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း

စကားတောက်ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ဆင့်က ရုတ်ခြည်းမဖြေသေး။

“ပြောပါဦး ဆင့်ရဲ့”

“အမေနဲ့ စကားများလာလို့ပါ”

“ဪ”

ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ရသောကိစ္စမှန်းအလိုလို
တွေ့မိလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟင်”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဟိုလူကိစ္စကြောင့်ပဲ ဆိုပါတော့”

“ဟို သန်းလွင်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလူက အမေ့ကို နားပူနားဆာလုပ်ပုံရတယ်။ အမေက ဆင့်ကိုလာပြီး နားပူနားဆာလုပ်ပြန်ကော။ ညည်းတို့တိစ္စတ ဘယ်လိုလဲ။ ငါက မောင်သန်းလွင်ကို ဘယ်လို ပြောလိုက်ရမှာလဲနဲ့ လုပ်ပြန်ကော။ ဒါနဲ့ ဆင့်လဲ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကိုသန်းလွင်ဆိုတဲ့လူကို မျှော်လင့်မနေနဲ့လို့ပြောလိုက်။ သမီးတို့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာလို့ ပြောပစ်လိုက်တော့ အမေ ဒေါကန်တော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ဆင့်လဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဒီကိုလာမယ်လို့ ပြောခဲ့တာလား။”

“ပြောခဲ့လို့ ပိုပြီးပြဿနာတက်တာပေါ့”

“ဘယ်လိုပြဿနာတက်တာလဲ”

“အမေက တစ်ခါတည်း ပြန်မလာခဲ့နဲ့တော့တဲ့”

“စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာဖြစ်မှာပါ”

“ဘာလဲ၊ ကိုက အဲဒီလို တကယ်မပြောစေချင်ဘူးပေါ့။ ဒါဆိုလဲ ရပါတယ်။ ဆင့်ပြန်မယ်”

ဆင့် ဒေါသငွေ့က ကျွန်တော့်ထံသို့ပင် ဝေ့လာသည်။

“ကိုက အဲဒီသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဆင့်ရယ်။ ဆင့်ကြည့်ရတာ အခုထိ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးထင်တယ်။ သည်းခံစိတ်မွေးပါဆင့်ရယ်။ ကိုယ်က သားသမီးပဲ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးအပေါ် မကောင်းဘယ်သူ ရှိပါ့မလဲ”

“ဘာလဲ။ ကိုက ဆင့်ကို တရားပြနေတာလား”

“ဆင့်က အဲသလို ယူဆတယ်လား”

သည်လိုကျတော့လည်း မရွှေ့ချော ဘာမျှပြန်မပြော
လေ။

နှစ်ဦးသား စကားဆက်မဆိုဖြစ်ကြတော့။

ကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့် ကိုယ်တွေးလျှောက်လျှောက်ရင်း
ရပ်ကွက်ထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟေး”

မြို့မလမ်းထိပ်ဘက်မှ အသံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ သံချောင်း။

သံချောင်းက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆင့်က သံချောင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ကိုညီလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆင့်။ ကိုတို့ကိုတွေ့လို့ လှမ်းခေါ်တာ”

သံချောင်းက ကျွန်တော်တို့ထံ ပြေးလာသည်။ အနား
ရောက်သော် ဆင့်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟေး”

လက်တစ်ဘက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ လက်တစ်ဘက်က
အိမ်ဆီသို့ ညွှန်ပြလေ၏။

“အိမ်ကိုသွား” ဟူသော သဘော။

“သွားမှာပါတွ။ သွားမှာပါ။ ကဲ ကဲ မင်းလဲ တစ်ခါတည်း
လိုက်ခဲ့တော့။ ဟုတ်လား”

“ဟင်း”

သူ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြန်လိုက်လာသည်။

“သူက မှတ်မိသားပဲနော်။ ဟေ့ မောင်သံချောင်း။ ထမင်း
စားပြီးပြီလား”

“ဟင်း”

သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဆင့်ရယ်၏။ အိမ်ဝ
သို့ရောက်သော် သံချောင်းက အိမ်ထဲသို့ ဟေးဟု အသံပြု၏။
အေးမာထွက်လာသည်။ သံချောင်းက အေးမာအား ဟင်းဟု
အသံပြုရင်း ဆင့်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။

“ဧည့်သည်ပါလာတယ်”ဟူသော သဘော။

“ဟယ် အစ်မ၊ လာ လာ”

အေးမာက ဆင့်ကိုပြေး၍ လက်ဆွဲရင်းပြောသည်။

“အစ်မတို့က စုံတွဲခုတ်လာကြတာပေါ့လေ။ ဒီကောင်နဲ့
က ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တာလဲ”

“လမ်းထိပ်မှာ အေးမာရဲ့။ အေးမာကော ဒီနေ့ ဆိုင်
မထွက်ဘူးလား”

“အပြုံးပဲသွားထွက်တယ်။ အိမ်မှာ မီးပူတိုက်စရာတွေ
ရှိနေတာနဲ့။ အစ်မ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အေး၊ ပြီးပါပြီကွယ်”

“မစားရသေးရင် ပြောနော်။ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ
အများကြီးရှိတယ်”

“စားပြီးပါပြီကွယ်”

ခဏတဖြုတ် ထိုင်စကားပြောကြသည်။

အတန်ကြာတော့ ဆင့်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ကို ရေလယ်ဘုရားက ဝေးလားဟင်”

“အင်း၊ နည်းနည်းတော့ဝေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကားစီး
ရင် မိနစ်လေးဆယ်လောက်ပဲကြာပါတယ်။ ဘာလဲ ဆင့်သွားချင်
လို့လား”

“အင်း။ ရောက်တုန်း သွားမလားလို့”

ကျွန်တော်လက်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ညနေ ၃ နာရီ။

အင်း၊ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ရေလယ်ဘုရားသို့ ၄ နာရီ
လောက်မှ ရောက်မည်။ တစ်နာရီလောက် ဘုရားဖူး။ ညနေ ၅
နာရီလောက် ပြန်ထွက်။ ၆ နာရီလောက်မှ အိမ်ရောက်မည်။

ဆိုလျှင် ဆင့်ရန်ကုန်အပြန်မိုးချုပ်မည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲခေါက်က မိချင်မှမိသည်။ မမိလျှင် ၇
နာရီ၊ ၇ နာရီခွဲခေါက်တို့မရှိ။ ၈ နာရီသင်္ဘောခေါက်သာ ရှိတော့
သည်။ သည်တော့ ဆင့်အပြန်မိုးချုပ်မည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား။ အခုပဲ ၃ နာရီထိုးနေပြီ။ ဆင့် အပြန်
မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်”

“ချုပ်ပါစေကိုရယ်၊ တမင်မိုးချုပ်မှ ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ဘာမျှ ထပ်မပြော နိုင်တော့။

“ကဲ-ကဲ၊ ဒါဖြင့်လဲ ထ၊ ဩော်-အေးမာရေ တို့ ဒီညနေ ထမင်းစားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“လာ-ဆင့်၊ သွားကြမယ်၊ ဆရာသံချောင်း အိမ်မှာပဲ နေနော်၊ အပြင်ထွက်မသွားနဲ့ဦး၊ အေးမာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်၊ ကြားလား”

သံချောင်းကို မှာရသည်။ သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ကြွက်ဖြူက ဘယ်သွားတုန်း”

“ဖိတ်စာသွားပို့တယ် အစ်ကိုလေး”

“ဩော် ဩော်”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ဈေးကျောက် တန်းကားဂိတ်သို့ သွားပြီး ထွက်မည်ကားတစ်စီးပေါ်၌ တက်ထိုင် နေလိုက်သည်။

ကားက လူပြည့်မှ ထွက်မည်မို့ အတန်ကြာမျှ စောင့်ရ သေး၏။ ညနေ ၃ နာရီခွဲလောက်မှ ကားကထွက်သည်။

ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားသို့ ရောက်တော့ ညနေ

၄ နာရီခွဲ။

ဘုရားဖူး၊ ဟိုလျှောက်ကြည့်၊ သည်လျှောက်ကြည့်။
ခေတ္တမျှထိုင် စကားပြောရုံဖြင့် ညနေ ၅ နာရီက ကျော်သွားလေ
သည်။

“သွားကြရအောင်”

ကျွန်တော်ကပင် လောဆော်လိုက်ရသည်။

နှစ်ဦးသား ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကာ တစ်ဘက်သို့
ကူးမည့် ငှက်သမ္ဗန်ကို စောင့်ရလေသေး၏။

သမ္ဗန်တစ်စီးရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တ အရင်
တက်သည်။ ပြီးမှ ဆင့်ကိုလက်ကမ်းပေး၊ ဆင့်က ကျွန်တော်
လက်ကိုကိုင်ပြီး တက်။

သမ္ဗန်ပေါ်မှနေ၍ မြစ်ရေထဲ လက်ကလေးဖြင့် ထိုးခွဲ
ကစားနေသော ချစ်ရသူကိုကြည့်၍ ရင်တွင်အလိုလို ကြည်နူး
လာလေသည်။ ချစ်သူ၏ မျက်နှာလှလှကလေးကလည်း အပြုံး
ဖူးတို့ဖြင့် လှိုင်နေမြိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သည်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်သော် သန်လျင်သို့သွားမည့်
မော်တော်ကားဂိတ်သို့ လမ်းလျှောက်ရလေသေးသည်။

ကျွန်တော်က လက်မှနာရီကိုကြည့်ရင်း

“ဆင့်တော့ ည ၉ နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တော့
မှာပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ၈ နာရီသင်္ဘောခေါက်ပဲ မိတော့မှာ”

“အဲဒီလောက်ပြန်ရောက်ရင် အတော်ပဲ။ အဲ အခုမှ

သတိရတယ်။ ကိုလဲ ရန်ကုန်မှာပဲ အိပ်ရတော့မှာပေါ့။”

မှန်လေသည်။ ဆင့်က ဗဟန်းတွင်နေသူ။ ဆင့်ကို ဗဟန်းအထိ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးရမည်။ သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ကျွန်တော် သန်လျင်သို့ပြန်၍မရတော့။ ရန်ကုန်မှသန်လျင်သို့ ကူးသည့်နောက်ဆုံးသင်္ဘောက ည ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ထွက်သည်။ သည်အခေါက်ကို ကျွန်တော်ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မမီနိုင်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကိုကျော်ဖြူတို့ မခင်ပိုင်းတို့အိမ်ပဲ သွားအိပ်လိုက်တာပေါ့။”

စကားတပြောပြောဖြင့် ကားဂိတ်သို့ရောက်လာသည်။ ညနေ ၅ နာရီခွဲကျော်လေပြီ။

တော်သေးသည်။ ဂိတ်တွင်ကားတစ်စီးသာရှိ၏။ သည် ကားက ကျောင်းတန်းမှ သန်လျင်သို့ထွက်မည့် နောက်ဆုံးကား။

“တော်သေးတယ်။ ဒီကားမမီရင် ကိုယ်တို့ပြဿနာပဲ”

ကားက လူမပြည့်သေး။ တစ်ဝက်မျှပင်ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း လူပြည့်အောင်စောင့်ရသည်။ လူပြည့် သွားတော့ ညနေ ၆ နာရီကျော်လေပြီ။ သည်တော့မှ ကားက စထွက်လေ၏။ ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကား သိပ်မဆိုဖြစ်ကြ။ ကိုယ့်အတွေးဖြင့် ကိုယ်ငြိမ်၍ လိုက်လာသည်။

ဆင့်က အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းငေးကာ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းများ၌ အာရုံဝင်စားနေပုံရလေ၏။

ကားကမူ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တစ်ရိပ်ရိပ်။

သန်လျင် ကျောက်တန်း မော်တော်ကားလမ်းဆို
တော့လည်း ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်မှာက ရွာတလေးများ၊
လယ်ကွင်းများ၊ အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း သစ်ပင်သစ်တောတလေးများသာ။

ကျောက်တန်းနှင့် သန်လျင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကြား
အလယ်ရွာအနီးသို့ရောက်သော် ပြေးနေသောကားသည် တစ်
ချက်နှစ်ချက် တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ ထိုးရပ်သွားလေသည်။

“ကားပျက်ပြီထင်တယ်”

ခရီးသည်တစ်ဦး၏အသံ။ မှန်သည်။ ကားပျက်လေပြီ။
“ဒုက္ခပဲ”

လက်မှနာရီကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ရေရွတ်မိ၏။

ကားဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာကတော့ ကားခေါင်းပိုင်း
တွင် ဟိုနှိုက် သည်နှိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်လည်းပဲ အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်အလုပ်က လက်ကနာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်
ပင့်သက်ချလိုက်။ ပင့်သက်ချလိုက်။ လက်ကနာရီကို လှမ်းကြည့်
လိုက်။

ကျွန်တော်စိတ်မော့၍နေသည်။

၈ နာရီသင်္ဘောခေါက် မမီလျှင်ဒုက္ခ။

အခုပင် ၇ နာရီထိုးပေတော့မည်။ ကားက အခုထိပြင်
တုန်း။ ကားဆရာလည်း ချွေးပျံ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ချွေးပျံ့။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဆင့်ကညည်းသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ညည်းပင်မညည်းနိုင်။ ကားပြင်
နေရာသို့ စိတ်မော့စွာ ကြည့်နေမိသည်။

၇ နာရီခွဲလေပြီ။ ကားက ဘာမျှမထူးခြားသေး။

အင်း သိပ်တော့မလွယ်တော့။

“ကို သင်္ဘောခေါက်မိပါသေးတယ်နော်”

ဆင့်လည်း စိုးရိမ်စပြုပြီ။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ မေးလာ
လေ၏။ ကျွန်တော်ပင့်သက်ချမိသည်။

“အခု ၇ နာရီခွဲနေပြီ။ အခုနေ ကားပြန်ကောင်းသွားရင်
တော့ မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုတို့အိမ်ကိုတော့ ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း သင်္ဘောဆိပ်ကို တန်းစီးမှ မိမှာ”

ဆင့်က လက်မှနာရီကိုကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချ၏။

ဟော ကားစက်စမ်းသံတော့ ကြားလေပြီ။

ဘုရား ဘုရား။

“ကဲ ကဲ ကားကောင်းသွားပါပြီ။ ခရီးသည်တွေ
ပြန်တက်ကြပါ”

သည်တော့မှ ခရီးသည်များ ပင့်သက်ကိုယ်စီချပြီး
ကားပေါ်တက်ကြ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ပင့်သက်ကောင်းစွာ မချနိုင်သေး။

နာရီက ၈ နာရီထိုးဖို့ ၁၈ မိနစ်အလို။ သည် ၁၈ မိနစ်

အတွင်း သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်ပါမလား။

ဘုရား ဘုရား။

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ကားပေါ်တွင် ဘုရားတလိုက်
ရင်း နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ရောက်လာသော ခရီးအနေ
အထားကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်နှင့် ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာ
မရဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကျိုက်ခေါက်ဘုရားသို့ ရောက်သည်။ ၈ နာရီထိုးရန်
၁၀ မိနစ်သာလိုတော့သည်။ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆက်မောင်း
သည်။

သန်လျင်မြို့ထဲသို့ဝင်သည်။ ၅ မိနစ်သာလိုတော့သည်။
ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆက်မောင်းသည်။

ဟော ဟော သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လေပြီ။ ၈ နာရီ
လည်း ထိုးလေပြီ။

သင်္ဘောဥသံကိုကြားရသည်။ ကားပေါ်မှ ကမန်း
ကတန်းဆင်းသည်။

သို့သော် သင်္ဘောက ထွက်ခွာ သွားလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရင်မောရလေပြီ။

ဆင့်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းမေးရှာသည်။

“နောက်ထပ်သင်္ဘောခေါက် မရှိဘူးလားဟင်”

“မရှိတော့ဘူးဆင့်ရဲ့။ အဲဒါ နောက်ဆုံးခေါက်ပဲ။”

ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ရတော့မှာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မှလဲ။
 ကိုတို့အိမ်မှာပဲအိပ်ပေါ့။ ကိုညီမလေးတွေ ရှိနေတာပဲ။ သူတို့နဲ့ပဲ
 အိပ်ပေါ့”

“ဟင်း”

(၂၀)

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ဆင့်က ရန်တုန်တို
မပြန်တော့ဟု ပြောလေသည်။

ပြဿနာ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိလေ
တော့။

“မဟုတ်သေးဘူးဆင့်။ ဆင့်အိမ်က စိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကိုရယ်။ ဆင့်မပြန်ရဲဘူး။ ကို စဉ်းစားကြည့်။
အိမ်က စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာတယ်။ အဲဒီည ပြန်မအိပ်ဘူးဆို
တော့ အိမ်က ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“အဲဒါတော့ ဆင့်ရယ်၊ အမှန်အတိုင်းပဲပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုကပြောတော့ လွယ်လွယ်လေး။ နေပါ
ဦး။ ကိုက ဘာလဲ-ဆင့်ကို သိပ်ပြန်စေချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြော
နိုင်။

ဆင့်က ထပ်မေးသည်။

“ဟင် ကို ကိုက သိပ်ပြန်စေချင်နေတယ်လား”

ပင့်သက်ချသည်။ အပြင်သို့တွေဝေစွာငေးမောမိသည်။
ခွန်းတုံ့ပြန်ရန် စကားစက တော်တော်နှင့်ရှာမရ။ ကျွန်တော်
ဆင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဆင့်”

ဆင့်က ကျွန်တော့်ကို ရိုဝေစွာကြည့်သည်။

ကျွန်တော်က

“ဆင့် တကယ်မပြန်တော့ဘူးလား”

ဆင့် ခေါင်းခါပြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မပြန်နဲ့တော့၊ ဒီမှာပဲနေ”

သို့ဖြင့် အစီအစဉ်ရှိမထားပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ တကယ် ဆုံဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဆင့်အမေကလည်း ပြတ်တော့အပြတ်သား။ နောက် တစ်နေ့မှာပင် ဆင့်ရုံးသို့လာ၍ ဆင့်အဝတ်အစားများကို ပေးသွားလေသည်။ သည်တော့လည်း ဆင့်နှင့်ကျွန်တော်သည် သန်လျင်မှာပင် အတူနေဖြစ်ကြလေတော့သည်။

သည်ကိစ္စများကို ကျွန်တော့်အမေထံ စာလှမ်းရေး၏။ လာခဲ့ပါဟုလည်း မှာရသည်။

သို့သော် အမေကား မလာ။ စာတစ်စောင်တော့မူ ရောက်လာလေ၏။

သား

အမေ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ အမေ လည်းဝမ်းသာပါတယ်။ အမေတော့ အဓိဋ္ဌာန်စေ့မှပဲ လာတော့ မယ်သား။ ငါ့သားများ ကျန်းမာပါစေ။

အမေ

အင်း သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း

အမေ့ကို မျှော်နေ၍မဖြစ်တော့၊

ခက်သည်က အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့အိမ်
မှာပင် နေနေရခြင်းပင်။

ကျွန်တော့်သဘောကတော့ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်လာ
လျှင် ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ဖြင့်သာ နေချင်သည်။ ပြီး သမီး
ယောက်မချင်း တာရှည် တည်မတည် သင့် မသင့်ဟူသည်ကို
ကျွန်တော် အာမမခံနိုင်။

ဆင့်သဘောကို မေးကြည့်တော့ ဆင့်ကလည်း
ကျွန်တော့်လိုပင်။

သည်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခွဲနေဖို့ ကြိုးစား
ကြလေတော့၏။ ပထမ အိမ်ခန်းငှားရမည်။ နောက် အိမ်ထောင်
ပရိဘောဂပစ္စည်း။

တော်သေးသည်။ ဆင့်က စာတိုက်တွင် ငွေစုထားသူမို့
လောလောဆယ် ဆင့်တွင် ငွေသုံးလေးထောင်မျှ ရှိသည်ဟု
သိရလေသည်။

သန်လျှင်မှာက အိမ်စပေါ်ငွေ သိပ်မပေးရတတ်။
တစ်ထောင် တစ်ထောင့်ငါးရာဆိုလျှင် အိမ်သန့်သန့်၊ အခန်းသန့်
သန့် ရတတ်လေသည်။

သို့ဖြင့် စပေါ် ၁၅၀၀ ဖြင့် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းငှားလိုက်
ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရပ်ကွက်ကျော်မှာပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်။

အခု ငှားလိုက်သည်က နဲ့သာကုန်းရပ်ကွက်၊ ကြားတွင် ဘုရား
လမ်းမကြီးတစ်လမ်းသာခြားသည်။

နောက်အပတ်တွင် နေ့ကောင်းရက်မြတ်ရွှေပြုံး ထိုအိမ်
သို့ ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့လေ၏။

ဪ အခုတော့လည်း ကျွန်တော်သည် တကယ့်အိမ်
ထောင်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သွားပါကောလား။

* * *

(၂၁)

“အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မှာက အခုဆို ကြွက်ဖြူရယ်၊ အပြုံးရယ်၊ အေးမာရယ်၊ ဟိုကောင် သံချောင်းရယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဟိုကောင်ကတော့ ထည့်တွက်မနေပါနဲ့။ ဆိုတော့ သုံးယောက်ပဲရှိတော့တယ်။ ဒီသုံးယောက်မှာလဲ အပြုံးက သူ့အထည်ဆိုင်ကိစ္စနဲ့ အိမ်မှာမရှိဘူး။ အေးမာကလဲ ကျောင်းသွား၊ ကျူရှင်သွားနဲ့။ ကြွက်ဖြူတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ဒိုင်ခံနေနေရတော့ သူ့မှာ တခြားကိစ္စတွေ ဘာမှမလုပ်ရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ အိမ်ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာ ဝိုင်းစဉ်းစားကြပါဦး။”

တစ်နေ့ အစ်မကြီးက သန်လျင်မှာရှိသမျှ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်တွေကို ခေါ်၍ အထက်ပါအတိုင်း ဆွေးနွေးသည်။
ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

အိမ်မှာကအခုဆို လူကြီးဆို၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

“ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့။ အမေ့ကိုရအောင်ပြန်ခေါ်။ ဟုတ်တယ် ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်။”

ကြွက်ဖြူက သည့်နှယ်အဆိုတင်သွင်းသည်။
သည်အဆိုကို အားလုံးသဘောကျကြသည်။
ထို့ကြောင့် အစ်မကြီးက အမေ့ထံ စာရေးလိုက်သည်။

အမေ အရေးကြီးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီးပြီးချင်း ခဏပြန်လာခဲ့
ပါဦး။ သည်လိုရေးလိုက်သည်။

ပြီးသော် အမေ့ကို ကျွန်တော်တို့ မျှော်ကြသည်။

ဪ။ တစ်လကျော်ကျော်လောက် မျှော်ရဦးမှာပဲ။

(၂၂)

“မိုးချုပ်လှချည်လား ကို”

“ဟုတ်တယ်ဆင့်ရာ။ ကိုမိုးနီကြီးနဲ့ တွေ့နေတာနဲ့ ဆင့်ကော ဘယ်နှစ်နာရီခေါက်နဲ့ ပြန်သလဲ”

“၅ နာရီခေါက်ပီပေမယ့် ကိုကိုများ တွေ့မလားလို့ ၅ နာရီခွဲခေါက်အထိ စောင့်သေးတယ်”

“နောက်ဆို မစောင့်ပါနဲ့ဆင့်ရယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ခိတဲ့ အခေါက်နဲ့ပြန်ပါ။ အင်း၊ ဆင့်လဲ အခုမှ သန်လျင်သူလုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေပြီနော်။ သန်လျင်ကနေ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ဆင်းနေရ တာ စိတ်မပျက်ဘူးလား”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကိုရယ်။ ကဲ၊ အဲဒါအသာထားစမ်း ပါဦး။ ဒီနေ့သွားတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား။ စာမူခတော ရရဲ့ လား”

“စာမူခနေနေသာသာ၊ စာမူတောင် အခုလမပါပါဘူး ဆင့်ရယ်။ အရေးကြီးတဲ့စာမူတစ်ခု သုံးလိုက်ရလို့ ကိစ္စတွေကို ရှေ့လရွေ့လိုက်တယ်တဲ့”

“ဟင်း၊ ကိုဟာကလဲ။ လမ်းစရိတ်ကုန်တာပဲ အဖတ် တင်ပါလား”

“ဒီလိုပါပဲဆင့်ရယ်။ မဂ္ဂဇင်းစာရေးသမားတွေရဲ့ ဘဝ ဆိုတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မဂ္ဂဇင်းမှာစာရေးရတာ စိတ်ကုန်ချင်လာတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေက အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာ

တော့ ရောင်းတန်းကောင်းတဲ့လူတွေ နာမည်ရှိပြီးသားလူတွေရဲ့
 စာမူတွေကိုပဲ အလှအယက်သုံးနေကြတယ်။ ကိုယ်တို့ကျတော့
 စကောစကတွေဖြစ်နေတယ်။ ကလောင်သစ်လဲမဟုတ်။ ရောင်း
 တန်းကောင်း နာမည်ရှိပြီးသား ကလောင်ကြီးတွေလားဆိုတော့
 လဲ မဟုတ်ပြန်နဲ့။ ကြားညှပ်နေရတဲ့ဘဝ”

“ဒါကတော့ ကိုရယ်။ ကိုပဲ ပြောတာပဲ။ ဒီအလုပ်က
 စိတ်ရှည်ရတယ်ဆို”

“စိတ်ကလဲ ကြာလာတော့ တယ်မရှည်ချင်တော့ပါဘူး။
 တောက်၊ အခုနေများ လက်ထဲမှာ ငွေတစ်သောင်း နှစ်သောင်း
 လောက်ရှိရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာအုပ်ကော်ထုတ်ပစ်လိုက်
 ပါတယ်”

(၂၃)

အမေ့ကို မျှော်နေစဉ်မှာပင် အမေရောက်လာလေသည်။

သို့သော် အမေ့ကိုမြင်ရသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတတွေ မျက်ရည်ဝေရ ကြွေရလေတော့သည်။ အမေကား လူဝတ်ကြောင် မဟုတ်တော့ပါတကား။

ဆရာလေးညဏ္ဍာစာဂီဖြစ်နေပါပေါ့လား။

သီလရှင်ဝတ်နှင့်တွေ့လိုက်ရသော အမေ့ကို ထပမတော့ ကျွန်တော်တို့အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ အပြုံးနှင့်အေးမာက “အို အမေရယ်” ဟု ဆိုညည်းရင်း မျက်ရည်ကျလေသည်။ အစ်မတို့လည်းပဲ မျက်ရည်ဝေလည်လည်။

ကျွန်တော်လည်းပဲ မျက်ရည်ဝေလည်လည်။

အမေက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ပြောလေသည်။

“ဘာလို့ ငိုကြသလဲ ဒကာမလေးတို့။ ဘဝကူးကောင်းရာကောင်းကြောင်းအတွက် လောကုတ္တရာအလုပ်ကိုလုပ်တာ အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ ကျင့်ထုံးပေပဲ။ ဒီအတွက် ဒကာ ဒကာမလေးတို့ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူခြင်းတောင် ဖြစ်သင့်တယ် မဟုတ်လား။”

ဪ-အမေရယ်။

အမေကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။

“ဒုက္ခမေဝဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဒုက္ခမေဝ နိရုဇ္ဈတိတဲ့၊ ဒုက္ခနဲ့စခဲ့တဲ့ ဒီရုပ် ဒီနာမ်ကြီးဟာ တစ်ချိန်ဒုက္ခနဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်ရမှပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီဒုက္ခတွေကို စောစောစီးစီးငြိမ်းအောင် ပယ်သတ်နိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဆရာလေးအတွက် ဒကာ ဒကာမတို့ ဘာမှ မကြောင့်ကြနဲ့ အခုလဲ ဆရာလေး ခဏလာတာပါ။ ဒီည ရထား နဲ့ ပြန်မှာ”

“ဟင် အမေ၊ အဲ ဆရာလေးက ညတောင် မအိပ်ဘူး”

“မအိပ်ပါဘူးကွယ်။ နေပါဦး ဒကာလေး အမျိုးသမီးဆို တာကော”

“အလုပ်က မလာသေးပါဘူး ဆရာလေး”

“ဪ-ဪ။ အေးလေး။ မမြင်မတွေ့သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သံယောဇဉ်တစ်မျှင်ထပ်ရစ်ချင်နေပါဦးမယ်။ ကဲ ဒကာလေးတို့ အားတယ်မဟုတ်လား။ လာကြ ဒကာလေးတို့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို သွားကန်တော့ရအောင်။ ဆရာလေးလည်း နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေချင်လို့ပါ”

အဖေ့ကို ရည်ရွယ်ပြောကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

သည်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အဖေ အုတ်ဂူရှိရာ ညောင်သုံးပင် သုဿာန်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှား၍ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားလမ်းမကြီးပေါ်သို့အရောက်။

“ဟော ဟိုမှာ ဟိုမှာ သံချောင်း”

အေးမာကပြောသည်။ အမေဆရာလေးက အေးမာ
ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးအစုံက ရီဝေ၍သွားသည်။

“မြင်းလှည်းဆရာကြီး ခဏရပ်ပါဦး”

မြင်းလှည်းကိုရပ်ခိုင်းသည်။ မြင်းလှည်းဆရာက ရပ်ပေး
၏။

“ဒကာလေးကို သွားခေါ်လိုက်ပါဦး”

အမေဆရာလေး၏ ဆန္ဒအရ ကျွန်တော် မြင်းလှည်း
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သံချောင်းထံလျှောက်သွားသည်။
သံချောင်းက ထုံစံအတိုင်းလမ်းပေါ်မှာ။

“ဟေ့ကောင်”

ကျွန်တော့်အသံကြားတော့ သံချောင်းက ဆက်ခနဲ
လှမ်းကြည့်သည်။

“လာ ဟေ့ကောင်။ အမေရောက်နေတယ်ကွ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ လာ လာ”

ကျွန်တော် သံချောင်းကိုတွဲ၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။
မြင်းလှည်းပေါ်သို့လည်း တွဲ၍တင်ပေးရ၏။ အမေဆရာလေးက
သံချောင်းကို ရီဝေစွာကြည့်နေသည်။ ဘာမျှတော့မပြော။

အေးမာက

“သံချောင်း ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ”

သည်တော့မှ သံချောင်းက အမေဆရာလေးထံ လှမ်း
ကြည့်သည်။

သံချောင်းက အမေ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးမည်
ပြု၏။ သို့သော် အမေဝတ်ထားသည့် သီလရှင်အသွင်ကြောင့်
ရုတ်ခြည်းပြန်တည်သွားသည်။ အမေ့ကိုလည်း ကြောင်အမ်း
အမ်းဖြင့် ကြည့်လေသည်။

“မြင်းလှည်းဆရာကြီး၊ မောင်းလေ”

မြင်းလှည်းက ဆက်ထွက်လာသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်
တွင် မိသားစုစကားမဆိုဖြစ်ကြ။ အမေဆရာလေးကလည်း ဘာ
စကားမျှမဆိုဘဲ အပြင်သို့လှမ်းငေးရင်း ငြိမ်၍လိုက်လာသည်။
သံချောင်းကတော့ အမေ့ကိုရီဝေစွာ စူးစိုက်ကြည့်
နေလေ၏။

ညောင်သုံးပင်သုသာန်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင် မြင်း
လှည်းကို ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ လမ်းဆုံးသဖြင့် အထဲထိ လှည်းကို
မဝင်စေချင်တော့။

သုသာန်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဝင်လာကြသည်။
အဖေ့အုတ်ဂူသည် ညစ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်စပြုနေလေပြီ။
အုတ်ဂူအနီးတွင် မိသားစုခြေစုံရပ်ကြ၏။

အမေဆရာလေးက အဖေ့အုတ်ဂူထိပ်တွင်ရပ်၍
ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်၍နေလေသည်။ ပြီးတော့မှ
ကျွန်တော်တို့ဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

“ကဲ၊ ကဲ။ ကန်တော့ကြ၊ ကန်တော့ကြ”
ကျွန်တော်တို့ အဖေအုတ်ဂူကို ကန်တော့ကြသည်။

“ဟို ဒကာလေး၊ ကန်တော့လေ”
သံချောင်းကို လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သံချောင်းသည် အဖေအုတ်ဂူကို ရီဝေစွာကြည့်နေရာ
မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ဆတ်ခနဲထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကန်တော့၊ ကန်တော့”
ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်မှ သံချောင်း လက်အုပ်

ကလေးချီလေသည်။
အားလုံး ကန်တော့ပြီးဖြစ်သောအခါ အဖေအုတ်ဂူကို

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြသေး၏။
“ကဲ-ကဲ၊ ပြီးရင် သွားကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ သုဿာန်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
အိမ်သို့ရောက်တော့ ညနေ ၃ နာရီကျော်လေပြီ။

အမေဆရာလေးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌
တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်၍နေလေသည်။

သံချောင်းက ဆရာလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ၊
ဆရာလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ လက်သည်းကို ငုံ့တိုက်

လိုက်နှင့်လုပ်နေသော သူ့ကို အမေဆရာလေးက တစ်ချက်သာ
လှမ်းကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ဖြတ်ခနဲပြန်ရပ်သည်။ ဝင့်သတ်

တစ်ချက်ချောသည်။ အပြင်သို့ရီဝေစွာ ဝေးသည်။ ပြီးသော်

ကျွန်တော်တို့ဘက် ဝေကြည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ အားလုံး ခဏလာကြဦး”

ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမေ ဆရာလေးအနီး၌ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။

“သေသေချာချာနားထောင်ကြ။ ဆရာလေး လောကီ ကိစ္စအလုံးစုံကို အာရုံဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒီညရထားနဲ့ပြန်ပြီး တစ်သက်လုံး စစ်ကိုင်းမှာပဲ အရိုးထုပ်တော့မှာ။ ဒီတော့ ဒီအိမ် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒကာ ဒကာမတို့ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်။ အဲဒါ ချောက်က ဟိုဒကာလေးတို့ကိုပါ ခေါ်ပြီး မောင်နှမတ တွေ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ လုပ်သင့်သလို ဆက်လုပ်ကြပေတော့။ ဒါ ဆရာလေးရဲ့ နောက်ဆုံးစကားပဲ။ ကဲ ဆရာလေးသွားမယ်”

အမေဆရာလေးက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာထရပ်သည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ မျက်ရည်အဝိုင်းသားဖြင့် တွေ့ကြည့် နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်။ အမေဆရာလေး ခြေလှမ်းကို စတင်ပြင်သည်။ မျက်လုံးအစုံက သံချောင်းဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ဝေ၏။ သံချောင်းကတော့ မျက်လွှာကလေးချကာ လက်သည်းကိုက်လျက်။

ပင့်သက်ရွိုက်သံတစ်ချက် ခပ်သဲ့သဲ့မျှကြားရသည်။

“ကဲ သွားမယ်။ ဆရာလေးကို ကန်တော့ကြ”

ကျွန်တော်တို့ အမေဆရာလေးအနီးတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက် ကြသည်။ လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့ကြ၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်ရည်
များကိုယ်စီ လွမ်းနေကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ သံချောင်း။ ကန်တော့လေ”

ကျွန်တော် အသံကို ထိန်းကာပြော၏။

သံချောင်း လက်အုပ်ချီလေ၏။

အလို။

သူလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ။

(၂၄)

“အဖေလဲမရှိတော့ဘူး။ အမေကလဲ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်သွားပြီ။ ဒီတော့ ဒီအိမ်မှာ တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေက အကြီးတွေပဲရှိတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အကြီးတွေက အိမ်ထောင်သည်တွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီအကြီးတွေရဲ့ ဩဇာကလဲ တာရှည်ညောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

အစ်ကိုကြီးက အစ်မကြီးကိုမေး၏။

အစ်မကြီးက ကိုယ်တိုင်လည်း စကားနည်းသူမို့ ဘာစကားမျှပြန်မပြော။ သည်တွင် စိတ်မြန်သော ကြွက်ဖြူက ဝင်၍ ပြောလေတော့၏။

“အမေ့သာခွဲလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ရှုပ်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မိပြုံးကလဲ လင်ယူတော့မှာ။ အေးမာအချိုးကလဲ ကြည်ရှည်ခံမယ့်အချိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအိမ်မှ ဘယ်သူမှကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ စောစောစီးစီး အမေ့သာခွဲပစ်လိုက်။ နောက်မှ ပြဿနာရှုပ်ကြမှာနဲ့စာရင် အခုကတည်းက ရှင်းပစ်လိုက်တော့”

ကြွက်ဖြူစကားကပြတ်သည်။ စကားအပြောမတတ်၍ ခွစကားဟုထင်ရသော်လည်း တကယ်တွေ့ကြည့်တော့ ဟုတ်ချင်ချင်ရှိ၏။

မှန်သည်။ နောင်လည်းမလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည် ပြဿနာ။

အစ်မကြီးကပြောသည်။

“အမွေခွဲတာတော့ လွယ်ပါတယ်။ အခုခွဲလိုက် အခုရတာပဲ။ ခက်တာက နင်တို့က အတောင်အလတ်ခွဲနေကြပြီ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အဲ ဟိုကောင်ခုကွဲတအတွက်ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲ”

ကြွက်ဖြူကပြန်ပြောသည်။

“ဒါကတော့ အမွေခွဲလိုက်ပြီဆိုကတည်းက ဒီထောင့်အတွက် ရသင့် ရထိုက်တာ ရှိလာတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကိုတာဝန်ယူတဲ့လူ အဲဒီရသင့်ရထိုက်တာကိုယူ။ ရှင်းနေတာပဲ။ ဆိုလိုတာက ဒီအိမ်ကော ပုံနှိပ်စက်ကော တန်ဖိုးဖြတ်လိုက်တစ်သိန်းခွဲရတယ် ဆိုပါတော့။ သားသမီးဆယ်ယောက်တစ်ယောက်တစ်သောင်းခွဲ။ အဲ-သံချောင်းကို တာဝန်ယူတဲ့လူ အဲဒီတစ်သောင်းခွဲကိုယူ”

အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။

အတန်ကြာတော့ အစ်မကြီးက ပင့်သက်ချလျက်-

“အေးလေ။ နင်တို့ဘာ နင်တို့ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ ငါကတော့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပျိုရွယ်လေးတွေ ဖြစ်တဲ့ မိပြုံးတို့ အေးမာတို့ကို တာဝန်ယူပါမယ်။ သူတို့လဲ လင်မယူမယ့်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး။ အဲ-သံချောင်းတာဝန်ကျတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ နင်တို့တတွေထဲကပဲ တာဝန်ယူစို့ကောင်းတယ်”

အစ်မကြီးစကားကို အစ်မလေးက ဝင်၍ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်။ သံချောင်းအတွက်ကတော့ နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေထဲကပဲ တာဝန်ယူဖို့ကောင်းတယ်။ ငါလဲ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်တော့ တာဝန်ယူပါမယ်။ မမကြီးတစ်ယောက်တည်း နှစ်ယောက်စလုံးကို တာဝန်မယူပါနဲ့။ တာဝန်ကြီးပါတယ်”

အားလုံးငြိမ်သွားကြပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီးက ဆေးလိပ်ကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး

“ကဲ၊ အခုနပြောသလို အမွေခွဲလိုက်ပါပြီတဲ့။ တန်ဖိုးဖြတ်၊ အချိုးကျခွဲ၊ ဟုတ်ပြီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သံချောင်းကို ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲ”

ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။

သံချောင်းကိစ္စက ယောက်ျားလေးဖြစ်သူဘက်မှ တာဝန်ယူရမည်မို့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ငေးငိုင်သွားကြသည်။

အစ်ကိုကြီးက သူ့အောက်မှ ညီကိုလှမ်းကြည့်သည်။ မလှုပ်။ နံဘေးမှ ကြွက်ဖြူကိုကြည့်သည်။ ကြွက်ဖြူလည်း မလှုပ်။ ဆိုတော့ ကိုကိုကြီးအကြည့်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ရွှေ့သည်။

ကျွန်တော်ဖျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားသည်။

သည်စဉ် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ရပ်က ဖျတ်ခနဲကပ်သည်။ ကျွန်တော်ရုတ်ခြည်းပင် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်”

(၂၅)

တကယ်ပင် အမွေခွဲကြလေပြီ။ အိမ်နှင့်ပုံနှိပ်စက်ကို
 တစ်သိန်းခွဲဖြင့်ပင် တန်ဖိုးဖြတ်၍ အစ်မလေးက ယူလိုက်၏။
 တစ်ယောက်ကို တစ်သောင်းခွဲစီ အမ်းလိုက်သည်။
 ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အတွက်တစ်သောင်းခွဲ၊
 သံချောင်းအတွက်တစ်သောင်းခွဲ စုစုပေါင်း သုံးသောင်းရသည်။
 လောလောဆယ် အပြုံးက အစ်မကြီးနှင့်လိုက်နေ
 သည်။

အေးမာက အစ်မလေးနှင့်လိုက်နေ၏။

ကြွက်ဖြူကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြင့် ရှယ်ယာ
 ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်လေသည်။ ထိုဆိုင်မှာပင်အိမ်၊
 ထိုဆိုင်မှာပင်စား။

ကျွန်တော်ကား သံချောင်း၏ ရှယ်ယာတစ်သောင်းခွဲ
 ကိုယူထားမိပြီမို့ သံချောင်းကို အိမ်သို့ခေါ်လာရလေပြီ။

သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဇနီးဖြစ်သူက ကောင်းစွာ
 မကြည်ဖြူချင်။

“ကိုနွယ်၊ လူတစ်ယောက်တာဝန်ဆိုတာ သေးတယ်များ
 မှတ်နေလို့လား။ ပြီးတော့ ကိုယ်တာဝန်ယူလိုက်တဲ့သူက ဒုက္ခိတ”

“မင်းနားမလည်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်လဲ ကိုယ့်တွက်ကိန်းနဲ့
 ကိုယ်တာဝန်ယူလိုက်တာပါ။ တာဝန်ယူတယ်ဆိုတာကလဲ အလ
 ကားယူတာမှ မဟုတ်တာ။ သိတဲ့အတိုင်း တစ်သောင်းခွဲတောင်

ရခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အိုး၊ တစ်သောင်းခွဲက ကိုယ့်ဟာမှမဟုတ်တာ”

“လောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်ဟာပဲပေါ့ကွာ၊ မင်းမသိပါဘူးကွာ၊ တိုယ်လုပ်စရာရှိလို့ပါ။ အဲဒီအတွက် အရင်းအနှီး လိုနေလို့ပါ”

“ဘာလုပ်မှာမို့လို့ အဲဒီလောက် အရင်းနှီးကြီးက လိုရတာလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကလဲ”

“လုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်မလို့ မိန်းမရေ၊ လုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်မလို့၊ ကိုယ့် စာအုပ်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထုတ်မလို့”

* * *

(၂၆)

“ဟိုကောင် ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူးကို”

“အင်း အစ်မလေးတို့အိမ်ကိုပဲ သွားနေပြန်ပြီထင်တယ်။

ကဲ ကဲ ကိုလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

အစ်မလေးတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ဟောင်းဆိုတော့လည်း အရင်အိမ်ကိုပင် သူ့အိမ်ဟု သံချောင်းက ထင်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ညညတိုင် ထိုအိမ်သို့ ပင် သူကပြန်သည်။ ကျွန်တော်လိုက်လိုက်ခေါ်ရ၏။ ထင်သည့် အတိုင်းပင် သူက အစ်မလေးတို့အိမ်မှာ ရောက်နေလေသည်။

“ဟော ဟိုမှာ အစ်ကိုလေးလာပြီ။ သွား သွား ဒါက နင့်အိမ်မဟုတ်တော့ဘူး။ တို့အိမ်”

အေးမာက သံချောင်းကိုစသည်။

ကျွန်တော်က သံချောင်းကို ပြုံး၍ကြည့်လျက် -

“ဒီကောင်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အစ်ကိုလေးနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ”

“ဟုတ်လား။ အစ်မလေးတို့ကော မမြင်ပါလား”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတယ်”

“ဪ ဪ။ ကဲ ဆရာသမား။ ထ ပြန်မယ်။ ဒါ တို့အိမ်မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ နောက်ကို ဟိုအိမ်ကိုပဲ ပြန်လား။ ကြားလား”

နားလည်သလား၊ နားမလည်သလားတော့မသိ၊ ခေါင်း
တော့ညိတ်သည်။

“ကဲ ကဲ လာ၊ သွားမယ်”

သူ ထရပ်သည်။

“အေးမာကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

သူက အေးမာဘက် တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး ဟင်းဟု
အသံပြုကာ လက်ကို အပြင်ဘက်သို့ ဆတ်ပြသည်။

“သွားမယ်” ဆိုသော သဘော။

“ကြွ ကြွ မြန်မြန်ကြွ။ နောက်တစ်ခါ ဒီအိမ်ကို မလာနဲ့
နော် ဒါပဲ”

သည်လိုကျတော့လည်း ခမ္မာ အေးမာကို မျက်လုံး
ကလေးအဝိုင်းသားဖြင့် လှမ်းကြည့်ရှာလေ၏။

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ အေးမာရယ်”

ကျွန်တော် သံချောင်းလက်ကိုင်တွဲ၍ အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ည ၉ နာရီထိုးလှလေပြီ။

“ဟေ့ကောင်၊ အပေါ်မတက်နဲ့ဦး၊ ဆင့်ရေ အဲဒီက
လုံချည်အဟောင်းတစ်ထည်ရယ်၊ ဆပ်ပြာခွက်ရယ်ပေးစမ်းပါကွာ”

ဇနီးက လုံချည်နှင့် ဆပ်ပြာခွက်ကို လှမ်းပေးရင်း

“ဟိုအိမ်မှာ တွေ့လာတာပဲလား”

“အစစ်ပေါ့၊ ကဲ မိန်းမရေ၊ သူ့နဲ့ကိုဖို့ ထမင်း ပြင်ထားပါ

ကွာ”

ပြောပြီး သံချောင်းကို ရေမိုးချိုးပေးရ၏။

အဝတ်အစားလည်း ကိုယ်တိုင်ပင်လဲပေးရသည်။

“ကဲ ဆရာသမား၊ လာ ထမင်းစားရအောင်”

ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ထမင်းဝိုင်းတွင်လာထိုင်သည်။

“ဘာဟင်းတွေလဲကွ မိန်းမ”

“ကိုဖို့က ပုစွန်တုပ်ကြော်၊ ဆိတ်သားဟင်းက သံချောင်းဖို့၊ သူကဆိတ်သားကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သံချောင်း”

“ဟင်း”

သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီးရယ်၏။

ကျွန်တော်က သူ့ပန်းကန်ထဲ ဆိတ်သားဖတ်များ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ စား ဆရာသမား၊ နောက်နေ့တွေကျ ပြန်လာလို့ရှိရင် ဒီအိမ်ကိုပဲပြန်လာကွ။ သိလား၊ ဟိုအိမ်က မင်းအိမ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းအိမ်က ဒီအိမ်၊ သိလား”

“ဟင်း”

“အေး၊ မင်းကတော့ အကုန် ဟင်းနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ လုပ်လိုက်ရင် သောက်တလွဲချည်းပဲ၊ ဟားဟား”

“အို ကိုကလဲ ကလေးကို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“နောက်တာပါကွာ။ ရော့ ဟေ့ကောင် အသားဖတ် ဘယ့်နှယ်၊ စားကောင်းလား”

သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး ကောင်းရင်စား။ အပြတ်သာကြိတ်။ တကယ် တော့ မင်းဟာ ငါ့ကျေးဇူးရှင်ပါကွာ။ မင်းအကြောင်းတွေရေးပြီး ငါ စာပေလောကမှာ ထိုက်သလောက် နာမည်ရခဲ့တယ်။ အခု တစ်ခါ မင်းပိုက်ဆံနဲ့ လုံးချင်းထုတ်ဦးမယ်။ လုံးချင်းထုတ်ပြီးလို့ အောင်မြင်သွားရင် ငါစာပေလောကမှာ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ပြီ။ ဟား ဟား ဟား”

“ဘယ့်နဲ့။ ထမင်းစားမှာမစားဘဲ ကလေးကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ အဲဒါတွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ဟိုက ဘာနားလည်မှာလဲ။ စာရေးဆရာကြီးနော်၊ စာရေးဆရာကြီး၊ စိတ်ကိုလဲ ကောင်းကောင်းထားဦး။ နေပါဦး။ လုံးချင်း လုံးချင်းနဲ့။ အခု တော့်လုံးချင်းကကော ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ”

“စိစစ်ရေးတင်ထားပြီလေကွာ။ စိစစ်ရေးကျရင် ရိုက်ရုံ ပေါ့”

“အင်း။ တော့် လုံးချင်းကြီးလဲ မြန်မြန်ထွက်လာကာ မှပဲ”

(၂၇)

အလုပ်မှ ခွင့်တစ်လယူထားရသည်။
 လုံးချင်းဝတ္ထုက စရိုက်နေလေပြီ မဟုတ်လား။
 စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း သိပ်တော့
 မလွယ်လှ။

စာမူကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရ။ စာပေစိစစ်ရေးသို့တင်ရ။
 ပန်းချီဆရာထံပြေးရ။ မျက်နှာဖုံးပန်းချီအပ်ရ။ ပြီးလျှင်
 စိစစ်ရေး၌ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်ယူရ။ ပြီးတော့မှ တစ်ခါ
 တိုက်သို့ပြေး။ ဖလင်ရလျှင် ပုံနှိပ်စက်သို့အပ်။

စိစစ်ရေးမှ စာမူကျလျှင် စက္ကူထုတ်ဖို့အတွက် ယုပ်ရ
 ကိုင်ရ။ ပုံနှိပ်စက်သို့အပ်ရ။ ပုံနှိပ်စက်၌ ရိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် နေ့စဉ်
 သွားရောက်ကာ ပရူဖတ်ရနှင့် အလုပ်တွေက ဆက်၍နေ
 တော့သည်။

ယခုလည်း ရန်ကုန်သို့နေ့စဉ် ကူးရလေ၏။

စာအုပ်က စက်တင်ပုံနှိပ်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်
 တိုင်ပင်သွားကာ ပရူဖတ်သည်။ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပရူဖတ်သည့်
 လူတော့ရှိလေ၏။

သို့သော် ကိုယ့်ဝတ္ထုကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဖတ်ရှုပြင်ဆင်
 သည်က ပိုကောင်းလေသည်။ သူတစ်ပါးဖြင့် လွဲထား၍မဖြစ်။

ထို့ကြောင့်ဒုက္ခခံကာ သန်လျင်မှ ရန်ကုန်သို့ နေ့စဉ်ကူး
 ပြီး လာကြည့်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စာအုပ်မြန်မြန်ပြီးပြီး မြန်မြန် ထွက်ချင်နေလေ၏။ စာအုပ်ရိုက်နေစဉ်ကာလအတွင်း ကျွန်တော့်မှာ ညဘက်ညဘက်တွေမှာ အိပ်၍ပင်မပျော်။ စားလည်းသည်စိတ်၊ အိပ်လည်းသည်စိတ်ပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်များပင် မက်တတ်လေသေး၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်စာပြင်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ပန်းချီဆရာထံ ပုံသွားအပ်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာပင် ကျွန်တော့်စာအုပ် ရိုက်နှိပ်၍ပြီးသွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်၏ သံယောဇဉ်အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထုကို စတင်ဖြန့်ချိလေသည်။

အံ့မာ အိပ်မက်ထဲမှာ စာအုပ်ကရောင်းမလောက်ဆိုပဲ။

လူကြိုက်များလှသည်ဆိုပဲ။

ထိုစာအုပ် ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော့်နာမည်လည်း ဟုန်းခနဲတက်သွားလေသည်ဆိုပဲ။

ပြီး ထုတ်ဝေသူများ ငွေထုပ်ပိုက်၍ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။

ဟိုတိုက်ကထုတ်ဝေသူကလည်း ဆရာ ကျွန်တော့်ကို တစ်အုပ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ချီးမြှင့်ပါဆရာရယ် သည်တိုက်ကလည်း ဆရာကျွန်တော့်ကို တစ်အုပ်လောက်မစပါနော် စသည်ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြလေ၏။

အိပ်မက်က ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ

တလှုပ်လှုပ်။ အင်း-အိပ်မက်ကတော့ ကောင်းလိုက်တာ။

အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ။

ကွာ။ စာအုပ်ကလည်း ကြားလိုက်တာ။ မြန်မြန်ပြီးတာ မဟုတ်ဘူး။

စာအုပ်ရိုက်နှိပ်၍ ပြီးခါနီးလေလေ ကျွန်တော့်မှာ အနေခက်အထိုင်ခက် ဖြစ်လေလေ။ အိပ်မက်များက ဆက်၍ ဆက်၍ မက်လေလေ။

စိတ်ကစောနေတော့ သည်နေ့လည်း ကျွန်တော်ပုံနှိပ် တိုက်သို့ စောစီးစွာ ရောက်၍နေလေ၏။

ကျွန်တော်ရောက်သည့်အချိန်၌ ပုံနှိပ်စက်တွင် အလုပ် သမားပင် မစုံတတ်ချင်သေး။ ပုံနှိပ်စက်မှ ဖိုမင်ဦးမြတ် ကျွန်တော့် ကို ပြုံးကြည့်ရင်း-

“ဆရာလေး။ ဒီနေ့တယ်စောပါလား။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်က လူတွေတောင် မစုံကြသေးဘူး။ ဆရာလေး သန်လျင် က လူကရောက်နေပြီ”

“အေးဗျာ။ စာအုပ်က ပြီးခါနီးတော့ စိတ်ကစောနေ တယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ ဦးမြ၊ ဘယ်နှရက်လောက် ဖောင်ပိတ်မယ် ထင်သလဲ”

“ဒီ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ပိတ်ပါပြီ။ ဆရာလေး စောပြီး လို့လဲ အပိုပဲ။ ဒီနေ့မှ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မပူပါနဲ့ ဆရာလေး။ ဆရာလေး လဆန်းဆန်းချင်း ထွက်နိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီအတိုင်း သေချာပါတယ်နော်”

“ဪ စိတ်ချစမ်းပါဆရာလေးရယ်။ ဒီနေ့ ဆရာလေး ဝတ္ထုချည်းပဲ သုံးဖောင်ကျအောင် ရိုက်ပေးမယ်”

“ဟာ ခင်ဗျားကလဲ ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဪ တကယ်ပြောတာပါ ဆရာလေးရဲ့။ ဒီမနက်ရိုက်ဖို့ စက်ပေါ်မှာ ရိုက်ဖောင်တစ်ဖောင် အဆင်သင့်ရှိတယ်။ နောက်ထပ်တစ်ဖောင်စာကလည်း မျက်နှာဖွဲ့ပြီးသား။ စက်ပေါ်က ရိုက်ဖောင်ကျလို့ ပစ်စာရရင် နောက်တစ်ဖောင် အသာလေး ပြီးပါတယ် ဆရာလေးရဲ့”

ပစ်စာဆိုသည်မှာ ရိုက်ပြီးသွားသော စာဖောင်ထဲမှ ခဲစာလုံးများအား သက်ဆိုင်ရာ စာခွက်များထဲသို့ ပြန်ထည့်ခြင်းကို ဆိုပေသည်။

စာဖောင်တစ်ဖောင်စီ ပြီးသွားလျှင် ဝတ္ထုစာမျက်နှာ ၁၆ မျက်နှာရလေသည်။

ယခု နှစ်ဖောင်စာစီပြီးသွားပြီဆိုတော့ စာခွက်ထဲတွင် ခဲစာလုံးများ သိပ်မရှိချင်တော့။ ထို့ကြောင့် ပစ်စာကို ပြန်စောင့်ကာ စာပစ်ပြီးမှ ဆက်စီရလေသည်။

ယခု ဦးမြ ပြောသည့်အတိုင်းဆို သည်နေ့ သုံးဖောင်ပြီးမှာ သေချာလေသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ကျွန်တော် သတင်းစာတိုက်မှာ ကြော်ငြာသွားထည့်လိုက်ဦးမယ်။ အခုလောလောဆယ် ဖတ်စရာမရှိ

သေးဘူး မဟုတ်လား”

“သွား သွား၊ ဆရာလေး၊ နေ့လယ်လောက်မှလား၊ အတော်ပဲ”

“ဒါဖြင့်လဲ သွားမယ်ဗျို့၊ ကြော်စက်ပေါ်က ရိုက်ဖောင် ဆိုတာ ကျွန်တော်မနေ့က ဖောင်ပရုကြည့်ပြီးသား ဖောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာလေး၊ ဒါကြောင့် ဆရာလေးကို စိတ်ချက်ချ သွားလို့ပြောတာ”

“အိုကေ အိုကေ၊ ဒါဖြင့် သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာလေး”

ကျွန်တော် သတင်းစာတိုက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အင်း၊ သတင်းစာတိုက်သွားပြီးရင် မျက်နှာဖုံးရိုက်တဲ့ အော့ဖ်ဆက်ကို သွားရဦးမှာပဲ။ ကာလာသွားကြည့်ရဦးမယ်။ ဒီနေ့ စရိုက်မယ်လို့ ပြောထားတာပဲ။

အင်း၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဟိုပြေးရ၊ သည်ပြေးရနဲ့ မလွယ်ပါလား၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့။

(၂၈)

“ဟိုကောင် ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ရောက်နေပြီကို၊ ကိုနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ။ ကိုလဲ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

“အေးကွာ၊ မနက်အတွက် ရိုက်ဖောင်ကလေးရအောင်

အပြီးဖတ်ပေးနေရလို့။ ဟေ့ကောင် သံချောင်း။ ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်
ဆရာက စောသားပဲ။ အိမ်တွေ ဘာတွေလဲ တန်းတန်းမတ်မတ်
ပြန်လာလို့။ ကဲ ကဲ လာကွာ တစ်ခါတည်း ရေခိုးလိုက်ရအောင်”
ထုံးစံအတိုင်း သံချောင်းကို ရေမိုးခိုးပေး အဝတ်အစား
လဲပေးရသည်။

“ကို ထမင်းစားလို့ရပြီ”

“အေး အေး။ ကဲ-လာ ဆရာသံချောင်း ထမင်းစားရ
အောင်”

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားကြသည်။ ဆင့်က ကျွန်တော့်
ကို စာအုပ်အခြေအနေ မေးလေ၏။

“ပြီးတော့မယ် ဆင့်ရဲ့။ မနက်ဖြန်ဆို ဖောင်ပိတ်ပြီ။
ဒီလဆန်းဆန်းချင်း စာအုပ်ထွက်မယ်။ ဟိုကောင်ထဲ ဟင်းကုန်
နေပြီ။ ဟင်း ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး။ ငါ့ကောင်ကတော့ တကယ်
အုပ်တယ်ဟေ့။ အုပ် အုပ် သံချောင်း။ နောက်ဆို ဒီထက်တောင်
အုပ်ရဦးမယ်။ အခု ငါ လုံးချင်းစာအုပ် ထွက်တော့မယ်ကွ
သိလား။ ဒီစာအုပ်အခြေအနေ ကောင်းသွားရင် တို့ဘဝအတွက်
အရာရာ မပူပင်ရတော့ဘူးကွ သိလား။”

သံချောင်းက သိလား။ မသိလားတော့မသိ။ ထုံးစံ
အတိုင်း “ဟင်း” လိုက်လေသည်သာ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ဇနီးသည်က ရယ်လေ
သည်။

“လိုက်လဲ လိုက်တဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ။ သံချောင်း နှင့်အစ်ကိုလဲ စာအုပ်ပြန်ပြန်ထွက်ပါမှပဲ။ နှိမ့်ထုတ်ရင် လွယ် သွား”

ဇနီးဖြစ်သူက မျက်စောင်းကလေးချိုလျှော် ပြောသည်။ ကျွန်တော် ပြုံးနေလိုက်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသော် ကျွန်တော်က စာရေး စားပွဲမှာ ထိုင်၏။ ဇနီးသည်က သိမ်းဆည်းစရာရှိသည်တို့ကို သိမ်းဆည်းနေသည်။

သံချောင်းကတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်။

ကျွန်တော်သည် စာရေးစားပွဲ၌ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်တွင် တွင်ဖွာရင်း စာအုပ်ကိစ္စကို တွေး၍နေလေသည်။

သို့တွေးနေရင်းမှ မျက်လုံးက သံချောင်းထံသို့ ရောက် သွားသည်။ သံချောင်းက သည်အတိုင်းပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ လက်သည်းများကို ကိုက်ရင်း ငြိမ်နေလျက်။

ကျွန်တော် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ည ၉ နာရီကျော်ပြီပဲ။

သံချောင်းအတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးဖို့ သတိရသဖြင့် ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထသည်။ အိပ်ရာပြင်ပေးသည်။

“ကဲ-သံချောင်း၊ အိပ်ချင်ရင် အိပ်တော့နော်”

သံချောင်းက ကျွန်တော့်ထံ မည်သို့မျှ မတုန်ပြန်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ကျွန်တော် စာရေးစားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိသည်။ တစ်ဖာနှစ်ဖာ ဖွာသည်။ ဆက်စဉ်းစားသည်။

“ကို မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်ချင်ရင် အိပ်နှင့်လေ။ ကို စာရေးရင် ရေးဦးမှာ”
တုတ်သည်။ စာကလည်း ရေးရဦးမည်။

ယခုတစ်အုပ်ထွက်ပြီး နောက်ထပ် ဆက်ထွက်နိုင်ရန် အတွက် နောက်တစ်ပုဒ်လည်း ရေးနေရသေး၏။

ယခုဆို သုံးချိုးနှစ်ချိုးမျှပင် ပြီးနေလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အတွေးမြင်တန်းအား ဖွတ်ပင်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

စားရေးတော့မှ။

ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ရေးလက်စ စာမူကို ပြန်လှန်၏။ ရောက်နေသော နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီး ဆက်ရေးကြည့်သည်။ လက်က ကောင်းကောင်းမတွေ့လှ။ စိတ်ကူးကလည်း ကောင်းစွာ မညက်ချင်၊ မသွက်ချင်။

ဆိုတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြန်ကောက်တိုင်း၊ ဖိဖွာ၊ ဇာတ်ကြောင်းကိုစဉ်းစား။

အတွေးတစ်စရလိုက်၊ ချရေးလိုက်။ နောက်ထပ် အတွေးတစ်စရလိုက်၊ ချရေးလိုက်။ ပြီးတော့လည်း ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ အားမရလိုက်၊ ခြစ်ပစ်လိုက်။

အင်း ဒီညစာနေရတာ သိပ်လက်တွေ့ပါလား။

သည်စဉ် နာရီသံချောင်းခေါက်သံတို့ ကြားလိုက်ရ၍
စိတ်ထဲမှ လိုက်ရေကြည့်သည်။ ၁၁ ချက်။

အံ့မား။ ၁၁ နာရီတောင် ထိုးသွားပြီပဲ။

အိပ်တော့မှ အိပ်တော့မှ။

အိပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ နေ့လက်စ ဓာအုပ်တို့
ပိတ်၊ ဘောပင်ကိုချ၊ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်ရှိသော် -

“ဟင်-မင်းမအိပ်သေးဘူး”

မှန်သည်။

သံချောင်းသည် အိပ်ရာထက်တွင် သည်အတိုင်းပင်
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေသည်။ ကျွန်တော် သံချောင်းအနီးသို့
လျှောက်သွားသည်။ နှုတ်မှလည်း မေးလိုက်၏။

“မအိပ်သေးဘူးလား”

ခေါင်းခါပြသည်။

“မအိပ်ချင်သေးလို့လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သည်တစ်ခါတော့ မည်သို့မျှ ပြန်၍မတုန်ပြန်။

လက်သည်းကိုကိုက်လျက်မှ တစ်နေရာသို့ ရီဝေစွာ
ငေးကြည့်နေသဖြင့် သူကြည့်နေရာသို့ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။

အို၊

သံချောင်းသည် အိမ်နံရံ၌ ချိတ်ထားသော အဖေဓာတ်
ပုံကို ကြည့်နေခြင်းပါလား။

ကျွန်တော် သံချောင်းပခုံးကို အသာဖက်လိုက်ပြီး -
“အဖေကို သတိရလို့လား”

သည်သို့ မေးလိုက်လေမှ သံချောင်းသည် မျက်နှာ
ကလေးမဲ့သွားကာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြုရှာလေသည်။

“ဪ သံချောင်းရယ်”

ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ကဲ ကဲ အိပ်ပါကွာ။ မနက်ကျတော့ မင်းနဲ့ငါ အဖေ
အုတ်ဂူကို သွားပြီး ကန်တော့ကြတာပေါ့နော်။ သွားမယ်မဟုတ်
လား”

ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဖြင့် အိပ်တော့နော်။ မနက်ကျတော့ ဘယ်မှ ထွက်
မသွားနဲ့။ ငါ့ကိုစောင့်ဦး။ တို့ အဖေဆီသွားကြမယ်။ ကြားလား”

ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ အိပ် အိပ်”

သည်တော့မှ သံချောင်းက အိပ်ရာထက်သို့ လှဲချလိုက်
လေသည်။

မနက်ကျတော့ သံချောင်းသည် တကယ်ပင် ဘယ်မှ
မသွားဘဲ ကျွန်တော့်ကို စောင့်၍နေလေသည်။ ဆိုတော့လည်း

သံဇောဓ်းကိုခေါ်၊ အဖေအုတ်ဂူရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ရ
လေတော့သည်။

သူ့ကို အဖေအုတ်ဂူရှိရာသို့ လိုက်ပို့ကာ အဖေကို
ကန်တော့ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြသည်။ တစ်ဆက်တည်း
ပင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကူးဖို့ ပြင်ရလေတော့၏။

စာအုပ်ကိစ္စက ရှိသေးသည်မဟုတ်လား။

(၂၉)

အခုမှပင် ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားလေတော့၏။
ကျွန်တော်၏ သံယောဇဉ်အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထု ထွက်
လေပြီ။

သို့သော် ပင့်သက်ကိုတော့ စိတ်ချလက်ချ မချရဲသေး။
စာအုပ်အခြေအနေက ဘယ်လိုလာလေမည်မသိ။
ဖြန့်ချိသည့် စာအုပ်တိုက်ကိုမေးကြည့်တော့ အမှာစာ သိပ်မလာ
ဟု ဆိုသည်။

အင်းလေ တဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ အမှာစာတွေ
လာကြမှာပေါ့။

သည်လိုပဲ စိတ်ကိုဖြေယူရသည်။
သည်လိုပဲစိတ်ကိုဖြေရင်း ကျွန်တော်စိတ်မောစွာ
စောင့်ကြည့်သည်။

ပထမတစ်ပတ်။ ဘာမျှဟုတ်တိပတ်တိ မထူးခြား။
ဒုတိယတစ်ပတ်။ စုစုပေါင်းမှ စာအုပ်ကလေး ၁၅၀
သာ ရောင်းရသေးသည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးဝိုင်းစပြုလာသည်။
စတုတ္ထတစ်ပတ်။ တစ်လပြည့်။

အခြေအနေက လုံးဝမကောင်းချင်။
စာအုပ်က အုပ် ၂၀၀ ပင် မကုန်ချင်ပါကလား။
ထုတ်ဝေသည့် စောင်ရေက ၁၀၀၀။ ရောင်းရသည့်

စောင်ရေက ၂၀၀ မပြည့်တတ်။

သည်ကြားထဲ အုပ်ငါးဆယ်တစ်ရာလောက်က ဟိုပေးရ သည်ပေးရ သည်တို့ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဆရာ သမားများ ရေးဖော်ရေးဖက်များသို့ မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးရ သည်ကလည်း အုပ် ၅၀ ဝန်းကျင်။

စုစုပေါင်း ချုပ်လိုက်လျှင် အုပ် ၃၀၀ ခန့် ကုန်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့မူ ငွေကလေး ၂၀၀၀ ပြည့်အောင်ပင် ပြန်မရောက်ချင်။ စာအုပ်ဖြန့်ချိသည်ဆိုသည်က လည်း အုပ်တစ်ရာကုန်၍ အုပ်တစ်ရာဖိုး တစ်ခါတည်း အပြည့် ရတတ်လေသည်မျိုးမဟုတ်။

ဟိုက ဘယ်နှအုပ်ဖိုး ဘယ်လောက်လာလိုက်။ သည်က ဘယ်နှအုပ်ဖိုး သည်လောက်လာလိုက်ဖြင့် ငွေခေါင်းကွဲ၍ လာ တတ်လေသည်မျိုးဖြစ်၏။

သည်ကြားထဲ ဖြန့်ချိသည့်တိုက်က ငွေကိုလေးငါးဆယ် အုပ်ဖိုးမျှပင် တစ်ခါတည်းရှင်းမပေး။ ဟိုနေ့ချိန်း သည်နေ့ချိန်း လုပ်တတ်သေးသည်မို့ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ငွေ ၂၀၀၀ ပြည့်အောင်မရောက်ချင်လေ။

ရောက်လာသည့်ငွေကျတော့လည်း တစ်ခါတည်း လုံးခနဲရသည်မျိုးမဟုတ်သဖြင့် ပွန်းရပဲရတတ်လေသေးသည်။

ခရီးစရိတ်၊ ထမင်းဝယ်စားရသည့်စရိတ်၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိုင်သည့်စရိတ်၊ ဒါတွေကလည်း နေ့စဉ်ကုန်ကျလေသည်။

အချုပ်ကိုဆိုရသော် ထိုစာအုပ်အတွက် ကျွန်တော် ထုတ်ရသော ငွေရင်းသည် ၁၂၀၀၀ ကျော် ကုန်ကျလေသည်။

အခုတော့ ငွေကလည်း ၂၀၀၀ လောက်ပင် ပြန်မရချင်။ စာအုပ်တွေကလည်း သည်အတိုင်းပင် တိုက်မှာပုံလျက်၊ နောက်ထပ်အမှာစာ တစ်စောင်တစ်လေမျှလည်း မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ရောက်မလာ။

သည်တော့လည်း ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ဘဲ အဘယ်မှာ ရှိပါလေမည်နည်း။

အဲ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးက ပြောသည်။

“မင်းဝတ္ထုကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။ မဆိုးပါဘူး။ အကြောင်းအရာလေးလဲသင့်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်လေးလဲ မဆိုးဘူး။ ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဖော်နိုင်စွမ်းလဲ ရှိပါတယ်”

ဆရာကြီး သမားကြီးများထံမှ သည့်နှယ်စကားမျိုး ကြားရတော့လည်း တစ်အားတော့တက်မိရလေသည်သာ။

ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရယ်။ စာအုပ်က အုပ်နှစ်ရာ တောင်ပြည့်အောင် မရောင်းရပါဘူးဟူသော စကားကိုတော့ မူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာပင် ပြောလိုက်မိပါတော့၏။

ကျွန်တော်က ရင်ထဲမှာပင် ပြောလိုက်သည်မှန်သော်လည်း ထိုစကားကို ဆရာကြီးက အလိုလိုသိနေပြီး ဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဘာတောပေါက်ပါသည်။

ဪ လုံးချင်းလောက၊ လုံးချင်းယောဏ၊
 စာမြတ်လျှင်ငွေရှုံး၊ ငွေရှုံးလျှင် စာမြတ်၊
 စာရှုံးလျှင် ငွေမြတ်၊ ငွေရှုံးလျှင် စာမြတ်၊

(Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page)

(၃၀)

ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေမိသည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်၍ ဇနီးသည်က ဘာမျှမပြောဘဲ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ငြိမ်နေမိလေ၏။

ညဦးပိုင်းကလေးဖြစ်သည်။

အခုမှ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်ခြင်းဖြစ်၏။

စာအုပ်အခြေအနေက ဘယ်လိုမျှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့လည်း ကျွန်တော် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်မိရလေသည်သာ။

ဆေးလိပ်ကိုသာ နာနာဖိဖွာရင်း ကျွန်တော် သည် အတိုင်း ထိုင်နေမိသည်။

သည်စဉ် ခြံထဲသို့ သံချောင်း ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် ဝင်လာလေ၏။

“ဟေး”

ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားသဖြင့် နှုတ်မှ အသံလှမ်းပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ချက်သာ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး သည်

အတိုင်းငြိမ်နေလိုက်၏။

သံချောင်း အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ထံ
လျှောက်လာသည်။

“ဟေး”

အသံလှမ်းပြုပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ကမ်းပေးနေ၏။
ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေး။

“ဟင်း”

ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ကမ်းပေးသည်။

“မစားချင်ပါဘူး။ မင်းဘာသာမင်းစားစမ်းပါ”

“ဟင်း”

မရပေ။ အတင်းထိုးပေးနေသည်။

“ဟာ၊ သွားစမ်းပါကွာ။ စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး မာန်ပစ်လိုက်သည်။

သည်တော့လည်း သံချောင်း တွေသွား၏။ ကျွန်တော့်
ကို ညှိုးငယ်စွာ လှမ်းကြည့်ပြီး အနားမှ အသာထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌
သူထိုင်ချလိုက်၏။ ဦးခေါင်းငုံ့လျက် လက်သည်းများကို တိုက်နေ

သည်။ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေးကတော့ သူ့နံဘေးမှာ ချလျှာတ်။
အိမ်ခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးထွက်လာသည်။

“ကို ထမင်းစားတော့မလား”

“မစားချင်သေးဘူးကွာ။ အဲဒီကောင်တို့သာ ခြေ ယဇ်

တွေဆေးပေးပြီး ထမင်းထည့်ကျွေးလိုက်”

ဇနီးဖြစ်သူက သံချောင်းအနားသို့ သွားရပ်ပြီး

“လာ သံချောင်း၊ ခြေထောက်ဆေးရအောင်။ အဲဒီ

ခေါက်ဆွဲထုပ်က ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်း”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။

“နင့်အစ်ကိုဖို့”

“ဟင်း”

“ကဲ ကဲ ထားလိုက်။ လာ ခြေထောက်ဆေးရအောင်”

ဇနီးဖြစ်သူ သူ့ကို ခြေလက်ဆေးပေးသည်။ အကျီလဲ ပေးသည်။ ဘောင်းဘီကတော့ ဇနီးဖြစ်သူ လဲပေးလို့မဖြစ်။

“ကို သံချောင်းကို ဘောင်းဘီလဲပေးလိုက်ဦး”

“ထားလိုက်ကွာ။ နောက်မှလဲပေးမယ်။ ထမင်းသာ ထည့်ကျွေးလိုက်”

သံချောင်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ နောက်ဖေးဘက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ သည်အတိုင်းပင် ငုတ်တုတ်။ အတန်ကြာတော့ ဇနီး ဖြစ်သူ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကို သံချောင်းက ထမင်းမစားဘူး”

“ကြပ် ဒီကောင်ကတစ်မျိုး”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ နောက်ဖေးဘက်

သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ စားလေ”

သူက မလှုပ်။ ဦးခေါင်းငုံ့လျက်သားနေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ စားမှာဖြစ်ရင်လဲ စားကွ”

ထမင်းပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့သို့ ထိုးပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက ခေါင်းခါ၏။

“မစားလဲ နေကွာ။ သွား သွား ဟေ့ကောင်။ ခွီးမှပဲ။ မင်းက တမှောင့်”

ပခုံးကို ဆောင့်တွန်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူက ငိုမဲ့ကလေးဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

“ကျွေးရင် အေးအေးဆေးဆေး မစားဘူး။ သက်သက်မဲ့ ဂျီကျနေတယ်။ ဒီမှာ လူက စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ”

(၃၁)

စာအုပ်က မရောင်းရ။

ရောင်းရသည့်စာအုပ်ကလေးကျတော့လည်း ငွေက အကျေမရချင်။

အားလုံးတွက်ကြည့်လိုက်တော့ ငွေ ၁၀၀၀၀ နီးပါးမျှ ရှုံးနေလေသည်။ ကျန်သည့်အုပ်ရေ ၆၀၀ ကျော်ကို အဟောင်းဈေးချလိုက်လို့ကလည်း ငွေကလေးတစ်ထောင်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင်မျှသာ ရဖို့လမ်းရှိသည်။

အဟောင်းဈေးတော့မချချင်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပင် စာအုပ်များကို အိမ်မှာယူသိမ်းထားလိုက်သည်။

မိန်းမကတော့ ထိုစာအုပ်များကိုပင် မျက်စောင်းထိုး၍ နေလေ၏။

“ဒီအတိုင်းကြီး ထားမယ့်အတူတူ တစ်ထောင်ငါးရာ နှစ်ထောင်ပြန်ရလဲ နည်းသလား။ ရောင်းပစ်လိုက်ပါလား။”

“ကြပ်၊ မင်းနားမလည်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ် နားမလည်တဲ့ အလုပ်ကို ဝင်ဝင်မပြောစမ်းပါနဲ့။”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ။ မင်း နားမလည်ပါဘူး။ မင်း နားမလည်ပါဘူးနဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုနားလည်ကြီး။ စာရေးဆရာကြီး။ ကျွန်မ မသိနားမလည်လို့ ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။”

မိန်းကငေါ့သည်။

ထွက်လာသော ဒေါသကို မျက်စောင်းတစ်ချက်
လှမ်းထိုးလိုက်ခြင်းဖြင့်ပင် ချေဖျက်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဟုတ်သည်။ အခုအချိန်မှာ လူက စိတ်ညစ်နေသည်။
စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ညစ်လုံးလုံးမိလျှင် မလွယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စာအုပ်ကိစ္စအတွက် ဘဝင်ကို
မကျချင်သေး။

ရေးဖော်ရေးဖက်တစ်ယောက် နေ့လယ်ကပြောသွား
သော စကားကိုလည်း ပြန်လည်ကာ ကြားယောင်နေမိသည်။

“လိုက်နိုင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်အုပ်
ဆက်ထုတ်စေချင်တယ်။ ပထမတစ်အုပ်က ကျန်တဲ့စာအုပ်တွေ
ကို အဟောင်းဈေးချလိုက်ပြီး အဲဒီနောက်ကနေ တစ်အုပ်က
ဆက်လိုက်မှ လည်သွားမှာ။ ဘာပဲပြောပြော အဟောင်းဈေး
ချခြင်းဟာ စာဖတ်ပရိသတ်ထဲ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရောက်သွား
ခြင်းပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က နောက်တစ်အုပ် ထပ်ထွက်
ထားလိုက်တော့ ပရိသတ်နဲ့ မျက်ခြည်မပြတ်တော့ဘူး။ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ဘဲ ဒီတစ်အုပ်တည်းနဲ့ ရပ်လိုက်တော့မယ်ဆိုရင်တော့
ခင်ဗျား နောက်တစ်ချိ လုံးချင်းလောကထဲ ဝင်တိုးဖို့ မလွယ်
တော့ဘူး။”

သည်စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြီး ကျွန်တော်
စိတ်ထဲ၌ မရိုးမရွှဲဖြစ်လာရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည်
နောက်ထပ်ရေးပြီးသွားသော လုံးချင်းစာမူကို တွေဝေစွာ ကြည့်

နေမိလေသည်။

အင်း လောလောဆယ်တော့ စာပေတိုက်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်ရဦးမှာပဲ။

သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပထမထွက်ပြီး သွားသော လုံးချင်းစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ယခုရေးပြီးသွားသော လုံးချင်းစာမူကြီးကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ စာပေတိုက်များသို့ ခြေဦးလှည့်ရလေတော့သည်။

တစ်တိုက်၊ နှစ်တိုက်၊ သုံးတိုက်၊ နောက်ထပ်တစ်တိုက်၊ နှစ်တိုက်၊ သုံးတိုက်၊ ကစ်တိုက်မျှ ဘာဆင်မပြေလေ။

နောက်ဆုံး စာမူခမပေးပါနဲ့။ စာအုပ်ဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပါ ပြီဆိုသည်ကိုပင် ထုတ်ဝေသူတို့က ခေါင်းခါခဲ့ကြလေ၏။ သည်တော့ လာလမ်းသို့ပင် ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရ၏။ မခံချင်စိတ်က ပိုဖြစ်လာရသည်။

ကျွန်တော်သည် နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း ဖိကိုက်ပစ် လိုက်၏။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကိုလည်း ချလိုက်သည်။
မျက်လုံးကလည်း ဇနီးဖြစ်သူထံသို့ ရောက်သွား၏။
ဇနီးဖြစ်သူက အဝတ်ဟောင်းတစ်ထည်ကို ကြယ်သီး တပ်၍ နေလေသည်။

ကျွန်တော် ဇနီးနံဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
စကားကို သွယ်ဝိုက်ပြောမနေတော့။ တည့်တည့်ပင်

ပြောချလိုက်သည်။

“တို့မှာ ငွေတစ်သောင်းကျော်လောက် ကျန်သေးတယ်
မဟုတ်လား”

ဇနီးဖြစ်သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲဟင်”

ဇနီးဖြစ်သူ၏ စိုးတထင့်ထင့် အမူအရာကိုကြည့်၍
ပြောမည့်စကားက တော်တော်နှင့်မထွက်။

အတန်ကြာမှ တံတွေးတစ်ချက်မျိုချလိုက်ပြီး

“လုံးချင်းကိစ္စက ဒီတစ်အုပ်တည်းနဲ့ ရပ်လိုက်လို့က
တော့ မဖြစ်ဘူး။ နေဦး။ ကိုယ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်
ပါဦး။ ဒီတစ်အုပ်တည်းနဲ့ ရပ်ထားလိုက်ရင် ပရိသတ်နဲ့ မျက်ခြည်
ပြတ်သွားလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခါ လုံးချင်းလောကထဲ ပြန်တိုး
ဖို့မလွယ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်အုပ်
ဆက်ထုတ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတစ်အုပ်ထွက်လိုက်ပြီးရင် ပြီးပါ
ပြီကွာ။ နောက်ထပ် စာအုပ်တွေကို ထုတ်မယ့် ထုတ်ဝေသူတွေ
သူ့အလိုလို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဇနီးသည် တွေ့သွားသည်။ ပင့်သက်ကို မသိမသာ
ချလိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း ခပ်လေးလေးပြောလေသည်။

“ရှင်ပြောသလို ကျွန်မ နားမလည်တဲ့ကိစ္စမို့ ကျွန်မ
ဘာမှ မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မပြောတတ်တာ အဲဒီတစ်
သောင်းကုန်ရင် ကျွန်မတို့မှာ မရှိတော့”

“အိုက္ကွာ မင်းကလဲ။ အလကား ရေထဲပစ်ချလိုက်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ရေထဲပစ်ချလိုက်တာမှ ပလုံလို့ မြည်ဦးမယ်။ အင်းလေ တော့အမွေ တော်ဖြုန်းတာပဲ။ ကျွန်မ ဘာမှဝင်ပြီး ကန့်ကွက် စရာမလိုပါဘူး။ တော့ဘာသာတော် စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါတော့”

ဇနီးသည်က မကြည်မသာဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

(၃၂)

နောက်တစ်အုပ် ထွက်လာပြန်လေပြီ။

ထိုအုပ်ကား ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့်တစ်အုပ်ပင်။

ထိုအုပ်ရောင်းစွဲမှ ဖြစ်ပေမည်။ နာမည်ရမှဖြစ်ပေမည်။

သည်လိုမှ မဟုတ်လျှင်

ကျွန်တော်ဆက်မတွေးရဲတော့။

စာအုပ်ထွက်ပြီး သုံးရက်ပြည့်သည်အထိ အမှာစာက ဟုတ္တိပတ္တိမရခဲ့။

အို လာမှာပေါ့လေဟု စိတ်ကိုတင်းကာ မျှော်မိသည်။

လတစ်ဝက်ကျိုးသွားသည်။

ကျွန်တော့်ပျက်နှာသည် ပြိုတော့မည်မိုးနှင့်မခြားလှ။

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်ရလေပြီ။ အမှာစာက ပထမအုပ်လောက် ပင် မလာချေ။

စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ပလောက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်သွား ကာ သုံးကျပ် သုံးကျပ်ဖြင့် အော်ရောင်းနေသည့် အဟောင်း ဈေးချထားသော ကျွန်တော့် “သံယောဇဉ်”လုံးချင်းစာအုပ် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ဪ၊ သုံးကျပ်ပင် ဝယ်မည်လူက ကောင်းစွာမရှိချင်ပါ ကလား။

စာအုပ်ကလေးက အနည်းငယ်လွင်နေသဖြင့် ဝင်လာ

ကာ ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက် ကလောင်နာမည်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်နှင့် ကျွန်တော့်စာအုပ် အခြေအနေက အဟောင်းဈေးမှာပင် စွဲချင်ပုံမရ။

ဆိုတော့လည်း ဆိုင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော စာအုပ် အသစ်၏ အခြေအနေက -

အေးလေ။ အခုမှ စာအုပ်ထွက်ရက်က နှစ်ပတ်ပဲ ရှိပါ သေးတယ်။ လကုန်အထိတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။

သို့ဖြင့် နောက်နှစ်ပတ်သော ကာလကို ရင်တဖျတ်ဖျတ် တုန်စေလျက် ကျွန်တော် စောင့်မျှော်ကြည့်မိသည်။

ရင်သည်ပို၍ ပို၍ တုန်လာခုန်လာလေ၏။

လကုန်ခါနီးလာလေပြီ။ စာအုပ်တွေက တိုက်တွင် ပုံလျက်ပင်။ မတတ်နိုင်။ ထုတ်ဝေသူကိုမျှော်နေ၍ မဖြစ်တော့။

ထွက်ပြီးသွားသော လုံးချင်းနှစ်အုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လျက် စာပေတိုက်များသို့ ကိုယ်တိုင်ပင် သွားကာ စပ်ရ ဟပ်ရလေတော့သည်။

“မဝဝင်းတွေက လှိုင်လှိုင်ထွက်နေတော့ လုံးချင်းတွေ အရောင်းကျနေတယ်ဗျ။ နာမည်ရှိပြီးသားလူတွေတောင် စောင် ရေကျနေတာ။ တခြားတိုက်တွေ စပ်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

ပြောသည့်အတိုင်း အခြားတစ်တိုက်သို့ ရောက်ရပြန် သည်။

“အခုချိန်တော့ ကျွန်တော်တို့လဲ ဘာမှမလုပ်ရဲသေးဘူး။

အခု မိုးတွင်းစာအုပ်ရာသီမှာတောင် စာအုပ်တွေက မတွင်ချင်
ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ဗျာ”

ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့မိ။ နောက်တစ်တိုက်သို့
ပြောကြည့်ပြန်သည်။

ထုတ်ဝေသူတို့ လက်သုံးဖြစ်ဟန်တူသော ဓာတ်ပြား
ဟောင်းကိုပင် နားဆင်ခဲ့ရသည်။

တော်ပြီ။ ဆက်မကြိုးပမ်းတော့။ မောရုံသာရှိမည်။

အဖြစ်က ဘာနှင့်တူသနည်းဆိုသော် နောက်ဆုံးသာ
ကျန်သော ကျည်ဆံတစ်တောင့်ဖြင့် အသေအချာချိန်ရွယ်၍
ပစ်လိုက်သည်။ မထိ။ လွဲသွားသည်ဆိုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်
တော့။ ဘာမှလုပ်၍ ကိုင်၍ မရတော့။

ဪ ကျွန်တော်ကား လှော်ရင်းဖြင့်နစ်ခဲ့ရချေပြီတကား။

(၃၃)

သံယောဇဉ်။

ဟား ဟား။

ဘာတဲ့ နောက်တစ်အုပ်။

အကြင်နာမျက်ဝန်းကလေးများ။

ဟားဟား။ ငါရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ။ ငါရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်

တွေ။

ခါ ခါတွေကို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ခါ ခါတွေက ငါ့ဘဝ ငါ့စာပေမှတ်တိုင်ကို ဘာတွေ
အထောက်အကူပြုခဲ့လို့လဲ။

အခုတော့ ငါ့ဘဝ ရေစုန်မှာ မျောရပြီ။

ဒီစာအုပ်တွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ စားပွဲ
ပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်မိ၏။ လူက ဆောက်တည်ရာမရချင်။

တွေးမိလေလေ ရင်နင့်ရလေလေ။ လုံးချင်းစာအုပ်
လောကကို အသည်းနာလေလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း

နာကျည်းမိလေလေ။

အခုတော့ အမွေရသည့် ငွေသုံးသောင်းလည်း ကိစ္စ
ပြတ်သွားလေပြီ။ ထို့အတူ ဘဝကလည်း ပင်ကြွေရွက်နှယ်

ပြန်ဆက်ဖို့ရာ မမျှော်လင့်နိုင်တော့။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြတင်းမှ အပင်သို့ တွေဝေစွာ

ဝေးမောနေမိလေသည်။ အပြင်မှာ နှင်းပွင့်ကလေးတွေ ကြွနေလေသည်။

နှင်းပွင့်ကလေးတွေက အပြင်မှာ ကြွနေသည်။

ဗျက်ရည်ပွင့်များကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြွနေလေသည်။

“ထမင်းမစားသေးဘူးလား”

ဇနီးသည်က အနားမှာ လာရပ်ပြီးမေးသည်။

ခေါင်းသာခါပြလိုက်ဖြစ်၏။

“ထမင်းစားစရာရှိတာ လာစားချေ။ အခုမှ ဖြစ်မနေနဲ့။ တကတည်း ထုတ်ချင်လိုက်တဲ့ လုံးချင်း”

ဇနီးဖြစ်သူထံ ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ။ ထုတ်ပါဦးလား။ နောက်ထပ် လုံးချင်းတစ်အုပ်လောက်”

ဇနီးသည်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

လူကတစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှိုက် လှိုက်လှိုက်။

“လုပ်ပါ။ ကျုပ်မှာ ကြိုးကလေး နားကပ်ကလေးရှိပါသေးတယ်။ တစ်သောင်းခင်းဖိုးလောက်တော့ ရှိမှာပါ။ လုပ်ပါ နောက်တစ်အုပ်လောက် ထပ်လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

“ခင်ဝင်းဆင့်”

အော်လိုက်သည်။ မိန်းမက မျက်စောင်းခဲကာ ကြည့်သည်။

“မင်း ဒီနားက မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

“အံ့မာ အခုမှ ကျုပ်ကို တရားခံကြီးလို လာခြိမ်းခြောက်မနေပါနဲ့။ ပြောတုန်းကတော့ မင်းနားမလည်ပါဘူး။ မင်းနားမလည်ပါဘူးနဲ့။ ဟင်း ကိုနားလည်ကြီး။ မဟာစာရေးဆရာကြီး”

“တိတ် တိတ်တော့နော်”

“မတိတ်”

“ဟာကွာ”

“ဖြောင်း”

“အမလေး”

ဇနီးသည် ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

ကျွန်တော် အံ့ကိုတင်းစွာကြိတ်ထားမိ၏။ မျက်လုံးများက ပြာဝေနေသည်။ အသားများလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“တောက်၊ အခုချိန်မှာ ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောကြနဲ့ကွ။ ဘာမှလာမပြောကြနဲ့ကွ”

“ဝုန်း”

“ဝိုင်း”

“ခွမ်း”

ရှေ့မှ တွေ့သမျှအရာများကို လက်သီးဖြင့် အဆက်

မပြတ်ထိုးနေမိလေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ ရပ်သွားသည်။
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တနှံ့နှံ့ထိုင်ငိုနေသော ဇနီးဖြစ်သူကို
တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော့်လက်မှာတော့ သွေးများ။

ကျွန်တော် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကုလား
ထိုင်ထက်သို့လည်း ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဇနီးသည်ကတော့ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ
ငိုကြွေးလျက် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ဟေး”

အိမ်ရှေ့မှ အသံကြားရသည်။

ဟိုကောင်သံချောင်း။

ကျွန်တော်လှမ်းမကြည့်မိတော့။ သည်အတိုင်းပင်
နေလိုက်သည်။

သံချောင်း အပေါ်သို့တက်လာသည်။ ကျွန်တော်
နံဘေးတွင် လာရပ်သည်။

“ဟေး”

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သည်။ ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်။

“ဟေး”

ထပ်ခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင်သွားစမ်းကွာ။ လာရှုပ်မနေနဲ့”

“ဟင်း”

နှုတ်မှရေရွတ်လျက် ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့သို့ လက်ဝါး
ကလေးကို ဖြန့်ပြသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ငွေများ။

ကျပ်တန်အခေါက်ကလေးများ လေးငါးခြောက်ရွက်။

ပြီး ငွေအကြွေများ။

“ဟင်း”

ကျွန်တော့်ကို ထိုးပေးပြန်သည်။

“ဟာတွာ၊ တဲ”

“ချလွင် ချလွင်”

စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် သူ့ကမ်းပေးနေသော လက်ကို
လက်ပြန်ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငွေအကြွေ
များနှင့် ငွေစက္ကူခေါက်ကလေးများ ပြန့်ကျဲကျဲသွားလေ၏။
သံချောင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကလေးအဝိုင်းသားဖြင့်
ကြည့်နေသည်။

“သွား သွား ဟေ့ကောင်၊ ဒီနားမှာ လာရွပ်မနေနဲ့၊
လူက စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ”

အော်ငေါက်လွှတ်လိုက်တော့ သူ ကျွန်တော့်အပါးမှ
ထွက်သွားသည်။ တစ်နေရာတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေးသွားထိုင်ကာ
လက်သည်းများကို ကိုက်လျက်သာ နေလေသည်။

သည်ကတည်းက သံချောင်းသည် ကျွန်တော့်ကို
ရှောင်ခွာခွာ လုပ်လာလေတော့၏။

(၃၄)

နောက်တစ်နေ့ ည၌ ၉ နာရီထိုးသည်အထိ သံချောင်း အိမ်သို့ပြန်မလာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထွက်လိုက်ရလေသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် အစ်မလေးအိမ်၌ ရောက်၍နေ လေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာခဲ့”

“ခဏထိုင်ဦး၊ မောင်မောင်”

အစ်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခိုင်းနေ၍ ထိုင်လိုက် ရသည်။

“အခုတလော သံချောင်း ဒီအိမ်ကိုချည်းပဲ လာလာနေ တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကိုယ် ပိုက်ဆံယူပြီး တာဝန်ယူထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ နင့် အနေနဲ့ တာဝန်ကျေသင့်တာ အမှန်ပဲ”

“ဘာလဲ အစ်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ငွေတစ်သောင်းခွဲ လိုချင်လို့ ဒီကောင်ကို တာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ဒါကတော့ နင့်ကိုယ်နင် အသိဆုံးပဲ”

“ဒီမှာ အစ်မလေး။ ဘာမှ အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ဒီကောင့်ကို အခု တာဝန်ယူမယ့်လူ ဘယ်သူရှိသလဲ။ ရှိရင် အခု ပြော။ အဲဒီတစ်သောင်းခွဲ တစ်ခါတည်းအမ်းပစ်မယ်။ မရှိရှိတာ ရောင်းပြီး ပြန်အမ်းမယ်။ နားလည်လား”

“အေးပေါ့လေ၊ နင် အခုတော့ ဒီစကားပြောပြီပေါ့။

သူ့အတွက် ရထားတာလေးက ကုန်သွားလေပြီကိုး”

“အစ်မလေး တော်တော့နော်၊ နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့”

“အံ့မယ် နင်ကများ ငါ့ကိုကြိမ်းလား မောင်းလားနဲ့”

“အစ်မလေး ထပ်မပြောနဲ့တော့ဆို”

ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ အစ်မလေးသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို သိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ငြိမ်သွားသည်။

“တောက်”

ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ပြီး သံချောင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်၊ ထ၊ သွားမယ်”

သံချောင်းကမလှုပ်။

“ဟေ့ကောင်-ထဆို၊ မကြားဘူးလား၊ မင်းနော် မင်း ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်မနေနဲ့၊ လူက သိပ်စိတ်ရှည်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

သည်တော့မှ သည်ကောင်ထရပ်သည်။

“လာနဲ့”

လက်ကိုဆောင်ဆွဲပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

လမ်းမှာလည်း သည်ကောင်ကို ကြိမ်းမောင်း လာမိ

၏။

“မင်းနော် မင်း၊ တော်တော်ပြဿနာရှာ၊ အဲဒီအိမ်ကို မင်းက ဘာသွားသွားလုပ်ရတာတုန်း၊ ကွာ-ငါ”

ရိုက်မည်ပြင်လိုက်သည်။ သံချောင်းက ဇက်ကလေး ပုသွား၏။

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီအိမ်သွားရင် မင်းနဲ့ငါအတွေ့ပဲ၊ အလကား တို့ကိုလာပြီး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်၊ သေလဲ မသေ နိုင်ဘူး”

မာန်ရင်းမဲရင်းဖြင့် အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

“တက် အိမ်ပေါ်ကို”

သံချောင်းက အပေါ်သို့တက်မည်ပြင်သည်။ ဇနီး သည်ကပြော၏။

“ခြေလေးလက်လေး ဆေးပေးလိုက်ဦးလေ”

“လုပ်မနေနဲ့ကွာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုး သန်ပြန်နေလို့လဲ ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ ထမင်းသာထည့် ကျွေလိုက်”

ဇနီးသည် ဘာမျှထပ်မပြောတော့။

သံချောင်းကိုခေါ်ပြီး နောက်ဖေးသို့ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ ရေသောက်ချင်သဖြင့် ပြန်ထကာ နောက်ဖေးသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ရေတစ်ခွက်ခပ်သောက်သည်။

သည်စဉ်။

“ဟင်း”

သံချောင်းက ထမင်းပန်းကန်ကို တွန်းပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုကောင်၊ အဲဒါဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မင်း ကျွေးရင် အေးအေးဆေးဆေးစားနော်။ ပြဿနာလာရှာမနေနဲ့”

ပြောပြီးအနားသို့ လျှောက်သွားကာ ထမင်းပန်းကန်ကို သူ့ဘက်သို့ ပြန်တွန်းပေးလိုက်သည်။

“ဟင်း”

သည်ကောင်က ထမင်းပန်းကန်ကို ပြန်တွန်းပစ်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခဲဖြစ်သွား၏။

“ဟာကွာ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေရင်လဲ မစားနဲ့ကွာ။

မစားနဲ့ကွာ”

“ဖြောင်း”

“ခွမ်း”

“အို၊ ကို-ကို”

ထမင်းပန်းကန်ကိုရော သံချောင်းကိုပါ လက်ပြန်ရိုက်ချ လိုက်သော ကျွန်တော့်အား ဇနီးသည်က အတင်းဝင်ဆွဲသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကိုရယ်။ မလုပ်ပါနဲ့။ သူက ဘာနားလည်မှာ လဲ။ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး။ သွေးတွေနဲ့”

“သေသေကွာ။ ထားလိုက်။ အလကား လူတွေကိုဒုက္ခ ပေးဖို့ရောက်လာတဲ့ကောင်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လောက်အထိ

ဒုက္ခပေးဦးမယ်မသိဘူး။ ငါလေ မင်းကိုတာဝန်ယူမိတာ မှားတယ် သံချောင်း မှားတယ်သိလား။ ဟေ့ကောင် ထ ထ။ မင်း သွားစမ်း သွားစမ်း။ ငါနားက မြန်မြန်သွားစမ်း”

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ကိုရယ်။ ကဲ ကဲ မောင်လေး ထ။ လာ အိမ်ရှေ့ကိုသွားမယ်”

ဇနီးက သံချောင်းကို အိမ်ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်၍ သွားသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သည်အတိုင်းပင်တွေလျက်။

လက်သူကြွယ်နားက နာလာသလိုရှိသည်နှင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်လက် ပေါက်သွားသည်ကို တွေ့ရ သည်။

တိုကောင့်သွားနှင့် ထိမိသွားပုံရ၏။

ဒါဆိုရင်

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်၍ သွားသည်။

ကွာ သံချောင်းရာ။ မင်းငါ့ကို သက်သက်မဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ အောင် လုပ်ပါလားကွာ။

ကျွန်တော်သည် စီးကျလာသော မျက်ရည်စကို ပခုံးစွန်းဖြင့် အသာသိမ်းရင်း အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့ လေ၏။

စာရေးစားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ရင်း သံချောင်းဘက်သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲတွင် ပို၍ နှင့်သွားရလေ၏။

ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်ဟစ်၍ငိုတတ်လေ

သော သံချောင်းသည် အခုတော့ အသံမထွက်ဘဲ ရွှက်၍ ရွှက်၍
သာ ငိုနေပါကလား။

ကျွန်တော် အကြည့်လွဲလိုက်သည်။ သည်တွင် အိမ်နံရံ
၌ ချိတ်ထားသော အဖေဓာတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အဖေပုံကို ကျွန်တော်ရိဝေစွာ ကြည့်နေမိလေသည်။

ကျွန်တော့်နားထဲသို့ အဖေစကားသံက ဝင်ရောက်၍
လာပါသည်။

“ငါ မရှိတဲ့အခါမှာ ဟိုကောင်ကို မင်းပဲတာဝန်ယူပါ
ကွာ”

အို အဖေရယ်။

ကျွန်တော် အဖေပြောသလို သူ့ကို တာဝန်ယူပါတယ်
အဖေရယ်။

ဝါ ဝါပေမယ့်။

ဆက်မတွေးရဲတော့။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိုလိုရွံ့မှန်းသွား
မိလေ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် သံချောင်းအပေါ် -

ဆက်၍မတွေးရဲတော့ပြန်။

ရင်ထဲ၌ ပိုမိုနာကျင်လာသည်။

တဆက်တည်းပင် ကျွန်တော့်လက်မှ ပေါက်သွားသော
ဒဏ်ရာကလေးကို တွေ့ဝေစွာ ကြည့်နေမိပြန်လေ၏။

သံဇောဉ်း

၂၂၃

သည့်သောအခါ သံဇောဉ်း၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော
သွေးများ။

မျက်လုံးအပြင်မှာ ဝေဝါးစွာထင်ဟပ်လာလေလေ
ရင်ထဲမှ ဆို့နှင့်လာရလေလေပင်။

“သေသေကွာ။ ထားလိုက်။ အလကားလူတွေကို ဒုက္ခ
ပေးဖို့ရောက်လာတဲ့ကောင်”

ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ခဲ့သောစကား။

ဪ သံဇောဉ်းရယ်။

မင့်အစ်ကို လူလိမ်မာ စာပေသမားကြီး ဘယ်လို
ဖြေရမှာလဲ ညီလေးရယ်။

(၃၅)

“ကို-ကို၊ ထပါဦး”

မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားစမို့ ဖျတ်ခနဲပင် နိုးလာသည်။

“ဘာ ဘာလဲဟင်”

“သံ သံချောင်းမရှိတော့ဘူး”

“ဘာ”

ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်၍ သွားသည်။

“အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးလည်း ပွင့်နေတယ်”

“ဟင်”

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲထလိုက်၏။

“ဘယ်နှုနာရီ ရှိနေပြီလဲ”

“နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးတော့မယ်”

“ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ကျွန်တော် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ဟုတ်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီး ပွင့်နေသည်။

သည်ကောင်ထွက်သွားသည်မှာ သေချာလေပြီ။

“ကဲ ကဲ၊ တံခါးပြန်ပိတ်ထား။ ကို လိုက်သွားလိုက်ဦး
မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်အပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် လူကစိမ့်ခနဲ အေးသွားလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လုံးဝဆိတ်ငြိမ်၍နေလေသည်။
သက်ရှိလှုပ်ရှားမှုကို တစ်စုံတစ်ရာမျှပင် မတွေ့ရ။
ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း နှင်းမှုန်များဖြင့် မှန်မှိုင်းဝေသိ၍ နေလေသည်။

အတော်ကလေးပင် နိမ့်ကျစ ပြုနေပြီဖြစ်သော လအလင်းကား နှင်းမှုန်တွင်း၌ ဝါးဝါးမျှသာ ထင်ရှာလေသည်။
ဆောင်းသရုပ်သည် အပီအပြင်ပင် ဆောင်ထားသော်ငြားလည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို အေးစေရန်အတွက်မူ မစွမ်းနိုင်လေရှာ။

ကျွန်တော်သည် ရင်တွင် အပူကဲစေလျက် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လျှောက်၍နေမိလေသည်။

သို့ဖြင့် အစ်မလေး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။
အစ်မလေးတို့အိမ်သည် ဆိတ်ငြိမ်နေလေ၏။

“အစ်မလေး၊ အစ်မလေး”

အိမ်ရှေ့မှ အသံပြုရသည်။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမျှ မရှိသေး။

“အစ်မလေး အစ်မလေး”

သည်တစ်ခါမှာတော့ အိမ်ထဲမှ မီးရောင်ပွင့်လာသည်။
အတန်ကြာတော့ အစ်မလေး၏ ခင်ပွန်းအသံကိုကြားရလေ၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ကျွန်တော် မောင်မောင်ပါ”

သည်တော့မှ အိမ်တံခါးပွင့်လာသည်။

အစ်မလေး ခင်ပွန်းနှင့် အစ်မလေးတို့ ထွက်လာ၏။

“မောင်မောင်။ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အစ်မလေးက အမောတကော မေးလာသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်သွက်သွက်ပင်မေးရ၏။

“သံ သံချောင်းလာလားဟင်”

“ဟင်အင်း။ ဘာလဲ အခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်ပြီပြီ။ ရောက်ပြီမှ ပြန်ထွက်သွားတာ”

“ဟင် ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကိုတော့မလာဘူးဟဲ့”

“ဟုတ်လား။ ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အစ်မကြီးတို့

အိမ်ဘက် သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး။ ဟဲ့၊ တွေ့ မတွေ့ လာပြန်ပြောဦးနော်”

“အင်းပါ”

အစ်မကြီးတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ နှိုးရပြန်၏။

“မမကြီး။ မမကြီး”

“ဟေ ဘယ်သူတုန်း”

နှိုးနေပုံရသော အစ်မကြီးက ရုတ်ခြည်းအသံပြန်ပြု၏။

ကျွန်တော်လည်း အသံပြန်ပြုရ၏။

“ကျွန်တော်ပါ။ မောင်မောင်ပါ”

အစ်မကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်မောင်၊ ချမ်းကချမ်းနဲ့ အနွေးထည်လဲ မပါ”

“ဟိုကောင် သံချောင်း၊ ဒီကိုလာလားလို့”

“ဟေ၊ မလာဘူးဟဲ့၊ ဘာလဲ၊ ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“လာပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားတာ”

“ဟိုအိမ်များ ရောက်နေသလား”

“ကျွန်တော် သွားမေးပြီးပြီ၊ မလာဘူးတဲ့”

“ဟဲ့၊ ဒါဆို ဒီကောင်က ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ၊ ခုကွပ်ပါပဲ၊ အပြင်မှာ အေးကအေးနဲ့”

“ကဲ ကဲ ကျွန်တော်ဈေးဘက် လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး၊ နင်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား၊ ကိုသိန်းလှကို ခေါ်ချင်ခေါ်သွားလေ”

“ရပါတယ်”

“ဟဲ့ နေဦး၊ အနွေးထည်ဝတ်သွားဦး”

“ရပါတယ်၊ မချမ်းပါဘူး”

တကယ်လည်းချမ်းသည်ဟု ကျွန်တော်မထင်၊

ကျွန်တော်သည် ဈေးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာနေမိ၏။

ဈေးဘက်မှာလည်း သက်ရှိလှုပ်ရှားမှုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာပင် မတွေ့ရ။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်စပြုလေပြီ။ သူ့ဘာသာသူ လျှောက်သွားရင်း ပြန်မရောက်သေးသည်မျိုးဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ အခုဟာက ကျွန်တော်ရိုက်လိုက်မိ၍ ထွက်သွားလေခြင်း။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ယောက်ယက်ခတ်သွားလေသည်။

သံချောင်းရယ် -

ငါ့ဘဝ တစ်သက်တာမှာ ဘယ်တော့မှ ဖြေမရတာမျိုးတော့ လုပ်မသွားပါနဲ့ ညီလေးရယ်။

ကျွန်တော့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များလိမ့်ဆင်းလာပါ၏။

သည်စဉ် လှမ်းနေသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့သည် တုန်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ”

တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်မိ၍ ကျွန်တော်လွန်စွာ တန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း ခြေလှမ်းကို သွက်နိုင်သမျှသွက်အောင် လှမ်းနေမိလေတော့သည်။

ကျွန်တော် စိတ်စော၍နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးတည်ထားရာနေရာဆီသို့ အပြေးပင်

သွားနေမိလေ၏။

သန်လျင်မြို့၏ ဆိတ်ငြိမ်သော နာရီပြန်နှစ်ချက်တီး
ကျော်ချိန်။

လူသူကင်းရှင်းနေသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင်
ကျွန်တော်သည် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျအောင်ပင်
ပြေးလွှားနေမိလေ၏။

ညောင်သုံးပင် သုဿန်အနီးသို့ ရောက်လေလေ
ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့က ပိုသွက်လေလေ။ သည့်နှယ်ရင်ထဲ၌
လည်း ပိုမိုလှိုက်မောလေလေပင်။

ရင်တွင်လှိုက်မောစွာဖြင့်ပင် သုဿန်တွင်သို့ဝင်လိုက်၏။
အဖေအုတ်ဂူရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။
“ဟာ”

ထင်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ညီ ဒုက္ခိတကလေး
သံချောင်း။

အဖေအုတ်ဂူထက်မှာ မလှုပ်မရွက်။

“ညီ ညီလေး သံချောင်း”

နှုတ်မှိုသံပါဖြင့် ရေရွတ်ရင်း သံချောင်းကို ဆွဲပွေ့
လိုက်သည်။

အို-တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်လို့ နေပါလား။

“သံ သံချောင်း။ သံချောင်း”

အမောတကော ခေါ်ကြည့်သည်။

သံချောင်းကမလှုပ်။

တစ်ကိုယ်လုံးလဲ နှင်းရည်များဖြင့် စိုစွတ်၍ နေသည်။

မျက်နှာပေါ်မှာတော့ နှင်းရည်ပဲလား မျက်ရည်ပဲလား ကျွန်တော်မတွေးတတ်ပါချေ။

“ညီ ညီလေး သံချောင်း”

အတင်းဖျစ်ညစ်ဖက်ကာ ခေါ်ကြည့်သည်။ သံချောင်းက မလှုပ်။ ကျွန်တော် သိပ်အချိန်ဆွဲမနေတော့။ သံချောင်းကို ထမ်းကာ သုဿာန်ထဲမှ အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့လေ၏။

သည်တစ်ခါ စီးကျလာသော မျက်ရည်များကိုမူ ကျွန်တော်မသုတ်အားပါတော့လေ။